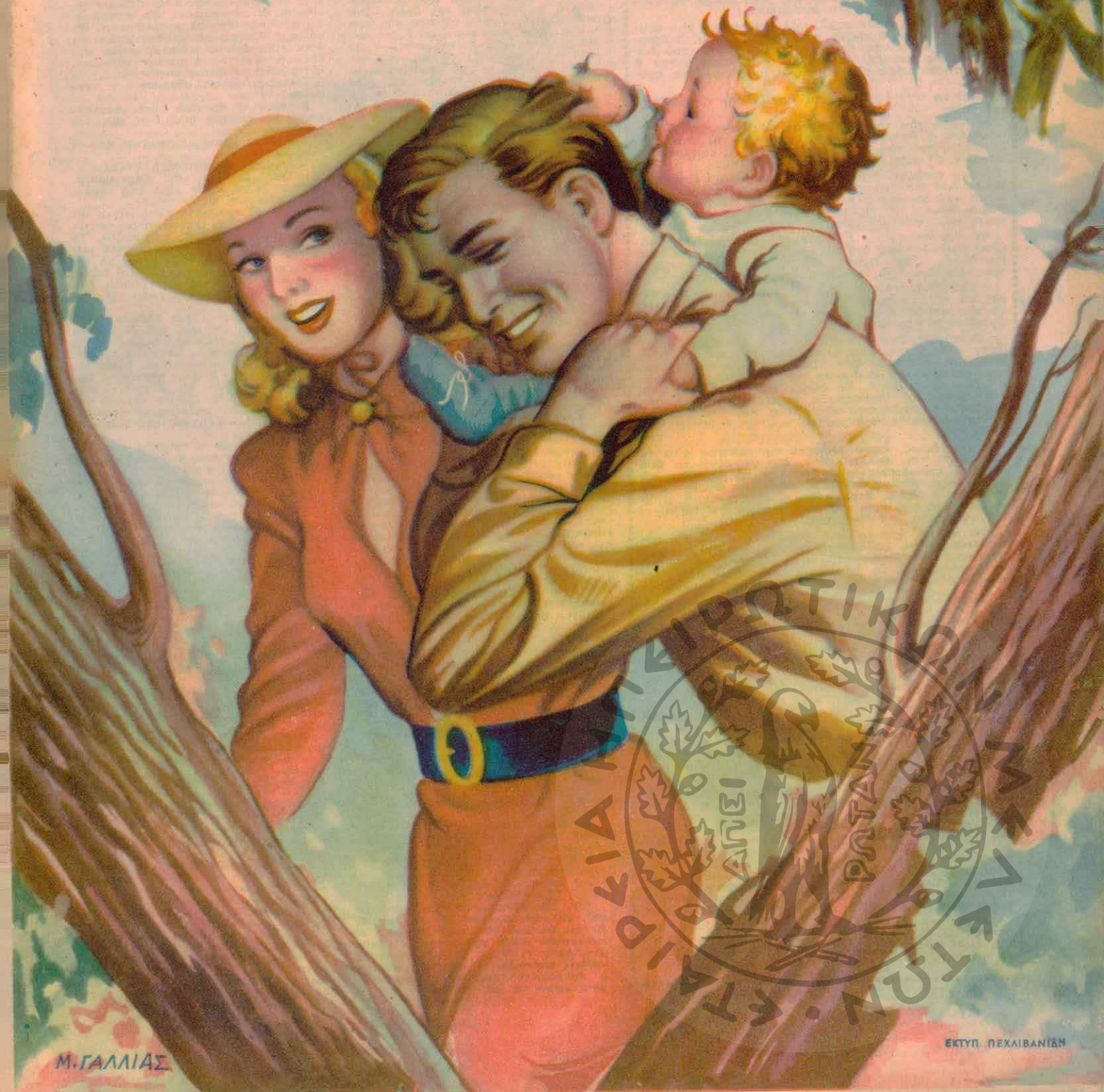

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Πρωτότυπες ασχολίες
ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Καρφίτσες, πεντίκια και γυναικεία
εσώρρουχα

Μεταξύ των φυλακισμένων της Βασιλίας βρισκόταν το 1662 και ένας ευγενής, όνοματι Πελλισόν, που το μοναδικό του ένδυμα ήταν ότι είχαν εκφορμά μ' έναν τρόπο όχι και πολύ κολακευτικό για μια εστία που είχε δοθεί στο Λούβρο.

Όταν ο διοικητής της φυλακής τον ρώτησε τι επιθυμούσε να του φέρουν για τήν ψυχαγωγία του, όπως συνήθιζαν να κάνουν για τους φυλακισμένους της Βασιλίας, ο Πελλισόν ζήτησε 1000 καρφίτσες.

— Ούτε μία περισσότερη, ούτε μία λιγότερη! είπε στο διοικητή.

Ο τελευταίος εξέτελεσε την άλλη μέρα την παραγγελία. Ωστόσο, ήταν πολύ άνησυχος, γιατί φοβόταν μήπως ο φυλακισμένος καταπιεί τις καρφίτσες ή ανοίξει μ' αυτές τις φλέδες του. Άρξισε, λοιπόν, να τον παρακολουθεί από ένα μικρό φεγγίτη και τότε τι νομίζετε ότι ανακάλυψε;

Ο Πελλισόν, κάθε πρωί, μόλις τελείωνε την τουαλέτα του και έπειθε το πρόσωπό του, σκόρπιζε αυτές τις χίλιες καρφίτσες στις γυνίες του δωμάτιου, τις έκρυβε κάτω από τα στρώματά του ή τις πετούσε μέσα στα ουρτάρια μιας μεγάλης κονσόλας.

Έπειτα υπομονητικώτατα άρχισε να τις μαζεύει μία-μία.

Μ' αυτά τον τρόπο έρχονταν το μεσημέρι. Το απόγευμα ο Πελλισόν έκανε και πάλι το ίδιο. Στο διοικητή, που τον ρώτησε εκπληκτικός τι ευχαρίστησι εβρίσκε σ' αυτή την ασχολία, απάντησε:

— Δεν αισθάνομαι ποτέ πληξή, σκετώνω με τον πιο διασκεδαστικό τρόπο τον καιρό μου, γυμνάζω το σώμα μου χωρίς να κουράζομαι και το βράδυ κοιμάμαι ήσυχα με τη συνείδηση άναπαυμένη ότι έκαμα τό... καθήκον μου!

Η πρωτότυπη αυτή απασχόληση κράτησε δύο-μίσιο χρόνια, όσο δηλαδή ο Πελλισόν έμεινε στη Βασιλία. Όταν βγήκε, παρέδωσε τις 1000 καρφίτσες στο διοικητή, λέγοντάς του:

— Σας παρακαλώ να μου τις φυλάξετε, γιατί μπορεί να σας έπιασαν και πάλι και δεν θα ήθελα να σας υποβάλω σ' ένα δεύτερο εξόρισμό για να μου αγοράσετε καινούργιες καρφίτσες.

Ένας άλλος φυλακισμένος της Βασιλίας, που ήταν και προσωπικός φίλος του Ρισελιέ για ένα διάστημα, ο αδελφός Μπουαρμπέρ, είχε ζητήσει να του φέρουν, σε δύο χωριστά κλουβιά, μία γάτα και μερικά ποντίκια. Τά έβαζε λοιπόν το ένα πλάι στο άλλο και διεσκεδάζε παρακολουθώντας την όργη και τα παιχνίδια της γάτας, που τα σιδερένια κάγκελλα την εμπόδιζαν να κυμχή εναντίον της λείας της.

Συνικά όμως, αφού έκλεινε προσεκτικά όλα τα ανοίγματα του κελιού του, άνοιγε αυτά τα δύο κλουβιά και άφηνε τη γάτα και τα ποντίκια να γυρνούν ελεύθερα. Επακολουθούσε τότε ένα άγριο κυνήγι που και ο αδελφός έτρεχε δεξιά κι' αριστερά, μ' ένα ματίσιο στο χέρι για να γλυτώσει από τα νύχια της γάτας και δυστυχισμένα ποντίκια.

Στο τέλος, έπειτα από όλημοιους αγώνες, κατάρρωνε να τα ξαναβάλει στα κλουβιά τους, αφού επέτρεπε προτίτερα στη γάτα να πνίξη ένα-δυο ποντίκια, για να την αποζημιώσει για τους κόπους και τα τρεχίματά της.

Ένας άλλος φυλακισμένος, ο ιππότης ντε Σαμπλάν, που πέρασε τρία ολοκληρωτά χρόνια σ' ένα κελί του φρουρίου του Περιγκόρ, έφκιανε σ' όλο αυτό το διάστημα δαντέλλες, με τις οποίες στόλιζε διάφορα εσώρρουχα που τα έστελνε κατόπιν στις έρωμένες του.

Ο σύζυγος όμως μίας από τις κυρίες στις οποίες έστελνε τα πρωτότυπα αυτά όβρα παραπονέθηκε στο βασιλέα Λουδοβίκο 15ον, που απαγόρευσε να δίνουν στον ιππότη τα νήματα που του χρειαζόταν για να πλέκει τις δαντέλλες του.

Ο ντε Σαμπλάν ζήτησε τότε να του δώσουν σύνεργα για να ζωγραφίσω και έφκιζε ένα μικρό πορτοφόλι του συζύγου της φίλης του, στολίζοντας το κεφάλι του με δύο πελώρια κέρατα!

Στη φυλακή του Περιγκόρ ήταν φυλακισμένος επίσης την ίδια εποχή ο βαρύνος ντε Σοίντ-Ανιάν, που φιμίζονταν ως ένας από τους μεγαλύτερους γυναικοκατακτητές της εποχής του. Ωστόσο, η φυλακίση αυτή είχε βαλέψει το λογικό του και από το πρώι ως το βράδυ δεν έκανε τίποτε άλλο από το να ζωγραφίζει τις κλωστές των ενδυμάτων και των σκευασμάτων του. Τις έκανε κατόπιν ένα κουβάρι και τις παρέδιδε στο διοικητή του φρουρίου, που τρυβούσε κάθε μέρα τα μαλλιά του, μην ξέροντας τι να κάνει μ' αυτόν τον άνοητο κόπο φυλακισμένο.

Όταν, τέλος, τον ελευθέρωσαν, έπειτα από πέντε χρόνια, βγήκε από τη φυλακή μ' ένα ποικίλο και ένα παντελόνι, που το είχε μισοζυλωμένο ως τα γόνατα.

Όταν θέλη ή τύχη...

Πρωτότυπο διήγημα

Όταν πέθανε ο πατέρας μου, δεν ήμουν παραπάνω από είκοσι πέντε ετών. Η περιουσία που μου άφησε ο μακαρίτης δεν ήταν υπέροχη. Έφτανε όμως για να ζήσω χωρίς να εργάζομαι.

Άρξισα λοιπόν τότε, μια ζωή διασκεδάσεων και σπατάλης. Η ζωή αυτή ήταν πολύ όμορφη, με μόνον τη διαφορά, ότι δεν κράτησε πολύ.

Μια μέρα, ο συμβολαιογράφος μου με είδοποίησε μ' ένα γράμμα του, ότι απ' όλη την κληρονομιά του πατέρα μου, δεν μου έμειναν παρά εκατό περίπου χιλιάδες φράγκα.

Αποφάσισα τότε να πάω στο Μόντε Κάρλο και να παίξω τα τελευταία χρήματα της κληρονομιάς.

Έγραψα στο συμβολαιογράφο μου να μου έμεινε τα χρήματά μου, και μόλις τα έλαβα έπιασα στη Νίκαια.

Φαντάζεστε, βέβαια, με πόση συγκίνηση πέρασα το πόνι μου για πρώτη φορά στο Μόντε Κάρλο. Στη συγκίνηση μου αυτό, προστέθηκε και άλλη. Ένώ έμπαινα στη μεγάλη αίθουσα της ρουλέτας, είδα να μπαίνει μαζί μου και μια γυναίκα εξαιρετικά καλλονή — τότε ισπανικής καταγωγής — με όμορφο και γοητευτικό πρόσωπο — με όμορφα και γοητευτικά το πρόσωπό μου κομμάτια της. Είδα για μια στιγμή τα όμορφα καμάκια της και της κ' η καρδιά μου χτύπησε δυνατά.

Κατά σύμπτωση, καθήσαμε κοντά γύρω από το πρώτο τραπέζι. Δεν ξέρω γιατί, σιγησιότητα της γνώμης ότι η γυναίκα εκείνη, που, σιωπηλωτό, δεν είχε γυρίσει ακόμα να με κυττάξει, θα μου έφαινε ναί.

Κι' άρχισα να την ακολουθώ στο παιχνίδι της. Και το αποτέλεσμα ήταν να χάνω εκείνη διαρκώς, και μαζί μ' εκείνη κι' εγώ φουσκά...

Μά έγω δεν είχα το νού μου στο παιχνίδι. Πρόσεχα μόνον την όμορφη εκείνη γυναίκα, που έκανε μεγάλα ποσά με καταπληκτική απόδειξη, με απόλυτη περιφρόνηση προς το χρήμα...

Όταν, τέλος, σκέφθηκα να προσέξω περισσότερο, είδα ότι μου είχαν μείνει μονάχα δέκα χιλιάδες φράγκα!

Αντιτρίχισα... Δεν είχα τη δύναμη να καθίσω να διακινδυνεύω και τις λίγες χιλιάδες, που μου έμειναν. Άφησα απότομα το τραπέζι και βγήκα έξω από το καζίνο, καταδράλλοντας όλες τις δυνάμεις μου, για να μη σωριστώ κάτω.

Έκανα μερικές βόλτες στο πάρκο, προτιμώντας τις σκοτεινές δεινροστομίες, για να μη βλέπω κανείς τις νευρικές χειρωνακίες μου, για να μην ακούω κανείς τους μονόλογους μου. Για πρώτη φορά στη ζωή μου άποχτούσα σποδή συναισθήματα ότι ήμουν γεμάτος ανθρωπότητας. Δεν ξέρω ούτε εγώ πόση ώρα έμεινα καθισμένος σ' ένα απόμειρο πάγκο, κάτω από τα φωτισμένα παράθυρα της τραγικής λέσχης, σβήνοντας το κεφάλι μου με τα δύο μου χέρια.

Έξαφνα, άκουσα μιάν ειρωνική φωνή πάνω από το κεφάλι μου:

— Πρόσεξε, κύριε, ότι, στη ρουλέτα, αντί να κυττάζετε το παιχνίδι σας, κυττάζετε έμένα και ακολουθούσατε το παιχνίδι μου, μολονότι εγώ διαρκώς έχανα...

Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα έμπαρ, που την έλασία εκείνη γυναίκα, της οποίας η όμορφη μ' έκανε να χάσω την ψυχραιμία μου. Ντραπέκια έπειδή με είδε σε στάσι απλητισμένου ανθρώπου... Την παρακάλεσα να καθίσω δίπλα μου, ελπίζοντας να την κάνω να λησμονήσει με τη συζήτηση την κακή έντυση που της προέβλεπε.

Εκείνη κάθισε.

Μ' εκτόξευε βεβαία στα μάτια και συνεχώς μ' ένα αδιάφορο χαμόγελο στά χείλη.

Απόψε δεν είχατε τύχη. Κι' εγώ, ξέρετε, δεν άγαπώ τους ανθρώπους που δεν έχουν τύχη!

Τα ειρωνικά αυτά λόγια της μ' έπείραξαν. Και, χωρίς να σκεφθώ διόλου, της απάντησα:

— Πιάνω, κυρία μου, να μην έχω τύχη στα χαρτιά... Ύστερα όμως από λίγες ημέρες θα έχω τύχη κάπου αλλού... θα το ίδετε.

Και την κυττάξα με όθος κατακτητή, μολονότι την ίδια στιγμή κατάλαβα ότι θα μου ήταν πολύ δύσκολο να κατακτήσω αυτή τη γυναίκα. Εκείνη απηλόγησε τι ήθελα να πω, γιατί σηκώθηκε απότομα, με κυττάζε ειρωνικά, μ' απειλητικό ψυχρά κι' απομακρύνθηκε χωρίς να μου πη λέει.

Την ακολουθούσα σαν όπνωσιμένος, αλλά την έρωτευμένος μαζί της αυτή τη φορά.

Την είδα να μπαίνει σ' ένα αυτοκίνητο και να φεύγει. Ρώτησα ένα έρωτορ το καζίνο κι' έμαθα ότι η μυστηριώδης αυτή κυρία όνομαζόταν Ροζάριο 'Ακουσολίδα, ότι ήταν πλουσιωτάτη χήρα από το Περου κι' ότι ταξίδευε στην Ευρώπη για να διασκεδάση την πληξή της.

Την άλλη ημέρα το βράδυ, βρισκόμουν και πάλι στο καζίνο. Η άγωνία μου έφαινε το λαμό σαν σιδερένιο χέρι. Πήγαινα εκεί με την ελπίδα να κερδίσω ότι όμως για τον έαυτό μου, αλλά χάριν της Ροζάριο, που μου είχε πη ότι δεν άγαπά τους ανθρώπους που δεν έχουν τύχη...

Κατά σύμπτωση έτυχε να βρεθώ και πάλι κοντά της στη ρουλέτα. Μ' εκτόξευε, με χαϊρένησε μ' ένα έλαφρό χαμόγελο κι' άγριος έαυτο το κεφάλι της. Το χαμόγελό της αυτό μ' έκανε περήφανο κι' εύτυχιμένο. Τη στιγμή εκείνη νόμιζα ότι θα μπορούσα να τα βάλω μ' όλο τον κόσμο. Τοποθέτησα τα δέκα χιλιάδες φράγκα που μου έμειναν στο κόκκινο. Κι' ενώ η μπίλια γυρνούσε, κυττάξα τη Ροζάριο κατάματα...

Τέλος, η μπίλια σταμάτησε... στο μαύρο!

Δέχτηκα το τρεμρό αυτό χτύπημα, χωρίς να κουνήθω ούτε ένας μύς του προσώπου μου.

Σηκώθηκα κατόπιν αυτόματως από τη θέσι μου.

— Φεύγετε; με ρώτησε η Ροζάριο.

— Όχι, ψέλλισα. Θά έσκαμυρίσω. Πάω να πάρω λίγον άέρα στο πάρκο. Δεν αισθάνομαι καλά απόψε...

Κατέβηκα πραγματικά στο πάρκο και τρέβηξα προς το σκοτεινότερο σημείο του, άναμεσα σε κάποιον φοινικαίο. Το κεφάλι μου βούτζε και τα γόνατά μου λυγίζαν. Τη στιγμή εκείνη δεν με λυπόυσε τόσο η σκέψη, ότι δεν μου έμεινε πια τίποτα από την περιουσία μου, όσο για το γεγονός ότι είχα χάσει για πάντα τη Ροζάριο.

Έξαφνα άκουσα ένα έλαφρό θόρυβο από πίσω μου και μιά έπιτακτική φωνή να με διατάζει να σηκώσω τα χέρια ψηλά. Ύψκουσα μηχανικά σχεδόν. Ένα κακοντυμένο όπλο μ' έβλεπε τότε πίσω από ένα δέντρο, κρατώντας ένα περιστρόφο στο χέρι του. Ζήτησε το πορτοφόλι μου... Μ' όλο το κρύσιμο της θέσεώς μου, δεν μπόρεσα να κρατήσω τα χέρια μου. Έξήγησα στο λωποδότη τι είχε συμβεί.

Εκείνος έβλεπε το πηγούλι του, κατέβασε το περιστρόφο του κι' αφού σκέφθηκε λίγο, μου είπε:

— Φαντάζεστε τιμίες άνθρωπος. Θά σας προτείνω λοιπόν κάτι. Πάρτε αυτές τις 20.000 φράγκα και πηγαίνετε να παίξετε στη ρουλέτα... Ήμουν άνακαθεν περιέργος να δοκιμάσω την τύχη μου σ' ένα φοιτοκορικό καζίνο. Καταλαβαίνετε, ότι εγώ δεν μπορώ να πάω εκεί μέσα, γιατί θα με ταμπήσουν άμέσως. Πηγαίνετε έσας για μένα. Άν γάστε, δεν περνάτε. Όσα κερδίζετε όμως, θα τα μοιραστείμε... Εγώ θα σας περιμένω εδώ...

Ύστερ από ένα πρωτοφανές παιχνίδι, που κράτησε δύο περίπου ώρες, κέρδισα με τις είκοσι χιλιάδες του... συνεταίρου μου πάνω από μισό έκατομύριο... Είχα νινάξει τρεις φορές τον πάγκο! Όλοι μ' εκτόξευαν με θαυμασμό... Εγώ όμως ένδιαφερόμην μονάχα για τις θερμές ματιές που μου έριχνε η Ροζάριο.

Τη στιγμή που έφευγα, έσκαμσα με τρόπο και της είπα:

— Άν δεν άναγάτε τους ανθρώπους που δεν έχουν τύχη, πρέπει ασφαλώς γ' άναγάτε εκείνους που έχουν μεγάλο τύχη.

Η Ροζάριο μου έπλησε για πρώτη φορά το χέρι της και μου αποκρίθηκε:

— Άδριο θα σας πω. Μόλις έλαργύρωσα τις μάρες μου, έτρεξα στο μέρος που θα με περίμενε ο συνεταίρος μου. Και τον βρήκα έπιλωμένο καταγής, νεκρό, μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο στην καρδιά! Η άνακρίση έεακρίωσε ότι τον είχε σκοτώσει ένας φίλος του, για κάποιον προσωπική ύποθεση.

Το αποτέλεσμα ήταν να μείνω ολόκληρο το κέρδος μου στη διάθεση μου και να μου αποβείη η Ροζάριο επί πραγματικά άναπαύσε τους άνδρες που ένοι η τύχη, αφού δέχθηκε να με παντρευθώ!

POZE PEZI

ΕΤΟΣ Η'.

ΑΘΗΝΑΙ, 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 1946

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 392

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΦΟΡΕΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΦΑΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣΤΑ • ΤΗΛΕΦΩΝΑ 27.135 - 29.961 • ΠΙΝΕ ΤΕΥΧΟΥΣ 6ΡΑΧ 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Όταν γκρεμίζει
το ιδανικό

Δεν βρίσκει άλλη λύση: "Η ό θάνατος ή το μοναστήρι. Άπείλει να φθάση στο ανεπαύρητο αν δεν ίκανοποιηθή ο πόθος της. Και δεν είναι κανένα μωρό. Τριάντα χρονών κοπέλλα, όμορφη και ή ίδια. Δηλαδή άπολύτως όμορφη για να κρίνει με φρόνησι και με ψυχραιμία. Έν τούτοις φαίνεται πως ή ψυχραιμία της λείπει. Άφίνει τέτοια πράματα ό έρωτας; Σαρώνει και το μισό και την κυριαρχία που έχουμε στον έαυτό μας.

Ένας έρωτας κάπως ίδιόρρυθμος, είναι αλήθεια. Κάθε έρωτικός σύνδεσμος έχει τη δική του μορφή. Άπόλυτη όμοιοτης ένος συνδέσμου μ' έναν άλλον δεν υπάρχει. Άλλά εδώ ή πρωτοτυπία έχει ιδιαίτερο έντελως χαρακτήρα.

Ύψαλλος ή κόρη, εδώ και έξη χρόνια γνωρίστηκε μ' ένα νέο που ήταν τότε είκοσιόκτώ ετών. Τον είδε και τον άγάπησε. Ξέρετε με πόση ταχύτητα γίνονταν αυτές οι δουλειές. Καμιά από τις άνακαλύψεις που καταργούν το χρόνο κι' έξτετελίζουν τις άποστάσεις, δεν μπόρεσε ακόμα να φθάση την ταχύτητα του έρωτα. Η πρώτη αγάπη της κοπέλλας. Η πρώτη της έρωτικής συγκινήσεως. Τόμπανο έγινε ή καρδιά της και χτυπούσε με όλη της τη δύναμη.

Τη θέσητα έλεγε στον άνθρωπο που άγάπησε. Άυτός και κανένας άλλος. Τον έθαύμαζε και τον έλάτρευε χωρίς να το όποτετεύεται εκείνος. Όταν δε έναίσεως πως δεν τού ήταν αδιάφορη ανέθηκε από τη χαρά στους ούρανους.

Άλλοίμονο όμως, δεν υπάρχει τρόπος να έγκατασταθούμε μονίμως στους ούρανους όσο έξακολουθούμε να περιτιδμούμε στη γη. Και συμπέει μόν κάποτε ή χαρά να γίνεται άσάντερ και να ιως άνεβάζη στα ούρανια. Για πόση τάχα ώρα; Ός που να το νιώσουμε, ή ζωή από κάτω πατά το κομμάτι και νάμιασε πάλι προσγειωμένοι στους καύσιους μας. Είτε δέ μιά τέτοια προσγειώσις πολύ όδυση για όσους είχαν πάρει το δρόμο της στρατοσύνης.

Άπόβλητη τώρα από τις ούρανιες χάρες ή νέα έξιστορη το πάθμμά της; Πιπρώνει τα σπασμένα κάποιον παλιού έρωτα. Όχι δικού της. Στα είκοσι χρόνια εκείνος είχε άνατήσει κάποιον άλλον που άναποκρίθηκε στην άρχή με σφοδρότητα από πόθος του. Φλογες και στίς δύο παρατάσεις. Η Αίτινα σε περίοδο δράσεως. Αίτινα πιστι είχαν άρκτη ό ένας στον άλλον. Άν έγες όμωρ κάποιον πείρα απ' αυτές τις δουλειές θα ξέρετε ότι ή αλαινότης δεν σχετίζεται με την πορεία ζωής. Το με γάλο λάθος των ανθρώπων είναι ότι παίζουν με τη λέξη. Η παραδίσις του όρκου γίνεται τη στιγμή ακριβώς που όποχομάστε την αλαινότητά. Το πότε θα παραδίση ό όρκος είναι ζήτημα συμπτώσεων. Και οι συμπτώσεις δεν άργησαν να παρουσιασθούν. Γάρος στο έρωτικό. Πάει περίπατο ή αλαινότης. Το κορίτσι μαρκάει με τον δεύτερο κι' από δά πάνε οι άλλοι.

Με πληγωμένο τον έγωισμό μένει ό άλλος. Στην άρχή οι μαύρες σκέψεις, ή άπογοήτειος, ή ιδέα της αυτοκτονίας. Σίγα-σίγα όμως ή αλαινότης μεταβλήθηκε σε όργη, ή όργη έγινε μίος και ό προδομένος μνηστήρας άποφασίζει να έκδικηθή. Τη σημασία έχει αν εκείνη από τον έρωτά της βρισκόταν μακριά από την άκτινα της έπιρροής της; Δεν είναι αδικώς αυτή εναντίον της οποίας στρέφεται ή μανία του. Μίος του έπιπνεί πέρα ως πέρα όλο το γυναικείο φύλο. Κάθε γυναικία και έχθρας. Και στρέφει εναντίον της τα όπλα. Όποια όπλα του έρχονται βολικά. Νά την κάνη να πονέη, να ταπεινώη, να έξτελειώη, να γίνη δυστυχισμένη. Δεν λογιόμαίς τα μέσα που θα χρησιμοποιήση.

Φτάνει να είναι άποτελεσματικά. Φτάνει να κάνουν κακό.

Όυτε όίκτος, ούτε έλεος. Γίνεται κακό, γίνεται άνάλητος. Ρίχνει τα δίχτυα του όπου κι' αν έρη. Συνδέεται με νέες, με ώριμες, με έλεύθερες, με παντρεμένες, με γυναικείες άσπληρες, με άλλες που έχουν χαλαρωμένα τα ήθη. Συμπάσεις καδός είναι στην έξωτερική εμφάνισι, δεν δυσκολεύεται στην κατάκτηση. Και μόλις προχωρήσει τα κάνει γής Μασίαν. Κυνηγός που ρίχνει τα σκάγια του και πληγώνει, και σκοτώνει και παίζει με τα όπράματά του. Δεν είναι μιά, δεν είναι δύο. Κομπολόι τα όύματα του. Κίνδυνος-θάνατος! Δεν άγαπά πιά. Διασκεδάει χωρίς να λογαριάζη τίποτα. Δεν ρωτά τη συνείδησή του, δεν σκέπτεται τις ζημιές που προκαλεί. Ότι βρέξη ως κατέδωρη. Όπως πόνεσε ως πόνεσουν κι' αυτές που ανήκουν στο ίδιο φύλο μ' εκείνη.

Σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση βρισκόταν όταν γνωρίστηκε και με την σημερινή έπιστολογράφο μας. Η άρχική του πρόθεσις ήταν να συνεχίση το παιχνίδι του και μαζί της. Μια ακόμα στη συλλογή. Άλλά να ή πρώτη του όποχορήσις. Η πρώτη έξάφριση ύστερα από την προδοσία. Είτε όρα τόσο μεγάλη ή άγάπη της ώστε να τον άνοπλήξη; Είτε τόσο άνοστη από τις άλλες ώστε να μη τολμά να ρίξη και σ' αυτήν τα βλήματα του; Την έρωτεύεται, όπως ίοχυρίζεται στην έπιστολή της ή κοπέλλα.

Δεν έρω. Πάντως αυτήν την έχω ρίξει. Δεν την έχει στην ίδια σειρά. Δεν την κατατάσσει στα έξιλοστηρία όύματα του. Την έκτιμα, τη σέβεται, θα την έπαιρνε, αν δεν όληγε ή αλογηγή του άγάπης και συγχρόνως το σκοπόν του μίος για την άλλη. Άναγνωρίζει την άφροσύνη της. Παραδέχεται πως αν δεν όληγε το δλέθριο προηγούμενο θα ήταν κοντά της εύτυχισμένος. Άμείλκτο όμως το παρελθόν τον κρατά δέμιο και έτσι, αλχημίσματος των περιστάσεων του, τη μόνη ύπρεσις που της προσφέρει είναι να της πη να φύγη και να κάνει με άλλον τη ζωή της.

Πέντε μήνες πέρασαν από την ήμερα που συναντήθηκαν για τελευταία φορά. Συγγενείς και φίλοι του έπαιαν από κοντά και με την ελπίδα ότι ο γάμος θα έπουλώση το τραύμα του, τον προτρέπουν να πάρη την κόρη που τον λατρεί.

Τίποτα δεν ένοιε ν' άκούση. Κανένας δεν μπορεί να του άλλάξη γνώμη. Όυτι ή ίδια, που έπεσε άρρωστη από τον καύμό της.

Με μόδρα χρώματα περιγράφει τη κατάσταση της. Ρόκος σωματικό και πνευματικό, έγκατέλειπε τις σπουδές της, παραμελεί τη δουλειά της, μωρεί μέρα με την ήμερα, δεν άναγνωρίζει τον έαυτό της.

Πόσο θα ήθελε στην άπακσία της αυτή μιά λέξη παρηγορίας, μιά φίλη συμβουλή που θα της έδινε, μιά έξοδα. Τι πρέπει να κάνει για να τοι άλλάξη τις μαύρες ιδέες; Πως να κερδίση τον άνθρωπο που άγαπά; Πως να τον κάνει εύτυχισμένο και να εύτυχη κι' αυτή μαζί του;

Νά ξαναλέμε όσα τόσες φορές έπα να λέμε; Δεν υπάρχουν στον έρωτα συνταγές. Ύψαφει όμως ή κακή έρωτική άσπληρη ή κακή έρωτική άσπληρη ή κακή έρωτική άσπληρη.

Οι άξιοπρεπείς άνθρωποι, γυναικείας και άνδρας, που σέβονται τον έαυτό τους ξέρουν να σβήνουν τα όφρα όταν καταλαβαίνουν ότι το πράνο άρρήλι να αφήνουν τον κατήφορο. Ο θάνατος, για τον όποιον μιλεί ή νέα, δεν είναι λόσις. Είναι φυγή. Οι γενναίοι άγωνίζονται. Δεν παραδίδονται στην άπακσία. Όγωνίζονται ως την τελευταία στιγμή. Κι' αν ό άγώνας έπιτύχη, τόσο το καλύτερο. Άν πάλι όποτύχη έχουν τη δύναμη από έρίπια του ίδανικού που χάθηκε, να βεβαιώσουν το νέο ίδανικό τους και να το άγκαλιάσουν μ' όλη τη δύναμή τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Δεν είναι δυνατόν... τα μαθήματα... να συνεχισθούν δι' άλλολογραφίας;... (Σκίτσος Π. Παυλίδης)

ΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΑ ΣΩΜΑΤΑ ΣΤΡΑΤΟΥ (Σκίτσος Μ. Γαλλίας)

ΑΥΡΙΟΚΙ ΣΤΙΧΟΙ

Αναμνήσεις

Ερχεται κάποτε ή στιγμή, που μιά γλυκεία σου αναμνήσι, στο παρελθόν σε άναγκάζει να γυρίσας... Κι' άμέσως — σύννεφο ύστερά! — σαν περισσότερη τρυφερά, σε τριγυρίζουν άπαλές οι άναμνήσεις...

Ερίτες, ναιάτα και φίλε! Μιά κατάπρασινη φύλη... Τη φοβόρ για τις φώλες να τις βαφτίζουν (οπι- (τιον)!...

Κι' ένοικοί μέρα όνειρευτοί οι έρωτευμένοι — Άυτός κι' Αύτη... Λιγότερο άνθρωποι, και πιο πολύ σπουργίτια...

Τα χρόνια πέρασαν και πάλι. Ποτέ οι καρδιές δεν άναπάν αυτά που άλλοτε άγαπούσαμε με λατρεία... Έκθρος αλμύρας, αλμύρας πέρασε, έλπετε, ό ή καρδιά και το παρόν έγινε τώρα ιστορία...

Νινόν, Νινεττα και Νανά. Πατάκια μύρα, γαλάτα, μπουκλας έσθες, κορμιά χυτά, ματιές βαλουδά... Λολύ, Αλάντα και Αλκή, που από το χείλι σας δειλή, τρύγησε ή άγάπη μου φίλη, σαν πετολούδα...

Πού είσαστε τώρα;... Σας ζήτησα, Μα, πείτε μου: Ήτανε σιωπή να φύγες όλες σας μαζί από κοντά μου... Και το κακό — να σας χωρώ — δε ήταν τόσο φοβερό...

Άν δεν έσάνατε μαζί και την καρδιά μου...

Κι' όπαις, ήρθε ή στιγμή, ηολιες άναπες και καμύρι... Έλα καρδιά μου, στα παλιά σου να γυρίσας... Κι' άμέσως, σύννεφο ύστερά! — σαν περισσότερη τρυφερά, σε τριγυρίζουν άπαλές οι άναμνήσεις...

ΧΡΙΣΤΟΣ Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Ρημαγμένος από τη λύπη ο 'Αρμάνδος κυττάζε τη γυναίκα του... 'Η Μάρθα είχε χαμηλωμένα τα μάτια της και δεν γύριζε να τον κυττάξει... 'Ωστε έτσι λοιπόν, σκεφτόταν ο 'Αρμάνδος, ποτέ πια δεν θα σήκωνε τα βλέφαρά της να τον κυττάξει με τρυφερότητα και χαρά, όπως άλλοτε η γυναίκα του...

Πόσο ήταν εύχιστοι επί δύο ολόκληρα χρόνια τώρα από την ημέρα που γνωρίστηκαν κι' αγαπήθηκαν με πάθος!... Μά ποσο λίγο βάσταξε, αλήθεια, η εύχιστος του!... 'Ενάμιση χρόνο μετά το γάμο τους, η Μάρθα έβγαζε τρελάθηκε. Και τώρα ήταν σαν ένα λουλούδι μαρμαίνο και χωρίς χρώμα, αυτή που δώ και λίγον καιρό σπαρταρούσε από ζωή και νεότη!

Τα όμοια της μάτια τα είχε διαρκώς χαμηλωμένα και τα χείλη της ήταν πάντα κλειστά. 'Ηταν μια ζωντανή πεθαμένη, χωρίς βλέμμα, χωρίς φωνή!... Καθόταν διαρκώς με μια μεγάλη πολυθρόνα, και δεν ήθελε με κανένα τρόπο ν' αλλάξει θέσι. 'Ο δυστυχισμένος 'Αρμάνδος είχε φέρει τους καλλίτερους γιατρούς, για να την εξετάσουν. 'Αλλά κανείς δεν μπόρεσε να την ξαναφέρει στά λογικά της.

— Φαίνεται, είπε κάποιος δι-
ασημος φρονολόγος, που την
είδε, ότι έχει υποστεί κάποιον
εμφανικό εγκεφαλικό κλονισμό.
'Η εινε ίσως θύμα κληρονομι-
κότητας.

Και όμως... Δεν υπήρχε
καμμία παρόμοια αρρώστεια
στην οικογένεια της Μάρθας.
Τότε ο 'Αρμάνδος υποπτεύ-
θηκε, ότι η γυναίκα του είχε
περάσει κάποια πολύ μεγάλη
και μυστική λύπη. 'Ηθελε, με
κάθε τρόπο, να εξιχνιάσει αυτό
το μυστήριο, αλλά του κάκου
έπασχισε ως τώρα... Δεν α-
φινε ποτέ σχεδόν τη Μάρθα
μόνη, παρακολουθούσε και την
παραμικρή της κίνηση. Μά η

Μάρθα έμενε πάντα ήρεμη στη
θέσι της με τα μάτια χαμη-
λωμένα ή κυττάζοντας μακριά
σαν ονειροπαρμένη...

— 'Όπου κι' αν σκάλλισε ο
'Αρμάνδος, μέσα στο σπίτι,
δεν βρήκε τίποτε ικανό να τον
απαφήσει. 'Ούτε ένα γράμμα,
ούτε ένα ξερό τραγουδί ούτε
μία εικόνα. Τό μόνο που τώρα
του κινούσε ακόμα την περι-
έργεια, ήταν ένα άσπμενο
κλειδάκι, το οποίο κρατούσε
στο βραχιόλι που φορούσε στο
αριστερό της χέρι η Μάρθα.

— 'Μήπως αυτό το κλειδάκι,
σκεφτόταν ο 'Αρμάνδος, κρύβει
το μυστικό που ζητά;... 'Μή-
πως με το κλειδάκι αυτό είχε
κλειδώσει η Μάρθα κάποιο
κουτί, που δεν μπορούσε να το
βρή ο 'Αρμάνδος;

— 'Όταν χαϊδεύοντας τα κρύα
χέρια της Μάρθας, άγγιζε α-
υτό το μικρό κλειδάκι, έτρεμε
σύγκορμος. Και κάποτε όταν
κράτησε για μια στιγμή στο
χέρι του το άσπμενο κλειδά-
κι, του φάνηκε ότι τα χαμη-
λωμένα βλέφαρα της γυναίκας
του σάλεψαν έξαφνα ανάλα-
φρα, σαν φτερά πεταλούδας.

— 'Τι να έχω σκεφτεί άραγε;
αναρωτιόταν ο 'Αρμάνδος. 'Μή-
πως αγάπησε άλλον πριν α-
πό μένα; 'Μήπως συναντήθηκε
έξωθεν με κάποιον που αγα-
πούσε άλλοτε και, μη θέλον-
τας να με προδώσει, υπόφερε
μέχρι τρέλλας; 'Μήπως αγάπη-
σε κανένα μετά το γάμο μας;
'Μήπως με άπαυσε; 'Μήπως;
'Μήπως... Πώς θα μάθω. 'Θέ-
λω, την αλήθεια!...

— 'Αχ εκείνο το κλειδάκι!
Γιατί το είχε κρεμασμένο στο
βραχιόλι της; Γιατί δεν ήθε-
λε να το αποχωριστεί ποτέ; 'Τι
μυστικό έκρυβε αυτό το κλει-
δάκι;...

— 'Ετσι ο 'Αρμάνδος περνού-
σε τη ζωή του, μέσα σε μια
ατέλειωτη αμφιβολία, μέσα σε
μία φρικτή αγωνία...

— 'Ενα χειμωνιάτικο πρωί

ΜΑΡΘΑ ΒΙΖΙΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Διαμαρτυρία

— 'Ω! ή φρικώδης ζήλεια των και ή απάνθρωπιά των!
— 'Όμοι! 'Αλλοίμονον! 'Όμοι!
Πάση θυσία θέλουν να τον νικήσουν πια τον
να επιβάλουν και σ' έμέ.

— 'Ω! των ανδρών των φθονερών και των ανοικτιρμώνων
απόφασιας κακή!
Διά τον πλήρη χορτασμόν μία μερίς και μόνον
ουδ'όλως μ' έπαρκει.

— 'Ο στόμαχος μου απαιτεί μερίδας πλείστας δόσας
και μ' όργιλλόσαν φωνήν εις πάντας θα φωνάζω:
'Εκ του πολέμου έμαυτον έν τέλει περιώσας
ποσώς δεν πεποτήθημαι τα κώλα να τινάζω.
Τρόφιμα εκλεκτόεντα γουοθάρω και πολλά
ανάγκη έν απόλυτος να τρέφωμαι

— 'Οι αλλοι, δλ' οι αλλοι
οι πολιτικοί του τόπου, οι σπουδαίοι και μεγάλοι,
δεν φερθήκανε με τρόπο στους δασκάλους ντελικάτος
και ζητούσαν τα σχολεία να τα κάνουν άνω- κάτω.
'Η 'Ελλάς ποτέ δεν είδε άλλους τέτοιους μαθητάς,
άλλους τέτοιους ταραξίες,
Σοφιανόπουλος, Τσαλδάρης, Τσιριμώκος, Γονατάς,
Κανελλόπουλος, Πλαστήρας κι' άλλες σημερινές αξίες
με την κάθε τους κουβέντα, με την κάθε τους την πράξη,
φτάναν στις καζούρας τ' άκρα και... διεσάλευσαν την
Ιταλί!

Είκοσιπεννις
Μιχ. Γαλλία

Ο Συνεργάτης Ρ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

— Με την επίβλεψη του χορογράφου
της «Λυρικής Σκηνής» 'Αγγελού Γρι-
μάνη, το «Περσικό», θα παρουσιάσει έ-
να χορευτικό σκέτς, μία μεγάλη μεζι-
κάνικη φιέστα — με συμμετοχή της χο-
ρωδίας Βούρτσον — στην οποία οι μπα-
λαρίνες θα εινε Μεζικάνες, ενώ το χο-
ρευτικό ζευγάρι 'Αλμπαρέρ — 'Ελίζας
Κανόνι θα εκτελή ένα «πότ - πουρί»
από τους πιο έκκεντρικούς χορούς.

— Σε ένα άλλο, πάλι χορευτικό σκέτς
επ'άνω σε μία τεράστια γραφομηχανή,
που θα καταλαμβάνει ολόκληρη την
σκηνή, τα πλίκτρα της γραφομηχανής
θα αντικαθιστούν οι... γάμπες των
μπαλαρινών!

— Στά εφευρετικά μουσικά έργα παρε-
τηρήθη μία περίεργος σύμπτωση.
Το «'Ακροπόλι» και το «Περσικό»
έχουν σχεδόν το ίδιο φινάλε γιατί πε-
ριστρέφεται γύρω από το ίδιο θέμα, την
Είρήνη.

— Θριαμβευτική ήταν η υποδοχή που
έγινε στην Ρένα Βλαχοπούλου, στην
Κωνσταντινούπολη.

— 'Ιδιαίτερως χειροκροτήθηκε στο γυν-
στο τραγουδι «Θα σε πάρω να φύ-
γουμε» που τραγούδησε και σε τουρ-
κική γλώσσα!

— Τόσο εινε η επιτυχία της, ώστε της
επρότειναν με μεγαλύτερο μισθό (3
λίρες χρυσές την ημέρα!) να μείνει
εκεί όλο το καλοκαίρι.

— 'Ο γνωστός 'Ελλην μαέστρος κ.
Γιώργος Βιτάλης, που βρίσκεται ως
γνωστόν με εξαιρετικό συμβόλαιο στην
'Αμερική, θα γνωρίσει αυτήν την έβδο-
μάδα μία από τις μεγαλύτερες δόξες
της καριέρας του.

— Θα διευθύνει στο «Μάκενζι Κινγκ
Χάλλ» της Νέας 'Υόρκης την μεγαλύ-
τερη συμφωνική ορχήστρα της 'Αμερι-
κής, με έργα δικά του, καθώς και ξέ-
νων συνθετών.

— Στο μεταξύ ο κ. Βιτάλης καταβάλ-
λει προσπάθειες για την μετάβαση έ-
νός 'Ελληνικού οπερηττικού θιάσου
στην 'Αμερική, τον προσέχει χειμώνα.

— Για την ήγεια του θιάσου αυτού
φέρονται υποψήφιοι, ο Παρασκευάς Οί-
κονόμου και η Πάολα.

— Το Τροκαντέρ του Παλαιού Θαλή-
ρου, που μετωνομάσθηκε «Μισσούρι» έ-
τοιμάζει για το καλοκαίρι, πολλές πρω-
τοτυπίες. Θα έχη σκηνή θωρηκτού, μέσα
στη θάλασσα και θα εινε εφωδιασμένο
με γέφυρες, αλμπουρα, κουραστές,
κανόνια κομπίνες κόκκινες και βάρκες
με τις οποίες θα δικαιούνται να απο-
λαμβάνουν το θαλαρικό μπάνι οι θα-
μάνες του κέντρου.

— 'Η μεγαλυτέρη όμως πρωτοτυπία
εινε ότι οι άτραξιόν του προγράμμα-
τος, θα εκτελούνται μέσα στη θάλασσα!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τιμή σε 'Ελληνα συνθέτη

Τρία από τα πιο αγαπημένα τραγουδια
του 'Ελληνικού κοινού, οφειλόμενα στον
συγγραφέα, συνθέτη και εκλεκτό συνεργά-
τη του «Θησαυρού» κ. Χρ. Κ. Χαϊρόπουλο,
το «'Ελα γι' άποψε...», το «'Ευχαριστώ...»
και το «Καλώς ήρθες στα δειρά μου...»
(το τελευταίο άπάνω σε στίχους Ι. Φερ-
μάνουλου) εφωτογραφήσαν έκτακτάς
στάς 'Αθήνας, και περιελήφθησαν στα
αγγλικά προγράμματα του ραδιοφωνικού
σταθμού του Λονδίνου μ' ευκαιρία του
εορτασμού της Νίκης, που θα γίνη στην
'Αγγλική Πρωτεύουσα από 8-15 'Ιουνίου.
Ε. Ε. Το «'Ελα γι' άποψε» τραγουδήθηκε
από τον Δανάη, που πρόλογισε με σύντομη
ομιλία του για τους 'Ελληνες 'Αγγλίας
και 'Αμερικής και συνοδεψε στο πιάνο ο
ίδιος ο συνθέτης, το «Σ' ευχαριστώ...»
τραγουδήθηκε από την Καίτη Παρίση με
συνοδεία της ορχήστρας κ. 'Αλέκου Γεωρ-
γιάδη, και το «Καλώς ήρθες στα δειρά
μου» από τη Ζανίνα, με συνοδεία της ίδιας
ορχήστρας του 'Αθηναϊκού «Φρόνιζε». Εινε
η πρώτη φορά που περιλαμβάνονται ελα-
φρά 'Ελληνικά τραγουδια σε αγγλικά προ-
γράμματα του «Β.Β.Σ.» και μάλιστα σ' επί-
σημα προγράμματα, όπως του εορτασμού
της Νίκης στο Λονδίνο. 'Ο «Θησαυρός»,
ιδιαίτερα ευχριστιμένος για την τιμή, που
γίνεται στο διαλεχτό συνεργάτη του, τον
συγχαίρει με συγκίνησι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΒΙΖΙΕ

Οι πολιτικοί μας στα θρανία

Ο Γιώργακης Παπανδρέου ήταν μαθητής καλός
κι' άριστος ο δάσκαλος του θα του βάζαν ασφαλώς
αν τα παιδικά του γούστα δεν άλλαζαν τακτικά
πότε στην Κοσμογραφία, πότε στα 'Ελληνικά,
Μά παρ' όλ' αυτά βεβαίως ν' άρνηθες δεν θα μπόρεσες
έγραψε ο Παπανδρέου δύο περίφημες
μία «περί των ανέμων» κι' άλλη «περί των ύδατων»!

Ο Γιώργακης Παπανδρέου ήταν μαθητής καλός
κι' άριστος ο δάσκαλος του θα του βάζαν ασφαλώς
αν τα παιδικά του γούστα δεν άλλαζαν τακτικά
πότε στην Κοσμογραφία, πότε στα 'Ελληνικά,
Μά παρ' όλ' αυτά βεβαίως ν' άρνηθες δεν θα μπόρεσες
έγραψε ο Παπανδρέου δύο περίφημες
μία «περί των ανέμων» κι' άλλη «περί των ύδατων»!

Ο Θεμιστοκλής Σοφούλης ήταν μέν επιμελής,
μελετούσε τακτικά
μά στα Μαθηματικά
δυστυχώς ήταν κουμπούρας πάντα μέγας και πολύς.
Διαρκώς μηδενιζόταν — τό πολύ έπαρνε τρία —
και στην Τριγωνομετρία και στη Στερεομετρία
Πρό παντός μ' αυτούς τους κύκλους ζάλη ένοιωσε μεγάλη
— στα μυστήρια των κύκλων δηλαδή ποτέ δεν μπήκε —
διάβαζε και μελετούσε κάθε μέρα μά και πάλι
ούτε την άκτινα κύκλου, ούτε και τό... κέντρο βρήκε!

4
δύας του Γιώργου Σιάντου και του Νίκου Παρτσαλιδη
ήτανε αναμφιδόλως του σχολείου τό στολίδι.
Τάχαν βρή και με τους δυό τους οι καθηγητάι τους σκούρα
γιατί αφορμή γυρεύαν ν' αρχινίσουν την καζούρα.
'Όταν κάποια μέρα όμως άτακτήσανε πολύ
από τον γυμνασιάρχη φάγανε αποβολή,
πού τους είπε: — Σε τρεις μέρες νάρθετε με τον μπαμπά σας!
Τό άκούσατε, βρε ζώα; Τί τό κάναν' έδώ πέρα;
Φεύγοντας λοιπόν σκεφτήκαν: — 'Ετσι θέλει ο μπαγασός;
Και... τινάξανε άμέσως τό σχολείο στον άέρα!

Μ
α κι' οι αλλοι, δλ' οι αλλοι
οι πολιτικοί του τόπου, οι σπουδαίοι και μεγάλοι,
δεν φερθήκανε με τρόπο στους δασκάλους ντελικάτος
και ζητούσαν τα σχολεία να τα κάνουν άνω- κάτω.
'Η 'Ελλάς ποτέ δεν είδε άλλους τέτοιους μαθητάς,
άλλους τέτοιους ταραξίες,
Σοφιανόπουλος, Τσαλδάρης, Τσιριμώκος, Γονατάς,
Κανελλόπουλος, Πλαστήρας κι' άλλες σημερινές αξίες
με την κάθε τους κουβέντα, με την κάθε τους την πράξη,
φτάναν στις καζούρας τ' άκρα και... διεσάλευσαν την
Ιταλί!

Είκοσιπεννις
Μιχ. Γαλλία

Ο Συνεργάτης Ρ.

7ον

Αξάφνα, καθώς έσκυψε να λύσει το παπούτσι της, αισθάνθηκε μια ζάλη. Μία παράξενη ζάλη, σχεδόν λιποθυμία. Όλα σκοτεινιάσαν μπροστά της. Και σιωπώθηκε κάτω. Τρομαγμένος πετάχτηκε ο Άνδρέας. — Τι έπαθες; Τη σήκωσε, την πήρε στην αγκαλιά του. — Τίποτε... ψιθύρισε, ενώ στο μέτωπό της στάλαζε κρύος ιδρώς. Τίποτε... Νά, ζαλιώτικα. Κι' εγώ δεν ξέρω τι έπαθα. — Μά, τόσο πολύ; Είσαι κίτρινη σαν το φλουρί. Τρέμουν τα πόδια σου... — Ναι, τρέμουν τα πόδια μου. Δεν ξέρω τι έχω. — Περρίογο πράγμα!... — Δεν είναι τίποτε απίστευτο, μου, του είπε η Νιόβη, χαμογελώντας. Ξέρεις τι είναι; Η καρδιά. Η σημερινή ημέρα μουδάρει πιο πολλή χαρά απ' ό,τι μπορούσα να βαστάξω.

— Αγάπη μου γλυκειά! — Έπεσε κοντά του, και σε λίγο η ζάλη ξεχάστηκε μέσα στο μεθύσι των φιλιών τους. Όταν όμως κοιμήθηκε ο Άνδρέας, η Νιόβη, άγρυπνη, ένοιωσε ακόμα κάποια δυσφορία, κάποια ζάλη.

Είχε την εντύπωση πως είναι άρρωστη τώρα. Έτσι, ζαχνικά, από τη μία στιγμή στην άλλη, είχε την εντύπωση πως κάτι δεν ήταν εν τάξει.

— Περρίογο πράγμα! έλεγε μέσα της, οντανόουν νάχη δικό το Ρένα, και να χρειάζομαι ενώ προσοχή. Πάντως, πρέπει να τρέψω λίγο καλλίτερα.

Το άλλο πρωί, ήπιε κι' αυτή ένα γάλα, κι' από κείνη την ημέρα φρόντισε λιγάκι πιο πολύ τον εαυτό της.

Περνούσαν οι ημέρες μ' ένδυση και για τον Άνδρέα τώρα. Ηρε κάποιες εργασίες κιάλας, και τότε πια η καρδιά μπήκε οριστικά στο σπίτι.

Έτσι πέρασε το 44, με τις χαρές του, με τις αγωνίες του, με τις έλπίδες του και τις απογοητεύσεις του.

Ηλθε η άνοιξη του 45. Ο Άνδρέας εργαζόταν έντοια κι' ως μηχανικός, κι' ως ποιητής. Ούτε τον έβλεπε οκείθεν τώρα πια η Νιόβη. Όταν δεν έλειπε στη δουλειά του, κλεινόταν στο γραφείο του κι' έγραφε.

Η Νιόβη ζούσε σε μία παρούμενη απόφαση, και δε μπορούσε πια να ηρ' ως έστερείτο πολλά πράγματα. Κι' όμως αδυνατίζε, μέρα με την ημέρα. Οι ζάλες δεν έλειπαν. Στα καλά καθούμενα, ενώ αισθανόταν σχετικά καλά, της έρχονταν να πέσει κάτω. Και λίγο-λίγο καταλάβαινε πως έκανε τις δυνάμεις της. Κι' άλλως αδυνατίζε αλλά αισθανόταν γερό τον εαυτό της.

Ο Άνδρέας δεν έβλεπε τίποτε απ' όλα αυτά. Ζούσε αυτό τον καιρό μέσα στο όνειρο. Άνεκαθεν, δεν είχε συνήθει να βάζει κακό στο νου του.

Τη Νιόβη τη θεωρούσε βράχο ύψους. Κι' επειδή αυτός τώρα ήταν ακόμα ο «αρρωστικός» ο έτοιμος άρρωστος, το θεωρούσε φυσικό, δηλ η ανησυχία να είναι γι' αυτόν κι' όχι για τη γυναίκα του.

«Άνδρέα, δεν αισθάνομαι καλά!»

Μία Κυριακή του Μάρτη, που ο ήλιος πρόβαλε ζαρότερος και ζεστός σαν καλοκαιρινός, φώναζε ο Άνδρέας χαρούμενος: — Νιόβη! Ξέρεις τι λέω; Νά τ' άφησα όλα σήμερα και να πάμε μια εκδρομούλα. — Ναι! Ξεφώνισε με χαρά η μικρή Αίνα. — Νά πάμε, είπε χαρούμενη κι' η Νιόβη.

Πήγαν στην Έκάλη με το αυτοκίνητο, κι' από κεί ο Άνδρέας πρότεινε ν' ανεβούνε σε ένα βουνάκι.

Μπροστά σκαρφάλωνε τρέχοντας η Αίνα. Κι' ο Άνδρέας πήγαινε πίσω της, έλα φρός, γερός, ευτυχισμένος.

Η Νιόβη έκανε να τρέξει κι' αυτή, αλλά ένοιωσε πως της ήταν αδύνατον. Τα πόδια της σ' να είχαν βαρύνει και την τραβούσαν πίσω. Ο καθαρός αέρας παρά να τη ζωογονεί, της έφερνε σαν ζάλη. Όλα τ' άδραγε γύρω της σαν μέσα σε όνειρο. Και σαν να μην έφθανε αυτό, τώρα τελευταία αισθανόταν κι' ένα διαρκή πόνο στη μέση, χαμηλά.

— Γιατί άργεις; φώναζε ο Άνδρέας γελαστός, λαχανιασμένος. Δεν μπορείς να τρέξεις;

— Κουράστηκα, αποκρίθηκε η γυναίκα. — Γέλασε! την κορόιδεψε αυτός. Έλα, γρηούλα μου, έλα!

Την έπιασε τρυφερά από το μπράτσο, και την ανέβασε γρήγορα στο μονοπάτι. Κάθισαν ο' ένα βραχάκι. Μπροστά τους απλωνόταν η πράσινη πλαγιά, γεμάτη ανθώματα.

— Νιόβη! φώναζε μ' ένδυση ο Άνδρέας. Κόπτα ανέμους! Ή πόσες ανემώνες! Έλα να κοφούμε πολλές, πολλές!

— Αρχισε να κόβει λουλούδια. Καθώς έσκυβε, το αίμα ανέβαινε στο κεφάλι του, και τα μαλλιά του τα χρυσά φεγγόβολουσαν στον ήλιο. Το κορμί του γερό, λεπτό και λατρινικό έδειχνε νιάτα και υγεία. — Έλα! τις φώναζε πάλι. Τι κάθσαι; — Ήρθαμε έξω για να καθήσουμε; Θα τρέξουμε, θα πηδήσουμε, θα παιζούμε σαν παιδιά. Χρόνια έχουμε να ανασάνουμε έτσι χωρίς φόβο, ελεύθεροι τον καθαρό αέρα και τον ήλιο. Έλα!

Σηκώθηκε η Νιόβη, κι' άρχισε να κόβει ανθώματα. Κάθε φορά που σκύβε δίωζε, αισθανόταν μια ζάλη, και κινδύνευε να πέσει. Κι' ο πόνος στη μέση της τη βασάνιζε.

— Δεν μπορώ, βόγγιζε σε λίγο. Άνδρέα σ' αλήθεια, δεν μπορώ! — Την κύτταξε αποδοκιμασμένος. Ο τόνος της φωνής της ήταν τόσο πονεμένος, που τον έκανε να τη χάζει.

Πέρασε το χέρι του γύρω στη μέση της, και την κύτταξε καλά, σαν να την έβλεπε πρώτη φορά.

— Είσαι άρρωστη; ρώτησε με φωνή πνιγμένη. Είσαι άρρωστη, Νιόβη; — Ναι, αισθάνομαι πολύ άρρωστη, βόγγιζε η γυναίκα. Πολύ άρρωστη.

Την άκουμπασε κάτω, στο γρασίδι, και γονάτισε πλάι της. Όλο το αίμα είχε φύγει από το πρόσωπό του. Τα μάτια του ήταν πελώρια από τον τρόμο.

— Τι έχεις Νιόβη; Από πότε αισθάνοσαι έτσι άρρωστη;

— Μέρες, μήνες τώρα, αποκρίθηκε η γυναίκα, κι' έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του, αποσταμένη.

Πώς τρελλάθηκεν

Ένας δημοσιογράφος επισκέπτεται ένα φρενοκομείο για κάποιο ρεπορτάζ που πρόκειται να γράφει. Ο διευθυντής του ιδρύματος που τον οδηγεί, του δείχνει στην ούλη έναν ησυχαστή του τύπου που καταγίνεται με το ζεφύλλισμα μιάς μαργαρίτας.

— Είναι ο πιο ησυχος τρελλός μας, λέει στον ρεπόρτερ.

— Και πως τώπαθε;

— Ήταν άρραβωνιασμένος με μία ωραιότατη νέα αλλά την παραμονή των γάμων τους, αυτή έφυγε μ' έναν άλλον και ο δυστυχής τρελλάθηκε απ' τη λύπη του.

— Τον δυστυχισμένο! Έκανε ο δημοσιογράφος και προσέπεσε.

Σε λίγο ο διευθυντής του φρενοκομείου τον πήγε και στο τμήμα των επικινδύνων τρελλών. Εκεί του έδειξε, πίσω από ένα κιγκλίδωμα, έναν άρρωστο, τα χαρακτηριστικά του οποίου ήταν σοβαρά συνηθισμένα και άγρια.

— Αυτός είναι ο πιο επικινδύνος τρελλός του ούλου μας! είπε ο γιατρός στον ρεπόρτερ.

— Και πως τώπαθε ο δυστυχής;

— Παντρεύτηκε την άρραβωνιαστική του άλλου τρελλού που σ'άς έδειξα προόλιγου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Γυναίκα μου!... Τι έχεις; Πές μου. Τι έχεις;

Αρχισε να τρέμει σύγκορμος. Κρώες της κρατούσε τα χέρια, καταλάβαινε το δικό του χέρια να τρέμουν σαν φύλλα. Και τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα.

— Τι έχεις, Νιόβη; Δεν μου μιλάς; Δεν μου λές; Θέλεις να τρελλάω;

Την πρώτη στιγμή, αποροφημένη από τον πόνο της, δεν κατάλαβε ο ποιόν βαρύνει είχε ταραχτεί. Έκλαιγε κι' αυτή, και τα δάκρυα της θόλωναν τα μάτια.

Την άλλη στιγμή όμως, όταν άκουσε τους λυγμούς του, τινάχτηκε.

Δεν τον είχε ιδει ποτέ να κλαίει έτσι, σαν μικρό παιδί. Δεν τον είχε ιδει ποτέ σ' αυτή την ψυχική κατάσταση.

— Κλάεις, Άνδρέα; Ξεφώνισε.

— Δεν μπορώ να σε βλέπω έτσι, της αποκρίθηκε. Δεν ξέρω πως μούδωσε τώρα ζαχνικά την εντύπωση ότι είσαι πολύ άρρωστη. Το χρώμα σου είναι αφύσικα κίτρινο. Η επιδερμίδα σου είναι μοραμένη, σαν κέρινη. Δεν μπορώ να σε βλέπω έτσι. Τι έχεις;

Ένα δευτερόλεπτο βάσταξε μέσα της η Νιόβη. Ένα δευτερόλεπτο. Μία πάλι θανάσιμη. Και βρήκε τέλος το θάρρος να γελάσει.

— Ένα γέλοιο άφυσικο.

— Χαχα! Τι παληκάρι που είσαι Άνδρέα! Κι' έπειτα λές πως γιατρέυτηκες εσύ.

— Πές μου τι έχεις;

— Τι θέλεις να έχω; Δεν έχω το δικαίωμα ν' αισθησώ κι' εγώ μία φορά; Έσύ ήσουν τόσο καιρό άρρωστος.

— Μα εγώ ήξερα τι έχω, και το ήξερες κι' εσύ. Γιατί δεν μου λές τι έχεις;

Καθώς ήταν γονατισμένος μπροστά της, είχε περάσει τα χέρια του στη μέση της. Τον αναστάτωσε με μία εύθυμη κίνηση τα ξανθά μαλλιά.

— Κουτό! Για κύττα τον! Τάχαλε! Χωρίς να έπεισε η γυναίκα του είχε λιγάκι κουρασμένη κι' έχει λίγον πονοκέφαλο.

— Είσαι κουρασμένος, κι' έχεις πονοκέφαλο; Αυτό είναι όλο;

Γέλασε πάλι η Νιόβη, ενώ έβλεπε γύρω της τα πράγματα να χορεύουν, από τη ζάλη της.

— Μα τι άλλο θέλεις να έχω; Με βλέπεις αλάνηλα άρρωστη; Τι είναι η υποβολή, παιδί μου! Κι' εγώ το δοκίμασα αυτό. Ξέρεις από ποτε αισθάνομαι κάποια αδυναμία; Από τον καιρό που μου είπε η Ρένα ότι με βλέπει αδύνατη. Κακό πράγμα η υποβολή. Καλή κοπέλα είναι κι' έξυπνη.

Άλλα, δυστυχώς είναι φοιτήτρια της ιατρικής. Και βλέπει άρρωστο όλο τον κόσμο.

— Αλήθεια; Τι σουκανε;

— Κατάρθηκε να με πειρή πως είμαι αδύνατη, πως πρέπει να κάνω υπερίσχυση... και δεν ξέρω τι άλλες κουταμάρες. Α, ξέρεις τι θα κάνω εγώ; Δεν θα ζαναπατίσω τρεις μήνες σπίτι της. Και τότε, θα ιδής, θα περάσουν όλα.

Την κύτταξε αναστατωμένος ακόμα, δυσπιστός.

— Αλήθεια; Δεν είσαι άρρωστη; Και η ζάλη σου;

Κομπίασε μία στιγμή η γυναίκα.

— Νά σ' έξηγώ, του αποκρίθηκε σε λίγο. Δεν κοιμάμαι καλά αυτόν τον καιρό. Ξέρεις, μούγινε συνήθεια από τον καιρό του πολέμου, να κοιμάμαι ακατάστατα. Και φαίνεται, αυτό με πειράζει. Πρέπει να παρακαλώ τη Ρένα να μου δώσει κανένα καταπραυντικό.

— Αν είναι μονάχα αυτό.

Την κύτταξε τώρα έρυσινικά στο μάτι, ζητώντας να διαβάσει βαθιά μέσα της.

— Μα αφού σου λέω πως είναι αυτό, Άνδρέα;

— Άκούμπησε το κεφάλι του στα γόνατά της, σε μικρό παιδί. Η φωνή του άκουστηκε χαδώρα.

— Αγάπη μου! Δε μπορώ να υποφέρω τη σκέψη πως μπορείς εσύ είσαι η ζωή μου, η ευτυχία μου. Χάρη σ' εσέ ζω, χάρη σ' εσέ ζαναδάρκα τον εαυτό μου. Δεν πρέπει να μου πάθεις τίποτε εσύ.

Του χείδεψε τα μαλλιά, κι' η φωνή της ακούστηκε βαθεία:

— Έθελω να ζήσω κι' εγώ, να ζήσω για σένα, αγαπημένο μου.

— Νιόβη... δεν ξέρω αν μπορώ να καταλάβω τι είσαι για μένα. Αν δεν ήσουν εσύ, δε θα πάλευα. Γιατί, τώρα στο λέω. Πάλεψα κι' εγώ για να βρω την πνευματική μου ισορροπία. Πάλεψα πολύ. Και μονάχα η ιδέα πως εσύ θα πουνούσες αν πάθω εγώ τίποτε, μονάχα αυτή η ιδέα μου δινε το θάρρος να παλέψω. Αν ήμουν μόνος, ξέρεις τι θα ήμουν σήμερα.

— Μη τα σκέπτεσαι αυτά, Άνδρέα!

— Θα ήμουν ένας δυστυχισμένος τρελλός. Ναι, καταλάβαινα το μυαλό μου να φεύγει.

— Άνδρέα!

Γέλασε αυτός, και την κύτταξε στο μάτι.

— Νά, αφού και τώρα, πριν, που μου εί-

πες με τόσο πονεμένη φωνή πως δεν αισθάνομαι καλά, αισθάνθηκα μέσα μου σαν κάτι να τραντάχτηκε, σαν να σάλεψε το μυαλό μου, Νιόβη. Αχ γλυκειά μου αγαπητέ! Είδες πόσο καλά βάσταξα τις τρομάρες αυτού του καιρού; Τόσες αγωνίες; Μα, καταλαβαίνω πως αν ήσουν εδώ σ' αλήθεια άρρωστη, δε θα το βαστούσα πεία.

Τον έσφιξε με λαχτάρα απάνω της.

— Γλυκό μου αγόρι! Δεν έχω τίποτε. Μην έχεις καμιά έννοια. Είμαι γερή, βράχος. Αισθάνομαι περίφημη. Και θα ιδής, θ' αρχίσω τώρα να κάνω σ' αλήθεια υπερίσχυση, για να γίνω πακεϊά. Μην έχεις καμιά ανησυχία.

— Τότε, ως καθήσουμε σήμερα φρόνιμα, αφού είσαι κουρασμένη.

Κάθισαν κοντά της, και πέρασαν την ημέρα με όμορφες κουβέντες, με λίγον ήσυχο περίπατο.

— Πως αισθάνοσαι τώρα; τη ρώτησε το βράδυ, την ώρα που έτοιμαζόνταν να πλαγιάσουν.

— Καλά, του αποκρίθηκε αδιάφορα.

Ένα φριχτό όνειρο

Ο Άνδρέας κοιμήθηκε γρήγορα εκείνο το βράδυ. Ο καθαρός αέρας τον είχε κουράσει λιγάκι. Και κοιμόταν σε μικρό παιδί, με το στόμα μισανοικτό, με μία έκφραση όμοια στο πρόσωπό του.

Η Νιόβη τον κύτταξε πολλή ώρα, στο μισοκοιτάδιο. Έπειτα, άρχισε να στριφογυρίζει στο κρεβάτι της.

Δεν μπορούσε κι' αυτή να καταλάβει τι έχει. Και όμως δεν ήταν εν τάξει μέσα της, το καταλάβαινε.

Γνώριζε ιστορίες, δεν είχε. Ποτέ δεν είχε ενδιφερόθη σοβαρά γι' αυτή την έπισημη. Ήξερες κι' αυτή τα συνήθειά σου, που ζέρει όλος ο κόσμος. Κι' έσπαγε τώρα το κεφάλι της να σκεφθεί τι μπορούσε να έχει.

— Θάχω αναμία, σκέφθηκε επί τέλους, θάχω αναμία. Άλλωθες δεν εξηγούνται αυτές οι ζάλες. Πρέπει να κάνω τίποτε ένδεσης, να πάρω σοβαρά το ζήτημα. Η Ρένα έχει δικιο. Δεν έχω δικαίωμα να παραμελήσω τον εαυτό μου. Πρέπει να το πάρω πολύ σοβαρά το ζήτημα... Πάντως δεν μπορεί να είναι τίποτε...

Μπορεί να έχω και υπόταση... Μα γιατί να με πονή κι' η μέση μου;...

— Ίσως νάπρεπε να πάω σε κανένα γιατρό. Αλλά, καλλίτερα να ρωτήσω πρώτα τη Ρένα. Να μου πη αυτή που αποδίδει την αναμία. Γιατί σίγουρα έχω αναμία. Αυτή η τρεμούλα στα πόδια μου, δεν εξηγείται διαφορετικά.

Έκανε αυτή τη διάγνωση μόνη της κι' ήσυχασε. Γύρισε από το άλλο πλευρό, κι' έκλεισε τα μάτια της να κοιμηθεί. Ήταν ήσυχη. Δεν είχε τίποτε. Μονάχα αναμία. Η αναμία δεν είναι καμιά σοβαρή αρρώστεια.

Την πήρε ο ύπνος. Σε λίγο όμως ξύπνησε, λουαμένη στον ιδρώτα, παγωμένη από το φόβο της. Είχε ιδει ένα όνειρο τρομακτικό.

Ανέβη το φως της λαμπρούλας πλάι της και άνοιξε τα μάτια της. Ακόμα έβλεπε μπροστά της το φριχτό όνειρο.

Ένα σκουλήκι είχε καθίσει στο κορμί της. Κάτω από το στήθος της. Ένα φοβερό σκουλήκι, που την έτρωγε σιγά-σιγά. Ακουγε το ροκανιστό του κι' έννοιωσε το αίμα της να κυλάει από την πληγή.

Αυτό ήταν όλο κι' όλο το όνειρο. Είχε ιδει άλλες φορές στη ζωή της όνειρα πιο τρομακτικά. Μα την κυνηγάνε άπιστες, να τη απειλούν κίνδυνοι, πυρκαϊές, γκρεμοί και διάφορες τρομάρες. Αλλά ποτέ δεν είχε νιώσει αυτό τον πάγο μέσα της όσο μ' αυτό το σκουλήκι, μ' αυτό το άκουσμα του ροκανιστού της σάρκας της.

Ο Άνδρέας μισόνοιζε τα μάτια.

— Τι έπαθες; Γιατί άναψες φώς; τη ρώτησε.

Γέλασε αν κι' η καρδιά της ήταν παγωμένη ακόμα.

— Είδα ένα όνειρο και φοβήθηκα. Τη χείδεψε χαμογελώντας.

— Παιδί! Είσαι αλήθεια παιδί ακόμα. Κοιμήσου ήσυχα.

Πέρασε το χέρι του γύρω στον ώμο της, την έσφιξε στην αγκαλιά του, κι' έτσι κοιμήθηκε πάλι η Νιόβη, ήσυχα τώρα, ζεστιά, νιώθοντας ασφάλεια από κάθε κίνδυνο.

«Νά συμβουλευτείς γιατρό!»

Όταν έφυγε ο Άνδρέας την άλλη μέρα για τη δουλειά του, πήγε η Νιόβη στις Ρένες. Μόλις την πρόλαβε τη στιγμή που έτοιμαζόταν κι' αυτή να φύγει για το Πανεπιστήμιο.

— Θα σε άρροπορήσω πέντε λεπτά, της είπε. Ήθελα να σε ρωτήσω κάτι.

— Είσαι πολύ χλωμή σήμερα, της είπε άμεσως η Ρένα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνείδηση

Η γυναίκα που πολύ αγάπησε και πολύ υπέφερε

Στις 27 Δεκεμβρίου του 1509, έγινε στην Ιταλική νήσο Ισθία μία μεγαλοπρεπής γαμήλιος τελετή. Ο Φερράντε Φραντζέσκο ντ' Αθάλος, μαρκήσιος της Πεσκάρας, άποχτης σύτροφος της ζωής του την Βικτωρία Κολώννα, μίαν ευγενιστάτη Ρωμαιο πριγκίπισσα.

Ο Φερράντε ήταν ένας απ' τους λαμπρούς εκείνους Ισπανούς Ιππότες, που ήξεραν με το σπαθί τους και τη γενναιότητα τους, να δοξάζουν το όνομα της πατρίδας των. Η πριγκίπισσα ήταν ανάξια σύτροφος του. Τα χαρακτηριστικά της έδειχναν ένα χαρακτήρα υπερίσχυτο και ευγενικό, προσόντα πολύ σπάνια για μίαν εποχή διαφθοράς και βίας.

Μετά την τελετή των γάμων, οι νεόνυμφοι έγκαταστάθηκαν στη Νεάπολη. Μέσα στην όμορφη κι' ελκυστική φιλοξενία τους, σημειώνεται ένα από τα καλλίτερα σημεία του μαθητικού κόλπου, η εύθυμη Βικτωρία αισθάνθηκε να μεγαλώνει σιγά-σιγά την καρδιά της κι' η φλογερή της αγάπη για το σύτροφό της ζωής της. Η ψυχή της έγινε σκληρόα του αίσθηματος αυτού, για να μην ανακτήσει ποτέ πλέον στο μέλλον την ελευθερία της.

Αυστηρός, ο ούρανός της ευτυχίας των δύο συζύγων δεν άργησε να σκεπασθεί από σύννεφα. Έπειτα από μερικούς μήνες, ο Φερράντε ντ' Αθάλος αναγκάστηκε ν' αφήσει τη γλυκειά του σύτροφό και να φύγει για να πολεμήσει, μαζί με τα παπικά στρατεύματα, τους Ισπανούς και τους Έλβετους, έναντι των ηνωμένων δυνάμεων του βασιλέως της Γαλλίας και του δούκα της Φερράρας.

Η Βικτωρία γύρισε τότε στην Ισθία όπου είχε πρωτοβεί για πρώτη φορά το μαρκήσιο της Πεσκάρας, και όπου ήλπιζε να τον ιδεί να ξαναγυρίσει δοξασιμένος και θριαμβιστής. Η αγάπη της έκανε ακόμη πιο σκληρή την άσχημή της.

Όταν στη μάχη της Ραβέννας, το έχθρικό πυροβολικό είχε αποδεκάσει τις Ισπανικές δυνάμεις, ο Φερράντε ντ' Αθάλος πληγώθηκε και πιστώθηκε αιχμάλωτος. Η Βικτωρία έμαθε με σπαραγμό ψυχής τη θλιβερή είδηση κι' έσπευσε να στείλει στον άντρα της μία επιστολή σε τίσιχες.

Οι σπέρμοι νέοι θεωρούν, βέβαια, γελίοιον άναρχονισμό ένα τέτοιο έμμετρο γράμμα. Την εποχή όμως εκείνη οι στίχοι αποτελούσαν τον ευγενέστερο και άραιότερο τρόπο φιλολογίας των έρωτευμένων.

Έπειτα η Βικτωρία προσπάθησε να επιτύχει την απελευθέρωση του συζύγου της. Χρειάστηκε όμως πολύς καιρός και μεγάλες θυσίες οικονομικές για να το κατορθώσει.

Επί τέλους, το άγαπημένο αγρόνυγο μπόρεσε να έλθει και πάλι. Αλλά τα φιλοπάτρια αίσθηματά του μαρκήσιου εργάτουσαν σ' αντίθεση με τις ύψηλες και ευγενικές κλίσεις της θύσης πριγκίπισσας προσεληθή από μία σοβαρή ασθένεια, η οποία έπληθυνε το τέλος της. Και στις 25 Φεβρουαρίου του 1547, η ψυχή της εγκατέλειψε το σώμα της.

Αλλά κι' η ευτυχία αυτή της Βικτωρίας δεν έφτανε να κρατήσει πολύ. Πολιτικοί λόγοι την ανάγκασαν να εγκαταλείψει τη Ρώμη, στην οποία μπόρεσε να ξαναγυρίσει έπειτα από πολλά χρόνια.

Με την ψυχή της αφοσιωμένη στον Ύψιστο, ζήτησε τότε να γίνει δεκτή στο μοναστήρι της Αγίας Άννας, κοντά στο Καπιτώλιο. Στον τόπο αυτό της γαλήνης και της θείας ατροφίας, η ευσεβής πριγκίπισσα προσεληθή από μία σκληρή ασθένεια, η οποία έπληθυνε το τέλος της. Και στις 25 Φεβρουαρίου του 1547, η ψυχή της εγκατέλειψε το σώμα της.

Ο Περδόν αποκηρύσσει το φασιισμό

Για να διατηρηθεί τη θέσι του, ο συνταγματάρχης Περδόν, ο δικτάτωρ της Αργεντινής, έφερε καλά ότι δεν πρέπει να θεωρηθεί επικίνδυνος απ' τις Ηνωμ. Πολιτείες. Άπ' ενός λοιπόν, απειλεί με τρόπο τους Αμερικανούς ότι, αν δεν τα φτιάξουν μαζί τους θα στραφεί προς τους Ρώσους, απ' έτέρου δε απαντήσε τελευταίως σ' έναν Αμερικανό ρεπόρτερ, που του έκανε ενοχλητικές ερωτήσεις.

— Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

Είμαι φασιιστής όσο είσαστε και σεις... η Μαίρη Πικφορντ!

ΑΜΕΡΙΚΗ ΤΟΥ 1946

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Χιλιάδες κοπέλλες απ' όλο τον κόσμο φεύγουν κάθε τόσο για την 'Αμερική, παντρεύονται με 'Αμερικανούς στρατιώτες. Τι πρόκειται να βρουν στην καινούργια πατρίδα τους; Ένα κόσμο άλλοιότιμο, όπου η γυναίκα είναι βασίλισσα.

Η έπιθολη αυτή του όμορφου φύλου στον Ν. Κόσμο χρονολογείται απ' την εποχή που οι πρώτοι άποικοι έδωσαν στον κληρο τόξ λίγες και πολύτιμες γυναίκες, που έφταναν απ' την Ευρώπη. Από τότε, η γυναίκα διετήρησε τα προνόμια στον αμερικανικό πολιτισμό. Σ' αυτό βοήθησε και η μικρή εκπαιδευσις. Άγρία και κορίτσια φοιτούν στα ίδια σχολεία. Τα κορίτσια έμπνουν διανοητικώς πιο γρήγορα, είχε πρώτα στην τάξη τους κι' αυτό τους δίνει μια υπερχρή απέναντι των συμμαθητών τους.

Στις 'Ηνωμ. Πολιτείες, διαβάθρουν πρό πάντων οι γυναίκες ενώ οι άντρες εργάζονται. Απτός δημιουργούν τις λογοτεχνικές, καλλιτεχνικές και κοσμικές διασημότητες. Απτός κάνουν τα διάφορα φωνία, γιατί έχουν συνήθως στα χέρια τους τη διαχείριση του νοικοκυριού. Στις γυναίκες λοιπόν άπνυνονται κυρίως οι τεράστιες και χτυπητές ρεκάμες, που δημοσιεύονται στις πολυσελίδες έφημερίδες — ιδίως τις Κυριακάτικες, που έχουν 100 σελίδες και κοστίζουν 5 σέντς — στα περιοδικά, στο ραδιόφωνο, ακόμη δέ και... στα σύννεφα!

Η ζωή είναι διαγρωναμένη για τη γυναίκα. Κι' οι άντρες βρίσκουν φυσικό το δ-τι οι γυναίκες είναι άπαιτικές έφ' όσον αυτές άποτελούν το κέντρο της φιλοδοξίας τους.

Προσπαθώντας να φαίνονται διαρκώς άρραπότερες, οι 'Αμερικανίδες άσπασουν άπ-σταυτο χρήμα και χρόνο για την περιποίηση της καλλονής τους. Υπολογίζεται ότι πληρώνουν ένα δισεκατομμύριο δολάρια το έτος στα λιστι-τούτα καλλονής, για να τις μαλαξούν, να τις βουρτσίσουν, να τις ξύσουν, να τις ψήσουν, να τις ξεματίσουν, να τις μυρώσουν, να τις βερνικώσουν!...

Η μηχανική πρόδοος έχει κάμει την 'Αμερικανίδα έλευθερη γυναίκα. Την άπαλάσσει από κάθε σκοτούρα του νοικοκυριού. Της έπιτρέπει να διαθέτη για την κουζίνα μόλις μία ώρα την ήμέρα. Γιατί δίνει τηλεφωνικώς τις παραγγελίες της, οι προμηθευτές της φέρνουν τα ψώνια στο σπίτι, οι κονσέρβες και τα κατεμυγμένα φαγητά έτοιμαζονται άμέσως κι' η μηχανή του πλυσίματος των πιάτων λειτουργεί μόνη της.

Όποτε κι' η ρομπική διωος την άπασογεί. Δεν ράβει ποτά μόνη τα φορέματά της, δεν μοντάρει τίποτε, χωρίς στην ποιότητα, την άφθονια και τη φθηνότητα των συγχα-

σμένων ειδών ρουχισμού.

Ο γάμος της δεν άποτελει όσοφορ όσισμό, έφ' όσον μπορεί εύκολα να τον διαλύσει. Ιδίως αν δεν έχει παιδιά — τά 71% των άνδρών των που χωρίζουν, δεν έχουν παιδιά. Τα διαζύγια έχουν γίνει τώρα περισσότερα παρά ποτέ. Σ' αυτό συντελεί και... η οικονομική ευεξία! Χωρίς σκέτες οικονομίες που μάχων κατά τον πόλεμο οι 'Αμερικανίδες είναι εις θέσιν να πληρώσουν τα έξοδα που άπαιτούν οι διατυπώσεις του διαζυγίου. Έτσι, το Ρένο, η περίφημη πόλις των διαζυγίων, έχει άφθονη πελα-τεία...

Οι λόγοι διαζυγίου δεν είναι οι ίδιοι στις 48 πολιτείες της 'Αμερικής. Στην πολιτεία της Νέας Υόρκης, οι νόμοι παραδέχονται ένα μόνον λόγο: τη συζυγική άπιστία, ή οποία όμως πρέπει να διαπιστωθή έπ' αυτόφωρο. 'Ο-ταν λοιπόν δυο σόζυγοι συμ-φωνήσουν να χωρισουν, σκη-μαζέτον αυτή την αυτόφωρο σύλληψη. 'Αν ώστόσο ή μέ-

Οι μεγάλες ανακαλύ-ψεις της πολεμικής περιόδου, όπως π.χ. η πενικιλίνη, το πυραυ-λοκίνητο άεροπλάνο, το έλικόπτερον, κλπ., είναι τόσο καταπληκτικές, ώστε οκιάζουν με τη λάμψη τους πολυάριθμες μικρότερες έφευρεσεις, προωριμένες ώστόσο να παίξουν πολύ μεγαλι-τερο ρόλο στη ζωή ενός κοινού ανθρώπου.

Ένας άνθρωπος μπορεί να μη χρειασθή διό-λου πενικιλίνη σ' όλο του το βίο, όπωσδήποτε όμως θα εξυπηρετηθή έμμέσως από ένα και-νούργιο καουτσούκ που θα διπλασιάσει την άν-τοχη των τροχών των αυτοκινήτων. Μπορεί να μην άνεβη ποτέ σε πυραυλοκίνητο άεροπλάνο, αλλά θα ώφεληθή πάντως στον καθημερινό βίο του από ένα είδος καλωδίου που δεν τρυπών, ή από ένα ραδιόφωνο χωρίς παρτίδα.

Σ' αυτή λοιπόν την κατηγορία των μικροτέρων αλλά χρησιμωτάτων έφευρεσεων ανήκει ένας καινούργιος μαγνήτης. Στον πόλεμο, έπέτρεψε να πείσουν περισσότερες βόμβες στο Τόκιο. Στην ειρήνη, θα μάς προσφέρει καλλίτερα φυγεία, φθ-νότερα ραδιόφωνα, ακριβέστερους ηλεκτρικούς μετρητές, ευχρηστότερα άκουστικά για τους κωφούς...

Υπάρχουν, ως γνωστόν, δυο είδων μαγνήτες: οι μόνιμοι κι' οι ηλεκτρομαγνήτες. Οι δεύτεροι έχουν μαγνητική ενέργεια προσωρινή, μόνον έφ' όσον κυκλοφορεί ηλεκτρικό ρεύμα στο σύρμα με το οποίο είναι τυλιγμένοι. Οι μόνιμοι μαγνή-τες, έχουν τη μαγνητική ενέργεια μέσα στα μό-ρια τους, κι' έτσι δεν τη χάνουν ποτέ. Όταν το σχήμα τους είναι πεταλοειδές, έχουν τη μεγα-λειότερη άπόδοσι: Μπορούν όπλασθ ή συγκρατή-σουν ένα μετάλλιο άντικείμενο βάρους ίσου πε-ρίπου με το δικό τους. 'Ο καινούργιος όμως μα-γνήτης για τον οποίο μιλούμε εδώ, συγκρατεί βάρος 11.000 φορές μεγαλύτερο απ' το δικό του! 'Αν ένας άνθρωπος είχε τόσο δύναμη, θα-πρεπε αναλογικά να μπορεί να σπκώρη ένα μι-κρό φορτηγό πλοίο!...

Η έφευρεσις αυτή όφείλεται στον 'Αμερικανό έπισημόνα Ουίλλιαμ Ράντερ, της έταιρείας 'Τζε-νεράλ 'Ελέκτρικ'. 'Ενώ πειραματιζόταν μία μέρα μ' ένα μίγμα σιδήρου, άλουμινίου, νικελ και κο-βαλτίου άνεκάλυψε ότι το μέταλλο αυτό — πολύ άνθεκτικώτερο απ' το άτσάλι — ήταν το καλλίτε-ρο απ' όλα τα γνωστά μαγνητικά υλικά. Ένας μαγνήτης, φτιαγμένος μ' αυτό, μπορούσε να κρατήσει 600 φορές το βάρος του!

Ο Ράντερ ώνόμασε το κράμα αυτό 'Αλνίκο' (απ' τις λέξεις άλουμίνιον, νικελ, κοβάλτιον) κι' εργάσθηκε ακόμη για να το τελειοποιήση, τροποποιώντας τις αναλογίες των συστατικών

θεός αυτή τούτε φανή θα-πανηρή ή ένοχλητική, δεν έ-χουν παρά να έγκατασταθούν σε μία άλλη πολιτεία, με έ-λαστικώτερους νόμους. Μα-κριά μόνο απ' τη Νότιο Κα-ρολίνα! Γιατί εκεί δεν ά-πάρχει διαζύγιο... Σ' 44 πολιτείες, γοργηγεί διαζύ-γιο για έσκληρότητα. Καί τα δικαστήρια παραδέχον-ται συχνά ότι ο σύζυγος φέ-ρεται έσκληρόσ στη γυναίκα του έπειδή... κοροϊδεύει το κρενίδι των χειλιών της, ή έπειδή ροχαλίζει τη νύχτα!...

Μόνο τά 10% των διαζυ-γίων, που εκδίδονται σ' όλες τις 'Ηνωμ. Πολιτείες, έχουν ως έπίσημο δικαιολογητικό τη συζυγική άπιστία.

Αλλά κι' η άνατροφή των παιδιών της δεν πολυσταχο-λεί την 'Αμερικανίδα.

Έτσι, παρατηρείται στην 'Αμερική ένα άνησυχαστικό κύμα έγκληματικότητας των άνηλίκων, που άσθήθηκε το 1939 κατά 198%. Δυο κυρι-ταία 15 ετών, από άριστες οι-κογένειες του Κοιμητιού της Μασαχουσέτης ίδρυσαν μία 'έσχημη' με 7 συνμηλικούς των, και διωγράνωναν όλες μαζί ληστείες και λαποδυ-στές, ως που τις άνεκάλυψε ή άστυνομία. Είχαν μάλιστα συλλάβει και μεταφέρει στο κρησθαυέτο τους ένα πλού-σιο βιομήχανο, για να τον βασανίσουν και να του άπο-σπασουν το μυστικό συνδυα-σικό της κλειδαριάς του χρη-ματοκιβωτίου του!

Μία άλλη κοπέλλα 16 ε-τών δολοφόνησε ένα γέρο ρά-στη, χτυπώντας τον με το σίδερο του σιδερώματος. Κι' ένα άγόρι της ίδιας ηλικίας σκότωσε τη φιλενάδα του, γιατί ήταν φιλάρεσκη... Τώρα έχει άρχισι μία με-γάλη έκστρατεια, για να δι-δαχθούν τά καθήκοντά τους οι μητέρες της 'Αμερικής.

Ένας καινούργιος μαγνήτης

Το θαυματουργό 'Αλνίκο

των Γερμανών στην 'Ολλανδία, ο Ράντερ έπέ-τυχε ένα κράμα που σήκωνε 11.000 φορές το βάρος του.

Το υλικό αυτό έγινε ένα απ' τα σπουδαιότερα για την πολεμική βιομηχανία. Στα νέα άεροπλά-να Β - 29 όλα γίνονται με μικρά ηλεκτρικά μο-τέρ. Υπάρχουν όπλασθ σ' όλοκληρο το άερο-πλάνο 152 μοτέρ, που συνεργάζονται όλα μαζί για την κανονική λειτουργία του άεροσκάφους. Πολλά λοιπόν απ' αυτά δεν είναι μεγαλύτερα απ' το μικρό σας δάκτυλο, κι' ώστόσο άναπτύσσον άπίστευτη δύναμη γιατί περιέχουν μαγνήτες από 'Αλνίκο'. Επίσης το υλικό αυτό βρήκε άλλες έφαρμογές σε διάφορα όργανα μετρήσεως των άεροπλάνων. Έγινε βασικό συστατικό του ράν-ταρ, των 'φωρατών', που άνοκαλύπτουν τις νάρ-κες ή τα υποδρύμια, των οργάνων ρυθμίσεως των άντιαεροπορικών κανονιών, κλπ. Τώρα χρησιμ-ποιείται για χίλιους δυο σκοπούς. Κατασκευάζον-ται, π.χ., μ' αυτό νέα άκουστικά για τους κου-φούς, μικροσκοπικά, άόρατα κι' έλαφρότατα. Ένώ τα παλιά άκουστικά ήταν βαρύν, όγκώδη και χρειάζόντουσαν ηλεκτρικές μπαταρίες για τη λειτουργία τους, τα νέα ζυγίζουν 10 φορές λι-γώτερο, δεν είναι μεγαλύτερα από κομπιά και λειτουργούν δίχως ηλεκτρικές πηγές.

Η Ιατρική μεταχειρίζεται ήδη το 'Αλνίκο' σε διάφορες περιπτώσεις. Ιδίως δε για την εξαγωγή των μικρών μεταλλικών άντικειμένων, που κατα-πίνουν συχνά τα παιδιά. Ένας μικροσκοπικός μα-γνήτης κατεβαίνει ως το στομάχι, προσαρμομέ-νος σ' ένα ειδικό σωλήνα, τραβάει την κορηίτσα ή τη βελόνα που βρίσκεται εκεί μέσα, και δεν την άφήνει πιά να του ξεφύγη. Έτσι άποφεύγον-ται έπικίνδυνες και δύσκολες έγχειρήσεις.

Εξ άλλου, όλα τα έργαστάσια θα έφοδιοθούν πολύ γρήγορα με τους καινούργιους μαγνήτες, για την εξαγωγή μικρών κομμημάτων μετάλλου, που κώνονται συχνά στο δέρμα ή στα μάτια. Θα κατασκευασθούν, τέλος, νέα αυτόματα μηχανί-ματα για την πώληση διαφόρων ειδών, που ή μπο-ρούν, χωρίς σ' ένα μαγνήτη 'Αλνίκο', να ξεχω-ρίζουν τα γνήσια απ' τα κάλπηκα νοομήματα που ρίχνουν μέσα σ' ένα αγοράσται. Θα φτιαχθούν έλα-φρότερα πλέσωνα φθνότερα ηλεκτρικά ρολό-για, έλαφρότερες ηλεκτρικές σκούπες από με-τάλλο 'μαγνησίον' με μαγνήτες 'Αλνίκο', από μοτέρ τους, και άπειρα άλλα χρησιμωτάτα προ-γμματα.

Ο κύριος με τά γυαλί, δεν προχωράει να πρ-οουμε κανέν άνθρωπο;!

Η Λουντβίγκα ήταν... Λουντβιχ

Ένας κατάσκοπος με φουστάνια

Πριν από 6 χρόνια, είχε έμφανισθή στο Παρίσι μία νέα κι' ώραία γυναίκα. Κανείς δεν ήξερε από πού έρχόταν, ούτε ποιά ή-ταν. Έγινε γνωστή μόνο με το μικρό της όνομα: Λουντβίγκα. Έξωρείτο ή πιο κα-λοντυμένη γυναίκα του Παρισιού. Σύννα-ζε στα κομψότερα μπάρ και σκόρπιζε ά-φειδώς τα χρήμα με τα καλομακιγνιαμέ-να κεράκια της. Πού τόβρισκε; 'Ηταν κι' αυτό μυστήριο...

Άργότερα στα χρόνια της κατοχής, έμ-φανίσταν συχνά μαζί με άνωτέρους Γερ-μανούς άξιωματικούς. 'Όστόσο, μετά την άπελευθέρωσι, δεν βρέθηκε κανείς να την κατηγορήση για 'συνεργασία με τον έ-χθρό'. Πέρασαν άρκετοι μήνες ακόμη. Κι' έσφρα συνεβη κάτι που έβαλε άπότομα τέλος στο καταπληκτικό στάδιο της Λουντ-βίγκας.

Ένώ χτένιζε μία μέρα τα μακρύνά ξανθά μαλλιά της έμπρός στον καθρέφτη της, ά-νοιξε ξαφνικά ή πόρτα κι' ώρμησαν μέσα μερικοί άστυνομικοί. 'Ο έπικεφαλής τους διατάξε δυο απ' τους άνδρες του να κρα-τήσουν ακίνητη τη σειρήνα στο καθισμά της, ενώ οι άλλοι θάκωναν μία λεπτομερή έρευνα σ' όλο το διαμέριόμα. Στην άρχή, ή Λουντβίγκα φώναξε, διαμαρτηρήθηκε, άπέλλισε τον άστυνόμο ότι θα κατέφευγε στις άνωτερες άρχες. 'Εκείνος όμως άδια-φόρησε για τις διαμαρτηρίες της. Τέλος, μέσα σ' ένα παλαιό γραφείο, βρέθηκαν κρυμμένα μερικά χαρτιά. 'Ο άστυνόμος τά πήρε και τά ξεφύλλισε: 'Ηταν ό,τι ζητού-σε! 'Απεδείκνυν ότι ή Λουντβίγκα ήταν... άντρας κι' ότι λεγόταν στην πραγματι-κότητα Λουντβιχ. Έίκορν, Άυστριακός υπί-κοος, ηλικίας 41 ετών!

Τώρα ο 'Είκορν βρίσκεται στη φυλακή, περιμένοντας να δικασθή. Φαίνεται ότι ή-τον ένας έπικίνδυνος κατάσκοπος κι' ότι παρίστανε τη γυναίκα για να διευκόλυνε-ται στη σατανική του δράσι έναντιον της Γαλλίας. 'Αν οι κατηγορίες αυτές άποδει-χθούν άληθινές, τον περιμένει το έκτελε-στικό άπόσπασμα.

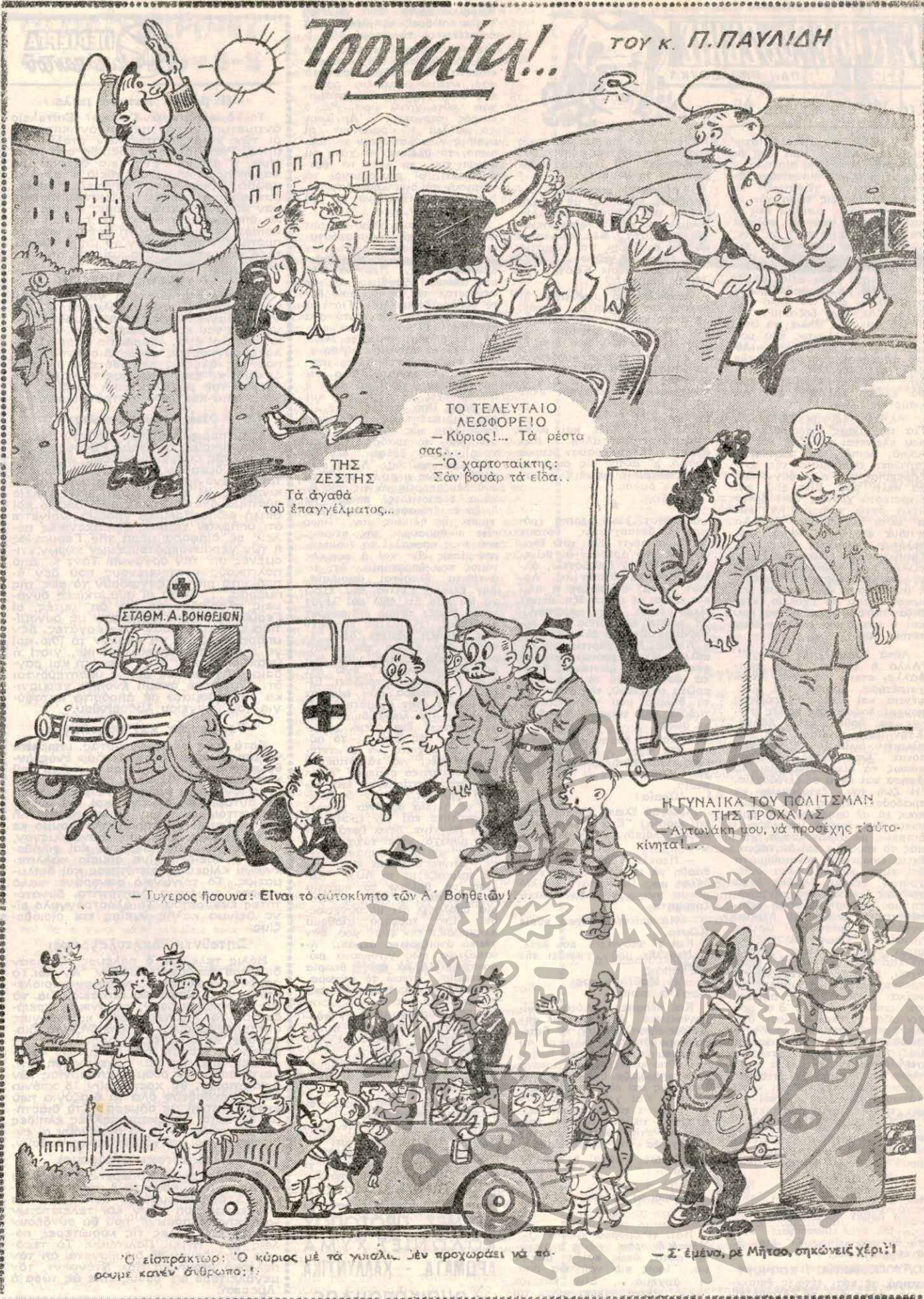
Κατ'ώρθεως στην άρχή να φτιάση μα-γνήτες που συγκρατού-σαν 4450 φορές το βά-ρος τους. Τέλος, την έποχή της είσοδής του, ο Ράντερ έπέ-τυχε ένα κράμα που σήκωνε 11.000 φορές το βάρος του.

Το υλικό αυτό έγινε ένα απ' τα σπουδαιότερα για την πολεμική βιομηχανία. Στα νέα άεροπλά-να Β - 29 όλα γίνονται με μικρά ηλεκτρικά μο-τέρ. Υπάρχουν όπλασθ σ' όλοκληρο το άερο-πλάνο 152 μοτέρ, που συνεργάζονται όλα μαζί για την κανονική λειτουργία του άεροσκάφους. Πολλά λοιπόν απ' αυτά δεν είναι μεγαλύτερα απ' το μικρό σας δάκτυλο, κι' ώστόσο άναπτύσσον άπίστευτη δύναμη γιατί περιέχουν μαγνήτες από 'Αλνίκο'. Επίσης το υλικό αυτό βρήκε άλλες έφαρμογές σε διάφορα όργανα μετρήσεως των άεροπλάνων. Έγινε βασικό συστατικό του ράν-ταρ, των 'φωρατών', που άνοκαλύπτουν τις νάρ-κες ή τα υποδρύμια, των οργάνων ρυθμίσεως των άντιαεροπορικών κανονιών, κλπ. Τώρα χρησιμ-ποιείται για χίλιους δυο σκοπούς. Κατασκευάζον-ται, π.χ., μ' αυτό νέα άκουστικά για τους κου-φούς, μικροσκοπικά, άόρατα κι' έλαφρότατα. Ένώ τα παλιά άκουστικά ήταν βαρύν, όγκώδη και χρειάζόντουσαν ηλεκτρικές μπαταρίες για τη λειτουργία τους, τα νέα ζυγίζουν 10 φορές λι-γώτερο, δεν είναι μεγαλύτερα από κομπιά και λειτουργούν δίχως ηλεκτρικές πηγές.

Η Ιατρική μεταχειρίζεται ήδη το 'Αλνίκο' σε διάφορες περιπτώσεις. Ιδίως δε για την εξαγωγή των μικρών μεταλλικών άντικειμένων, που κατα-πίνουν συχνά τα παιδιά. Ένας μικροσκοπικός μα-γνήτης κατεβαίνει ως το στομάχι, προσαρμομέ-νος σ' ένα ειδικό σωλήνα, τραβάει την κορηίτσα ή τη βελόνα που βρίσκεται εκεί μέσα, και δεν την άφήνει πιά να του ξεφύγη. Έτσι άποφεύγον-ται έπικίνδυνες και δύσκολες έγχειρήσεις.

Εξ άλλου, όλα τα έργαστάσια θα έφοδιοθούν πολύ γρήγορα με τους καινούργιους μαγνήτες, για την εξαγωγή μικρών κομμημάτων μετάλλου, που κώνονται συχνά στο δέρμα ή στα μάτια. Θα κατασκευασθούν, τέλος, νέα αυτόματα μηχανί-ματα για την πώληση διαφόρων ειδών, που ή μπο-ρούν, χωρίς σ' ένα μαγνήτη 'Αλνίκο', να ξεχω-ρίζουν τα γνήσια απ' τα κάλπηκα νοομήματα που ρίχνουν μέσα σ' ένα αγοράσται. Θα φτιαχθούν έλα-φρότερα πλέσωνα φθνότερα ηλεκτρικά ρολό-για, έλαφρότερες ηλεκτρικές σκούπες από με-τάλλο 'μαγνησίον' με μαγνήτες 'Αλνίκο', από μοτέρ τους, και άπειρα άλλα χρησιμωτάτα προ-γμματα.

Ο κύριος με τά γυαλί, δεν προχωράει να πρ-οουμε κανέν άνθρωπο;!

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ
ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ
— Κύριοι!... Τά ρέστα
σας...
— 'Ο χαρτοπαίκτης:
Σάν βουάρ τά είδα.

ΤΗΣ
ΣΕΣΤΗΣ
Τά αγαθά
του έπαγγέλματος...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΜΑΝ
ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ
— Άντωνάκη μου, να προσέχης τ'αυτό-
κίνητά!...

— Τυχερός ήσους: Είναι το αυτοκίνητο των Α' Βοηθειών!

Ο είσπρακτωρ: 'Ο κύριος με τά γυαλί, δεν προχωράει να πρ-οουμε κανέν άνθρωπο;!

— Σ' έμένο, ρε Μήτσο, σηκώνεις χέρι!'

Γυναίκες στα ΧΑΡΕΜΙΑ

ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ
ή Βενετσάνα

Α'.

Έκατον δέκα χρόνια μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης, στα 1563, μια βενετσιάνικη γαλέρα, ταξιδεύοντας για την Κέρκυρα, έφερε στα χέρια πειρατών αλγερινών. Οι επιβάτες και το πλήρωμα σκλαβώθηκαν για να πωληθούν στα διάφορα ανθρωποπιάζα. Άνθρωποι, γυναίκες, παιδιά και μια ωραία κοπέλλα με ρευδωδή μάτια, ως δώδεκα χρονών: η Άνναμπέλλα Μπάσι, κόρη του Έντου Διοικητή της Κέρκυρας, από παλιά άρχοντική οικογένεια που έδωσε στρατηγούς και πομπές στην κοινωνία. Κι' έτσι, η μικρή Βενετσάνα, αντί να πτασθαι στην Κέρκυρα, πουλήθηκε σκλάβη στο χαρέμι του πρίγκιπα Μουράτ, διαδόχου του Τουρκικού θρόνου. Φαίνεται όμως ότι η περιπέτεια αυτή δεν της κακοφάνηκε πολύ. Μόλις αντίκρισε το νεαρό διάδοχο, του χαμογέλασε με τέτοιο ναζί, που τον ξετρέλλανε. Η Άνναμπέλλα ήταν λυγρή κι' άσπρη σαν κρίνος, με θουριάδα ξανθά μαλλιά και μπλε μάτια, σαν τις ζωγραφισμένες μαντόνες του συμπαιγνίου της καλλιτέχνη Τζιορντάνο Μαντρινέλια. Έρωτας φθορός και αμοιβαίος συνεδρεσε το Μουράτ και την κόρη αυτή, που από σκλάβη την ανύψωσε στη θέση της νόμιμης γυναίκας του.

Τα γεγονότα ξετυλίχθηκαν γοργά: Ο Μουράτ ο Δ', αφού έφαγε ή έπινε, ποιος ξέρει, πέντε αδελφούς του, έγινε Σουλτάνος. Η Βενετσάνα πάλι, αφού άλλαξε πρόθυμα την πίστι της, υψώθηκε Σαφίγιε, που τούρκικα θα πει 'Άσπλη. Με τον καιρό η Σαφίγιε εξασκούσε τόσο επιρροή στο μοιρολόι του άντρα της, ώστε ο Μουράτ δεν τολμούσε να πάρει και άλλη γυναίκα στο χαρέμι του, πράγμα πρωτοφανές στα χρονικά του Γκιόζι. Μπέρα του νέου Σουλτάνου ήταν η Νουρμπανού, που τούρκικα σημαίνει Φωτεινή γυναίκα. Σύμφωνα με τα έθιμα, η Σουλτανισσά έθεωρετο η ανώτερη γυναίκα της Αυλής, και αυτή κυβερνούσε στο παλάτι. Άλλα η Γκιόζι Σουλτάνη δεν μπορούσε να το ανεχτεί αυτό. Και σιγά-σιγά, με διάφορες τρικλοποδιές, παρηκύνει την πεθερά της και τις πήρε κάθε εξουσία.

Άλλα και η Νουρμπανού δεν ήταν από κείνες που υποχωρούν εύκολα. Το μέρος της Σουλτανισσάς γιγαντώθηκε ανάστρο. Μα και η Σαφίγιε μισούσε πολύ την πεθερά της.

Η κρυφή αυτή έχθρα δημιούργησε νέα πολλά καιρό μια φωνή που δεν έξε-διδόταν με λόγια, αλλά με απειρώ-τες δολοπλοκίες και ραδιουργίες. Οι δύο αντιπαλές γυναίκες εξύφαιναν σκέδια ποιά από τις δύο να επικρατήσουν.

Η Σουλτανική Αυλή είχε διαιρεθεί εξ αιτίας τους σε δύο μεγάλα κόμματα: της γρηάς και της νέας.

Την πρώτη υποστήριζε φανατικά ο Μέγας Βεζύρης Γιοδούρ Πασάς, γαμπρός του Σουλτάνου, άνθρωπος πολυμήχανος. Η δεύτερη πάλι είχε οργανώσει τον Κιο-λάρανα (δηλ. τον Άρχινούχο), που είχε εξασφαλίσει με πλούσια δώρα τη συνεργασία του, και τις πολύτιμες συμβου-λές του.

Ο Σουλτάνος Μουράτ βρισκόταν σε δύσκολη θέση με την κατάσταση αυτή. Και καθώς δεν του έλειπε κάποτε αλκοολική

διάθεση, φημιόλογε κάποτε ότι του ήταν πιο εύκολη η διοίκηση του απέραντου κράτους του, παρά η διοίκηση του... χα-ρέμιού του! 'Ο Άλλας να βάλει το χέρι του! έλεγε.

Σεβότανε, βεβαίως, πολύ και λάτρευε τη μητέρα του - 'τη γυναίκα που τον έ-φερε στο φως - αλλά δεν μπορούσε να αντισταθεί κι' από τη νοστινιά της ωραίας Βενετσιάνικης. Η Σαφίγιε ήταν τώρα στα τριάντα της. Στην ηλικία αυτή η γυναίκα 'άνθει και δέντρο'. Έλαμπε στο λουλού-δισμα της ωμορφιάς της. Και είχε βρή το σφύριγμα του Σουλτάνου, τον οποίο αλλωστε και αγαπούσε.

Ο Μουράτ έκανε πολλές προσπάθειες να συμβιβαστεί τις δύο έχθρες, αλλά πώς; Συμβιβάζονται εύκολα πεθερά και νύφη; Όταν, συγκινούμενος από τα δάκρυα της υπέρας του, τολμούσε να κάνει παρατη-ρήσεις στη γυναίκα του, η Βενετσάνα ά-νοιγε το όπλο της Σουλτανικής πα-ντοφλίας και έβαζε σ' ενέργεια όλα της τα όπλα.

Νάζια, δάκρυα, φοβέρες ότι θ' αυτο-κτονήσει και, εν ανάγκη, κατέφευγε στην... ψευτολιποθυμία! Το τελευταίο αυτό κόλπο έφερε πάντοτε το αποτέλεσμα του. Τρομαγμένος τότε ο Σουλτάνος, α-πελπισμένος, φώναζε τις δούλες να τον βοηθήσουν να ξελιποθυμήσει τη Σουλτά-να της καρδιάς του. Στο μεταξύ αυτό, η πονηρότατη πρώην Άνναμπέλλα, παρακο-λουθώντας μέσα από τα μισόκλειστα βλε-φάρια της την αγωνία του άντρα της, σκε-πτότανε τους δρόμους που θα του έβαζε για να... μην αυτοκτονήσει! Και οι όροι της Σαφίγιε ήταν πάντα δώρα, διαμαν-τικά και μόνο τέτοια, γιατί η Βενετσάνα που είχε καλά ψυχολογίες το Μουράτ, ποτέ δεν του ζήτησε να δειχτεί με όποιο-δήποτε τρόπο σθεναρά στη μητέρα του και να την ταπεινώσει. 'Ο, ήξερε πολύ καλά να υποκρίνεται!...

Η Σουλτανισσά, έπειτα από μακρούς αγώνες κατάλαβε ότι ενόσω διαρκούσε ο έρωτας του γιου της για την ωραία γυναίκα του, τίποτα δεν είχε να ελπί-σει. Κατέφυγε, λοιπόν, στη μάγισσα της - μια παλινόνηρ 'Εβραία - και σ' έναν διάσημο αστρολόγο, που της είχε στείλει ο σύμμαχος της, ο Μέγας Βεζύρης Γιο-δούρ.

Αν αυτοί δεν κάνουν τίποτα, της εί-πε, τότε τίποτα δεν γίνεται... θ' αφήσου-με τη Μοίρα να κάνει το θέλημά της και θα πούμε (κι' αμείν Ιησέ!...)

Έπειτα, λοιπόν, από πολλές και διά-φορες σκέψεις και συσκέψεις, η Σουλτα-νισσά έβαλε σ' ενέργεια το ακόλουθο σπασίμιο:

Παράλαβε κρυφά στο ιδιωτικό διαμέ-ρισμα της μία νεαράτη Ουγγαρέζα, σω-στό θάυμα καλλονή, που της είχε στεί-λει ο Γιοδούρ Πασάς. Η Ουγγαρέζα ή-ταν δασκαλειμένη να σπιννέφ με κάθε τρόπο το Σουλτάνο:

Εσύ θα της τόν πάρης, της έλεγε η γρηά, κύττα καλά να τα καταφέρεις!...

Όταν ο Μουράτ πήγε να επισκεφθεί τη μητέρα του, η Νουρμπανού του παρουσί-ασε την αδελφή Ουγγαρέζα. Ο Σουλτάνος τη βρήκε εξαιρετικά ενδιαφέρουσα και η

γρηά άρχισε να έλπιει ότι θα κατώρθωνε να υποκαταστήσει στην καρδιά του γιου της τη Σαφίγιε με τη νεώτερή της και πανταμορφώ Ουγγαρέζα. (Το καινούργιο και όμορφο πάντα νικάει το παλιό), συλ-λογιζόταν.

Άλλ' η πανούργα Βενετσάνα δεν κοι-μότανε. Έμιασε το στρατήγημά της πε-θεράς της, είδε την ωραία αντίπαλο και κατάλαβε ότι αυτή τη φορά κινδύνευε. Άγριψε, λοιπόν, η Σαφίγιε κι' αποφά-σισε να βάλει σε ενέργεια τα μεγάλα μέσα. Έκάλεσε τον αφοσιωμένο της Κιο-λάρανα, συνεννοήθηκε μαζί του, κι' ένα πρωί κυκλοφόρησε στα Σουλτανικά ανά-κτορα η είδηση ότι η μητέρα του Μουρά-κην πέθανε άσφαινα. Άγνη ώρα αφού ήπια τον πρώτο αρωματικό καφέ της.

Μισή ώρα μετά το θάνατο της Νουρ-μπανού, ο Κιολάρανος μπήκε στα διαμερί-σματά της, βρήκε την Ουγγαρέζα να κλαίει και να οδύρεται και της είπε:

Κατά διαταγή της Σουλτανικής Σαφίγιε, έτοιμάσου να με ακολουθήσεις!

Πού θα πάμε; ρώτησε έντρομη η Ουγ-γαρέζα.

Αυτό θα το μάθεις, όταν θα βγούμε από το Σεράι, της απάντησε ο σκοτεινός και μυστηριώδης Άρχινούχος.

Πού την έπαινε; Οι άναγκες του 'Θησαυρού' θα το μάθουν στο επόμενο φύλλο.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΙΣ

★ Ένας νεαρός έρμεινός, στη Μινεά-πολι της Αμερικής, ζήτησε απ' το Πανεπιστή-μιο της Μινεάπολι να του δανείσουν μια εμ-φανή που αποκαλύπτει το ψέμμα, για να ε-ξασκήσει αν ή φιλενάδα του τον αγαπάει πραγματικά!

★ Οι μεγαλύτεροι κοσμηματοποιοί της Ρω-σίας εργάζονται τώρα για να επενδύσουν με χρυσάφι και να σπείρουν με 200 πολύτιμες πέτρες μερικά σταθιά από έκλεκτο αστάρι. του θα προσφερθούν στους άρχηγούς του σο-βιετικού στρατού.

★ Οι άσχετες της περιφέρειας Σαράντ της Γαλλίας, έλαβαν αυστηρά μέτρα εναντίον ώρι-σμένων κυνηγών που είχαν επινοήσει μία και-νούργια, εύκολη και ανέξοδη κυνηγετική μέ-θοδο: Εύρισκαν γερμανικές νάρκες, τις έζω-ναν και τις έβαζαν κατόπι μέσα σε δάση γε-μάτα από άγριους λύκους.

★ Κάποιος άγνωστος λαποδύτης κατώρθωσε να κλέψει τελευταία απ' τον πύργο Χέδερ, του 'Εντενμπερτ' της Αγγλίας, διάφορα ιστορικά κειμήλια μεγάλης αξίας, όπως το φαλτήριο που είχε μαζί της η Άννα Μπολένα όταν θανα-τώθηκε, το δαχτυλίδι σφραγίδα του 'Ερρίκου Η' και το προσευχητάριο της βασίλισσας 'Ελίο. σάβετ.

★ Τρεις φυλές 'Ερυθροδέρμων της Αμερικής εφαρμόζουν σ' ώριμη ηλικία του έτους το έθιμο της αλληλομαστιγώσεως μεταξύ συζύ-γων, συγγενών και φίλων, γιατί πιστεύουν ότι τους δίνει υγεία και δύναμη.

★ Οι 50.000 παρόδες, που ζουν στο δέλτα του ποταμού Βόλγα, πίνουν κάθε χρόνο πλέον από 500.000 τόνους ψαρία τα οποία καταερ-γάζονται κατόπι 60.000 ελθικοί εργάτες.

— Τι έπαθε; Τον δάγκωσε κανένας σκύλος;
— Όχι! Λύσσαξε από το κακό του, όταν του ζήτησαν δέκα λίρες για ένα δωμάτιο!...

(Τουρκική γελοιογραφία)

Ο Ωκεανός ΘΑ ΣΩΣΗ ΤΗΝ άνδρωπότητα

Οι ανεξάντλητοι θησαυροί
της θαλάσσης

Πρό ολίγων μηνών, με μία προκήρυ-ξη του που πέρασε σχεδόν απαρατήρητη ο Πρόεδρος Τρούμαν, ανήγγειλε επίση-μως την προώθηση μιας έκτασης 1.750.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων στο έδαφος των 'Ηνωμ. Πολιτειών. Καμ-ιά άλλη χώρα δεν παρουσιάστηκε να έχει αντίρρηση, γιατί η έκταση αυτή ή-ταν μία ζώνη ωκεανού, γύρω από τις άμερικανικές ακτές, και το έδαφος της βρίσκεται σε βάθος 200 μέτρων κάτω απ' το νερό.

Η προώθηση της αποτελεί το πρώ-το βήμα μιας καινούργιας φάσεως της ιστορίας της ανθρωπότητας. Υπάρχουν στον πλανήτη μας 350.000.000 τετρα-γωνικά χιλιόμετρα ωκεανού, δηλαδή πε-ρισσότερο από 70% της συνολικής επι-φάνειας της οδρωγείου. Κι' η θαλάσσια περιοχή ορυκτά, φυτικά και ζωικά πλού-το άσφυκτως μεγαλύτερον απ' αυτόν που υπάρχει στην ξηρά.

Επί ένα εκατομμύριο χρόνια, ο άν-θρωπος έδασσε τη διατροφή του, το ντύσιμό του, τον πολιτισμό του σ' ότι του παρείχε η ξηρά. Η ένστικτική όμως εκμετάλλευση των προϊόντων της γης κι' οι καταστροφές των δύο μεγάλων πολέμων του αιώνα μας έλάττωσαν ση-μαντικά αυτά τα αποθέματα.

Ετσι λοιπόν, μπορούμε να προβλέ-ψουμε ότι η ανθρωπότητα θα στραφεί πο-λύ σύντομα προς τη θαλάσσια, για να καλύψει τις ανάγκες της. Θ' αρχίσουν τότε σκληροί αγώνες μεταξύ των δια-φόρων κρατών, που θα ζητούν να κα-τακτήσουν όσο το δυνατόν μεγαλύτε-ρες θαλάσσιες εκτάσεις. Μία δύναμις πρώτον μεγέθους θα πρέπει να εξασφα-λίσει τουλάχιστον 100.000.000 τετραγ-χιλιόμετρα ωκεανού, κι' οι δευτερεύου-σες δύναμεις 30 - 40.000.000. Είσε συ-νεχώς έλαχιστη κι' έντελως δήμενη η έκταση που έχουν ήδη προσηρτήσει οι 'Ηνωμ. Πολιτείες.

Γράψαμε άλλοτε για τις πολύτιμες χημικές ουσίες που περιέχει η θαλάσσια. Δεν αποτελούν όμως αυτές μόνον τον πλούτο της. Υπάρχουν επίσης ο φυτι-κός κι' ο ζωικός κόσμος της.

Ενώ στην ξηρά τα φυτά αναπτύσ-σονται μόνο στην επιφάνεια του εδά-φους, στη θαλάσσια βρίσκονται σε διά-φορα βάθη. Συνεπώς στην ίδια έκτασι, υπάρχει 10-100 φορές περισσότερη φυτική ζωή. Μερικά είδη θαλασσινών φυτών έχουν χρησιμοποιηθεί ήδη για τη διατροφή του ανθρώπου και των ζώων ή ως φανερικά ίνες, αλλά τα πιο πολ-λά μένουν ακόμη ανεκμετάλλευτα.

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Γιατί η 'Ιθάκη έγινε περιφη-μη στην ιστορία;

— Γιατί βρέθηκε εκεί μία πι-στή γυναίκα, η μόνη από κατα-βολής κόσμου, η Πηνελόπη.

★
— Με τί μοιάζει η καρδιά της γυναίκας;

— Με το περίφημο κάνιστρο με το οποίο αυτοκτόνησε η Κλεο-πάτρα: Στην επιφάνειά του βρι-σκονται τα μοσχομύρια Λου-λούδια και οι δροσεροί κορποί, κάτω απ' αυτούς όμως είναι κρυ-μένο το ύπουλο και φαρμακερό φεΐδι.

★
— Με τί μοιάζει ο έρωτας;
— Με το φεγγάρι: όταν δεν μεγαλώνει, μικραίνει.

★
— Ποιό είναι το μεγαλύτερο βά-ρος για έναν άνδρα;
— Μία... έλαφρη γυναίκούλα.

★
— Τι είναι ο έρωας;
— Μία συνεχής και γλυκερή αμφιβολία, η οποία δυστυχώς διευκρινίζεται μόνο με το γάμο.

Πρέπει να σημειωθεί άλλωστε, ότι το έδαφος της γης φθείρεται διαρκώς, χά-νεται σιγά-σιγά το λεπτό στρώμα του γονιμού χώματος που το σκεπάζει, και καταστράτεται ακατάλληλο για καλ-λιέργεια. Υπολογίζεται ότι η αξία του γονιμού αυτού χώματος, που έχασε η Αμερική από την εποχή του Γεωργίου Ουάσιγκτον έως σήμερα, είναι μεγαλί-τερη από την αξία των γεωργικών προ-ϊόντων που προήγαγε στο ίδιο χρονικό διάστημα. Όταν λοιπόν λείπει απ' τη γη το καλλιεργήσιμο έδαφος, ο άνθρω-πος θα το αναζητήσει αναγκαστικά στη θαλάσσια.

Μέσα στους 300 τελευταίους αιώνες, ο άνθρωπος εξημέρωσε και καλλιεργη-σε διάφορα φυτά και δένδρα και καλ-λιέργειες την αποδοχή τους με συστη-ματικές μεθόδους. Χρησιμοποιώντας λοι-πόν τις τεχνικές γνώσεις που έχει ήδη αποκτήσει, θα μπορούσε σίγουρα να έ-πιτύχει θαύματα στον άπαιτο και πλούσιο φυτικό κόσμο της θαλάσσης. Άλλωστε οι παλαιοντολόγοι, βεβαιώ-νουν ότι οι πρόγονοι όλων των φυτών της γης βλάσταναν άλλοτε στη θαλά-σσα, και πολλά απ' αυτά εξακολουθούν ακόμη να παρουσιάζουν χαρακτηριστι-κά αντίθετα στο αλάτι.

Στην καλλιέργεια και την ανάπτυξη των θαλασσινών φυτών θα συντελέσουν πολύ οι νεώτερες επιστημονικές μέθοδοι που προβλέπεται ότι θα επιτρέψουν πολύ γρήγορα στους καλλιεργητές να δίνουν στα φυτά όποιο σχήμα και μέγεθος θε-λήσουν, με την κατάλληλη επεξεργασία των 'ορμονοσωμάτων' των κυττάρων τους. Επίσης η καλλιέργεια φυτών μέ-σα στο νερό, δίχως χώμα - για την οποία γράψαμε σε προηγούμενο φύλλο μας - δείχνει καθαρά πόσοε δυνατό-τητες παρουσιάζει η εκμετάλλευση των φυτών του ωκεανού.

Κατά τον τελευταίο πόλεμο, χρησιμο-ποιήθηκαν πολύ τα θαλασσινά φυτά ως θρεπτικώτατη τροφή ζώων. Φαίνεται λοιπόν πιθανότατο ότι η μέθοδος αυτή θα πάρει πολύ μεγαλύτερη ανάπτυξη. Συγχρόνως δέ, θα επινοηθούν κι' άλ-λες, για τη διατροφή ζώων και ανθρώ-πων με τα φυτά της θαλάσσης.

Με τα ίδια φυτά θα διατρέφεται κι' ο ζωικός κόσμος της θαλάσσης. 'Ως τώρα, ο άνθρωπος έχει εκμεταλλευθεί ελάχιστα αυτό το ζωικό κόσμο, γιατί δεν τον έπαιρξε η επιτακτική ανάγκη. 'Ωστόσο τα ζώα που υπάρχουν στους ωκεανούς, είναι άσφυκτως περισσότερα απ' όσα κατώρθωσε ν' αναπτύξει ο άν-θρωπος στη ξηρά. Έπειτα από χιλιάδες ετών εργασία, δεν έχουμε δέ μόνον τα ψάρια... Ξέρετε π. χ. ότι ο ωκε-ανός έχει τόσο ωραία και περιχίτητο τρίχωμα, ώστε χρειάστηκε ν' απαγορευ-θεί το κυνήγι της, για να μην εξοντωθεί ολόκληρο. Αν όμως διοργανωθούν ειδι-κά 'εφοκροφεία', θα μπορούσαν ν' άν-τασκοπίζον με το παραπάνω στη ζή-τησι αυτή των ναυαγικών.

Επίσης τα θαλάσσια θηλαστικά θα μας εφοδιάσουν πιθανότατα με όλο το δέμα που χρειάζομαστε. 'Όσο για ο-φαντικές ύλες, άρκει να πούμε ότι κα-τασκευάζεται ήδη από φύκια ένα πε-ρίφημο είδος τεχνητού μεταξοτό, με καταπληκτική αντοχή, ιδεώδες στο βά-ψιμο. 'Αν διασέτωμε αρκετή ποσότητα καταλλήλων φυκών θα μπορούμε να χ-ώμε όσο τέτοιο ύφασμα θελήσουμε.

Χ. ΚΛΑΡΚ

Ψάρια στα δέντρα

Μετά το καταστρεπτικό θαλάσσιο κύ-μα, που σάρωσε πρό ολίγων εβδομά-δων τις ακτές των νήσων Χαβάι, οι Ιθα-γενείς δεν είχαν πιά ανάγκη να πηγαί-νουν στο ψάρεμα. Γιατί εύρισκαν τα ψά-ρια στην ξηρά, όπου τα είχε πετάξει η θαλάσσια, κάποτε δά πάγκο στην κο-ρυφή υψηλών δέντρων!

♦♦

Άρχιδόνες

Μιχαήλ Μιχαηλίδης - Μίμικα Ρού-φου έδωσαν αμοιβαία υπόσχεση γάμου.

Ειδόσεις

Η γνωστή ποιήτρια κ. Ζαναντρίς εκκυκλοφόρησε εισκομην τόμον νέ-αν ποιητικήν συλλογήν με τον τί-τλον 'Ελληνικός Πακισμός', με ωραία πατριωτικά τραγούδια.

Ρεσιτάλ

Την Τετάρτη, 5 'Ιουνίου, δίδεται στο θέατρον 'Αλίκης, ενδιαφέρον ρεσιτάλ του ποιητού κ. Χρ. Πύρρα-ρος.

— Τι θα γίνει τέλος πάντων, Κατίνα μου, μ' αυτές τις πολέμικες αποζημιώσεις;...
(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

— Γιατί κάνετε ούρα με το ποδόλατο;
— Γιατί βιάζομαι!...

— Για να τον ανομάρτης, πές του ότι είσαι κόρη εφοπλιστού!
— Μπα! Με πρόλαβε! Μούπε ότι είναι γιος... του Τρούμαν!
(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

α, ὁ ἄλλος... Καὶ γιὰ τί δὲν μιλοῦ-
σε μὲς στὶς παθητικὲς σελίδες τοῦ!...
Γιὰ λουλούδια, γιὰ φεγγάρια, γι' ἄστρα
γι' ἀπρόβια πού κελαηδοῦσαν στους
μυτερinoὺς κήπους, γιὰ ζευγάρια ἐρω-
τευμένων πού ἐγνώσανε διχασμένα τὰ
κεῖλια τους μὲς στὴν ἀνοιξί!...

Η ξένη Γελοιογραφία

Περίεργα!

Τὸ σαλιγκάρι: "Ε.
κανα τρεῖς φορές τὸ γύρο τοῦ
κόσμου!..."

ΤΟΥ ΕΞΕΛΑΞΕ ΤΟ
ΤΟΣΟ
— Μήπως ἔχετε καὶ ἐνὰ
κομματάκι σπάννο;

— "Αν δὲν τοῦ κόψουμε τὸ λαιμὸ δὲν
κρῶμε σήμερα!"

Οἱ ΑΡΜΕΝΙΚΕΣ ΒΙΖΙΤΕΣ
— Αποφασίστατε, ἐπιτέλους
πὺς θύναται...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ της τίγρεως

Διήγημα τρέμου

Εκείνο τον καιρό, άρχισε να διηγείται ο Τζών Σούμπτον, ήμιον τρίτος ναύκληρος στο «Σουάκιμ». Το πλοίο μας είχε άγκυρα στο λιμάνι της πόλης του Σαγκάι, στο στόμιο του ποταμού Γαγγή, όπου να ξημερώσει για να τραβήξουμε στην Καλκούτα.

Ενώ καθόμουν και δεν είχα τί να κάνω, είδα να περνάει από κοντά μας η βάρκα των Ιθαγενών που συνηθίζουν να βγαίνουν κάθε βράδυ για ψάρεμα. Ζήτησα τότε άδεια από τον καπετάνιο να δω ως τα μέσα της βάρκας, κι αφού συνεπείθηκα με τον ένοχο βαρκάρη, μου επέτρεψε να πάω μαζί τους.

Τη στιγμή που ήμουν έτοιμος να περπατήσω στη βάρκα, ο δεύτερος ναύκληρος που ήταν και φίλος μου, με πλησίασε και μου είπε:

— Πριν φύγεις, παιδί μου, άκουσε μία συμβουλή από έναν γεροντότερό σου. Σάν φτάσεις στην παραλία, έσυ να μείνεις στη βάρκα και να μην κάνεις την τρέλλα να βγεις στο άκρο της. Στην άκρη του ποταμού παρακείμενες δυο-τρεις μεγάλες τίγρεις που έδω και δυο βδομάδες άρπαζαν ένα φασοφύλακα. Πρόσεξε!

— Πολύ καλά, το είπα. Θάχω το νού μου. Δεν έγω δα σκοπό να γίνω δείγμα των τίγρεων...

Οι Ιθαγενείς, που ήταν δλοιοι-δλοιοί, έσπρωξαν τη βάρκα και τραβήξαμε προς τη διεύθυνση του φάρου.

Εγώ κάθισα στη μικρή κουπαστή, που ήταν στο επάνω μέρος της βάρκας κι άρχισα να βλέπω δόλωμα στ άγκιστρα. Απαυγαλίζονταν για καλά κι αυτή τη δουλειά και σε λίγο είχα ξεκάθαι τις τίγρεις του φίλου μου.

Εξάφνου οι Ιθαγενείς έπαψαν να τραβούν τα κοπιά. Σήκωσα τότε τα μάτια μου κι είδα πως είμαστε άποκάτω απ' το φάρο, σ' άπόσταση έπτά περίπου μέτρων από την ξηρά.

Ενας από τους Ιθαγενείς πήρε άμέσως ένα μακρύ έυλο μπαμπού και μπαγνιάς το βαθεία στη λάσπη του βυθού, έβρεσε σ' αυτό τη βάρκα. Άλλά το ρεύμα ήταν άρνητικό κι άναγκάστηκαν να σύρουν τη βάρκα στην όχθη. Συγχρόνως έβλεπα από τους Ιθαγενείς πήδησε έξω, έμπεξε ένα σαλοβάκι στην άμμο κι έβρεσε το σχοινί. Η βάρκα στερηθήκε έτσι για καλά κι άρχισαμε τότε να τραβήξουμε. Πριν οι άλλοι προφτάσουν να έτοιμαστούν, έγω είχα ρίξει κιόλας τ' άγκιστρα.

Ο καιρός ήταν έξοχος. Έκανε μία από τις περιφρασμένες νύχτες των Ινδιών και το μαυροί φασόδες δροσιστά. Έκπες απ' τη σελήνη που μάς έφεγγε, μάς βοηθούσε στη δουλειά μας κι η λάμψη του περιστροφικού φάρου.

Δεν ξέραμε πόση ώρα φαρμάσαμε. Η-μασσε τόσο άποροφημένοι από την εύχρηστη άσχαλία μας, ώστε είχαμε ξεχάσει όλα τα άλλα... Μου φαίνεται όμως πως βόταν έντεκα ή ώρα όταν άκουσέθι κάτι άπρόοπτο, κάτι φοβερό, κάτι άπερίγραπτο.

Ενώ ήμουν σκυμμένος πάνω στο νερό, έννοιωσα άξαφνα τη βάρκα να κουνιέται, σαν κάποιο να χε τραβήξει το σχοινί της δυνατά. Την πρώτη φορά που το αίσθανθήκαμε αυτό, ούτε έγω ούτε οι Ιθαγενείς δώσαμε σημάδια.

Τα κουνήματα όμως έξοκολούθησαν. Και τη στιγμή που ήμουν έτοιμος να σηκωθώ, για να δω έπί τέλους τι συμβαίνει, ένα δυνατόντο πράνταγμα μ' έκανε να χάσω την ισορροπία μου και να κυλιστώ άνασκελά.

Πριν άκόμα καταρδωθώ να σηκωθώ δότος, άκουσα δυο από τους Ιθαγενείς να βιάζονταν να έπαρερστική κρουση τρέμου. Είσα συγχρόνως πως οι σύμφοροι μου είχαν άφίσει το ψάρεμα κι είχαν τα μάτια τους κορφαμένα στην παραλία με τον τρόπο ζωγραφισμένο στην άμμο τους.

Χωρίς να τους μιλήσω, παρακολούθησα τα βλέμμά τους κι έκείνο που αντίκρισα μου παράσχε τις δυνάμεις. Άντικρυ, κοντά στο παλάκι που είχαμε δειμένη τη βάρκα βρισκόταν μία μεγάλη τίγρις.

Καθόταν στα πινιά της πόδια σαν μία πελώρια γάτα και χτυπούσε έπί τους πόσους μ' ένα ηρενιστικό φέλι

της, σαν το γατάκι που παίζει μ' ένα σπάγκο. Κάπου-κάπου έχωνε τα νύχια της στην ξεφτισμένη άκρη του σκονιού κι αυτό ήταν που τράνταζε τη βάρκα... Η τίγρις έξοκολούθησε για κάμποσο αυτό το παιχνίδι, σταματώντας κινεε τοσο για να σηκώσει το κεφάλι της και να μυριστή τον άέρα. Έγω έμεινα με τα μάτια κορφαμένα άπάνω της και δεν τολμούσα να κουνήθω, άπο φόβο μήπως με δη το θηρίο και πηρήση στη βάρκα. Έκανε δηλαδή τι έθέλα να κάνουν κι οι Ιθαγενείς.

Ήταν άώτοσος φανερό πως η τίγρις μάς είχε άντιληφθεί, γιατί κούταξε συχνά προς το μέρος μας και μυριζόταν τον άέρα, γυρällίζοντας άπόκάτω. Άκόμα φαίνόταν πως για να χτυπή το σχοινί με τόση όμοση, το δρωρούσε σαν ένα μέσον για να φτάσει έπί τη βάρκα.

Για μία στιγμή το άπρησε, ήρθε ές την άκρη του ποταμού, άλλά όταν έβλεπε τα πόδια της μέσα στο νερό άπαχώρησε μ' ένα ύπόκοφο γρύλλισμα μαγνής. Τότε γύρισε πάλι στη θέση της και ξανάρχισε να χτυπάει το σχοινί.

Το σχοινί αυτό φαίνόταν πως την πείραζε ύπερβολικά, γιατί άξαφνα άρχισε να τρέχει άπάνω-κάτω κατά μήκος της παραλλας βγάζοντας μουγκρητά λύσσας. Έπειτα μαζεψήκε ζυγίζοντας το σώμα της, σαν να έτοιμαζόταν να πηδήση στη βάρκα.

Ήμουν έτοιμος να πέσω στο ποτάμι, μόλις την έβλεπα να πηδά. Άλλά η τίγρις άλλάσε, φαίνεται, γνώμη, γιατί μ' ένα πηδήμα βρήθηκε πάλι κοντά στο σχοινί και τούτωση ένα γερό τιναγμα με τα δόντια της.

Το καινούργιο αυτό τράπημα της βάρκας μ' έκανε να χάσω και πάλι την ισορροπία μου. Άκουσα τότε τους Ιθαγενείς να βιάζονταν μία κραυγή τρέμου, κι όταν σηκώθηκαν άπάνω, είδα πως η βάρκα έπλεε προς την όχθη, παρασυρμένη από το ρεύμα.

Η τίγρις το άντελήφθη αυτό και πήδησε μέσα στο νερό για να μάς φτάσει. Την κρίσιμη αυτή στιγμή είχα την έτοιμότητα να άρπάξω το κομμάτι που μάς χρησίμευε για τιμόνι και να γυρίσω πίσω τη βάρκα.

— Κόμπε το σχοινί, ούρλιαξα στους Ιθαγενείς.

Άλλά κανένας δεν άσάλεψε από τη θέση του. Ο τρόμος τους είχε παραλύσει.

Στο μεταξύ η τίγρις έτρεχε άπάνω κάτω στην άκροποταμία, γυρällίζοντας άπασια και χτυπώντας την ούρα της δεξιά κι άριστερά. Όταν έβλε τη βάρκα να στρίβει και ν' άπομακρύνεται άπο την όχθη, κατέληξε από μεγάλη όργη και πήδησε καταπάνω μας δίχως σιχίζοντας τον άέρα σαν βέλος. Άλλά για καλή μας τύχη, αντί να φτάσει στη βάρκα, έπεσε στο νερό. Τα μπροστινά της άκρια γαντζώθηκαν στην πλώρη της βάρκας και τη γύρισαν πάλι προς το μέρος της ξηράς.

Ο κίνδυνος αυτός έμνησε τους Ιθαγενείς απ' τη δόκνη τους, γιατί άμέσως άρπαξαν τα κοπιά κι άρχισαν να φονάζουν μ' όλη τη δύναμή τους, χτυπώντας άγρια το θηρίο στο κεφάλι.

Η τίγρις ζαλίστηκε στην άρχή. Ήταν έτοιμη ν' άφήση τη βάρκα, όταν άξαφνα τα πινιά της πόδια πάτησαν στο βυθό. Άλλοιόνο!... Παρασυρθήκαμε προς την όχθη!... Άρχισε ν' άκουμπάθι τώρα στο βυθό κι η βάρκα... Η τίγρις το κατάλαβε αυτό και έτοιμαζόταν να όρηση άπάνω μας. Τίποτα δεν μπορούσε να μάς σώσει πιά. Με το βόρος πουχε η βάρκα θα καθότανε σε λίγο για καλά και το θηρίο θα μάς κοιμάτιαζε όλους.

Άξαφνα, αυτή τη στιγμή, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, είδα κάτι το τρομερό, το φάνταστο, το φοβιστικό. Οι Ιθαγενείς βλάνοντας τον κινδύνο, άρπαξαν το γεροντότερο σύμφορό τους και τον έξοσφειδώνισαν, περ' όλες τις σπαρτακτικές κραυγές του, πάνω στο θηρίο!

Η τίγρις τον γάντισε στα νύχια της και τούσπεσε το κρανίο με τα δόντια της. Άκουσα τα κέκαλα ποδάσων και τον τελευταίο ρόγχο του εύστοχισμού Ιθαγενούς... Μα έτσι η τίγρις άπασχόληθηκε, η βάρκα ζαλάφωσε και με μερικές δυνατές κούτιες βρήκαμε μακριά απ' την όχθη...

Όταν γύρισα στο πλοίο έτρεμα άκόμα συγκομισέθι και δεν ήξερα καλά-καλά, αν αυτό που είδα ήταν άληθινό ή έφιάλη.

Φωχέ γέρο Ιθαγενή!... Πλήρωσες με τη ζωή σου τη σωτηρία μας. Κακοίμοιρε μαύρε γέρο φαρά!... Δεν θα ξεχάσω ποτέ το μαυρόπιο σου...

Η ζωή στη σημερινή ΤΕΧΕΡΑΝΗ

Γάμοι... έπί προθεσμία

Τίποτε δεν μπορεί να δώσει μία ιδέα της σημερινής ζωής στην Περού, όπου ο πιο άκαλιντος μοντερνισμός συμβαδίζει με μία φανατική και άκατανόητη προσήλωση σε παραδόσεις, που χρονολογούνται άπο αιώνας και χιλιετηρίδες ίσως.

Εκείνο που κάνει έκπληξη στον Ευρωπαίο είνε περισσότερο ο μεγάλος περιορισμός των γυναικών, που ζουν άκόμα και σήμερα όπως στην εποχή της κατακτησίας της χώρας από το μουσουλμανισμό.

Είτε άνυπαντες είνε, είτε παντρεμένες, η ζωή τους κυλάει μέσα στο «άντερον» που μοιάζει με τα τουρκικά κορμιά, άλλά που είνε περισσότερο άπρόσιτο και άποραθιστό απ' αυτά.

Οι κατοικίες των πλούσιων Περάν περιβάλλονται από πανύψηλα τείχη, που τις κάνουν να φαίνονται σαν φυλακές. Σε άλλο σπίτι μένουν οι κύριοι, σε άλλο οι υπηρέτες, σε άλλο οι γυναίκες, σε άλλο οι μουσικοί, οι χορευτές κτλ.

Για τους έπισκέπτες υπάρχει το «μπιρόν», ένα είδος περιπτερό, που περιβάλλεται από άνθη. Οι γυναίκες δεν έπιτρέπεται να πλησιάσουν στο «μπιρόν». Η κατοικία όπου μένουν είνε ξεχωριστή από τις άλλες. Έπίσης ένα μέρος του πάρκου είνε προωρισμένο γι' αυτές. Δεν μπορούν να βγουν έξω απ' αυτόν τον περίβολο άλλά και κανένας άλλος από το οικοδόμησι δεν είσχωρει εκεί.

Και σήμερα άκόμη η Περού δεν μπορεί να κυκλοφορήσει άκάλυπτη. Μόνο στα χωριά η παμπάλια αυτή συνήθεια έχει καταργηθεί. Άλλά στις μεγάλες πόλεις, όπως στην Τεχεράνη, ο φερτατζής είνε πάντοτε το άπαραίτητο κάλυμμα της γυναίκας και δεν μπορεί να παρουσιασθεί χωρίς αυτόν παρά μόνον στον πατέρα, τους άδελφούς και το σύζυγό της.

Άλλοίονο, όμως, σ' εκείνην που θα τολμήσει να παρουσιασθεί άκάλυπτη σ' ένα ξένον και περισσότερο σ' έναν μ' Μουσουλμάνο. Στη δεύτερη περίπτωση κλείνουν την ένοχη μέσα σ' ένα σάκκο και της δίνουν 20-40 ραβδισμούς στο κέντρον μιας δημόσιας πλατείας.

Άλλά κι εκείνος στον όποιον μία Περούθα θα παρουσιασθεί μ' αυτόν τον τρόπο και θα μιλήσει μαζί του δεν κινδυνεύει λιγώτερο.

Τελευταία άκόμη, ένας Ευρωπαίος έμπορος στην Τεχεράνη έκαμε την άπερισκεψία να δεχθεί στο γραφείο του μία νεαρή Περούθα, που ήθελε να τον παρακαλέσει να την δεικνύουν να φύγει από την πατρίδα της. Η έπισκέπτρια είνε έλβετ χωρίς το «σαντάρ» της, τον περσικό φερτατζή.

Το ίδιο βράδυ, ο μουσουλμάνος μάγειρος του Ευρωπαίου άποπειράθηκε να τον σκοτώσει την ώρα που πήγαινε να κοιμηθεί.

Η πολυγαμία δεν έχει καταργηθεί άκόμη στην Περού, όπου ένας άνδρας μπορεί να πάρη τέσσερες συζύγους και να συντηρή στο κορμί του ό-σες του έπιτρέπουν τα οικονομικά του μέσα.

Όλες αυτές οι γυναίκες ζουν μέσα στο «άντερον», κάτω από την άυστηρή επίβλεψη της μητέρας του συζύγου και κυρίου των.

Άλλ' η ζωή δεν είνε βέβαια καθόλου εύχάριστη γι' αυτές. Καταφεύγουν τότε στους μάγουσ για να ληήσουν την προστασία τους εναντίον της πεθεράς των. Και αυτές είνε ο λόγος για τον όποιον το έπάγγελμα του μάγου εύδοκίμει πάντοτε στην Τεχεράνη και στις άλλες πόλεις της Περίας.

Μ' όλη όμως την άυστηρότητα των ήθων, διατηρείται πάντοτε στην Περού ένα έθιμο που θα φαινόταν πολύ παράξενο σ' έναν Ευρωπαίο: των γάμων έπί... προθεσμία.

Ενας άνδρας και μία γυναίκα μπορούν να παντρευθούν για ένα διάστημα που ποικίλλει από μία ημέρα ως ένα χρόνο.

Έπειτα από το χρόνο ο άνδρας δεν μπορεί να διώξη τη γυναίκα του. Οι έφημεροι γάμοι είνε άρετα συνθησισμένοι και δεν θίγουν καθόλου την τιμή και την ύπόληψη της γυναίκας. Με την ίδια εύκολία παρέχεται επίσης και το διαζύγιο.

Τα ευρωπαϊκά έθιμα έχουν άρχισει να είσχωρουν κατά τα τελευταία χρόνια μεταξυ του Περακόλου. Οι πιο προωθημένες τάξεις είνε οι μεσαίες και οι εργατικές πληθύνσεις των μεγάλων πόλεων. Άντιθέτα, η άριστοκρατική τάξη και οι χωρικοί της υπαίθρου παραμένουν προσηλυμένοι στις παλιές συνήθειες.

Τη διαφορά αυτή μεταξύ του παλαιού και του συγχρόνου ρεύματος την βλέπει κανείς και στη σημερινή Τεχεράνη, που διαίρεται σε δυο ξεχωριστά τμήματα. Στο ένα βρισκείται η ύπεριμοντέρνα κυβερνητική πόλις με τις θαυμασιές οικοδομές της και τα μεγαλοπρεπή άνδκτορα του Γκιουλιόταν, όπου μένει ο σάκης της Περίας, και στο άλλο η παλιά πόλις με τα στενοσόκακα και τα χωρίς παράθυρα σπίτια.

Άλλά και στην καινούργια πόλι, μερικές παλιές συνήθειες διατηρούνται πάντα. Και η πιο χαριτωμένη άνάμεσα σ' αυτές είνε το θέαμα των γαιδιών που κυκλοφορούν στους δρόμους το καλοκαίρι εφορμμένα με χιόνι από την κορυφή του γειτονικού «Λυμρόζ», γιατί στην Τεχεράνη δεν υπάρχει παγοποιείο.

ΛΟΥΤ ΣΕΜΕΝ

Η ΠΡΩΤΗ κινηματογραφική ταινία

Πώς έγινε η εφεύρεσις

Είνε γνωστόν ότι ο κινηματογράφος γινώσσε κι' έξοκολούθει να πανηγυρίσει την πεντηκονταετηρίδα του. Στη Γαλλία συγκεκρίμενος η πεντηκονταετηρίς της έδδδης τέχνης για να πανηγυρισθεί με κάθε μεγαλόληπρη, δα γιορτασθεί κατά τον προσεχή Σεπτέμβριο με ένός περίπου έτους καθυστέρηση. Άξίζει λοιπόν να πούμε με την εύκαρία αυτή του λόγια για τους άδελφους Λυμέρ, τους πατέρες της έδδδης τέχνης και ιδρυτές της πρώτης κινηματογραφικής αϊθούσης του κόσμου.

Κατά τα τέλη του έτους 1894, ο Άδωντος και ο Λουδοβίκος Λυμέρ, οι δυο υιοί ένός φωτογράφου της Λυώνς που είχαν ήδη άοξασθεί για πολλές έργασίες τους σχετικά με τη φωτογραφία, άνακάλυψαν τον κινηματογράφο. Άφου άφείρωναν δόκλους αμύνης στην βελτίωση της εφευρέσεώς τους, καταρδισαν στο τέλος να την τελοποιήσουν και άποφασισαν να την παρουσιάσουν στο παρισινό κοινό.

Και να πως έγινε η πρώτη αυτή κινηματογραφική παράσταση που είχε σ' όλον τον κόσμο τεραστία άπήχηση. Η παράσταση έδδθη στις 28 Δεκεμβρίου 1895, στο ύπόγειο του Ιστορικού «Κράν-Καφέ» της λεωφόρου των Κορκοκίων. Στο ένα φύλλο της πόρτας που ώδηγούσε στο ύπόγειο, το όποιο είχε βαπτισθεί έντυπασιακά για την περίσταση «Ινδικό σαλόνι», είχε τοποθετηθεί ένα πινάκι με μία έντυπασιακή εικόνα που παρίστανε κομψούς κυρίους με κυλινδρικά καπέλα και χαριτωμένες κυρίες ντυμένες με την τελευταία λέξη της μόδας να κάνουν ούρα για να κοιταχθούν μία θέα στην κινηματογραφική αϊθούσα των άδελφών Λυμέρ. Στο άλλο φύλλο υπήρχε μία δεύτερη τοιοκόλλησις, με το πρόγραμμα της παραστάσεως:

«Κινηματογράφος Λυμέρ, «Το μπάνιο αυτό έφευρεθέν από τον κ. κ. Άδωντος και ο Λουδοβίκος Λυμέρ, έπιτρέπει να συγκεντρωθούν διά στιγμιαίων λήψεων όλες οι κινήσεις που σ' ένα δεδομένο χρόνο, διεξάγονται άλλάζοντας μπροστά στο φωτογραφικό φακό και ξαναπαρουσιάζει κατόπιν τις κινήσεις αυτές, σε φυσικό μέγεθος, πάνω σ' ένα σεντόνι και μπροστά σε μία αϊθούσα θεατών.

Θέματα της σημερινής πρώτης παραστάσεως:

1) Έξοδος έργασιών έκ του έργοστασίου Λυμέρ της Λυώνς.

2) Μάλωμα μπρεπεδών.

3) Χρουσώφαρα.

4) Άφίξις ένός τραίνου στο σταθμό.

5) Άνάμεσα στους στρατιώτες.

6) Ο σιδηρογρός.

7) Μία παρτίδα έκαρτέ.

8) Ένας περίπατος στους άγρους.

9) Ταξίδι στη θάλασσα.

10) Μέσα σ' ένα κομψό σπίτι.

Ο Άντώνιος Λυμέρ και οι δυο υιοί του με μεστά σακκάκια τελευταία μόδα της εποχής—υπόδοντο τους θεατές. Στο θαλαμίσκο της προβολής, ο άρχιμηχανικός του έργοστασίου Λυμέρ, ο Μουσσάν, γύριζε την μανιβέλλα, ενώ ένας βοηθός του κανόνιζε τον φωτι-

— Για να δούμε όλους προβολείς μας φώναζαν έδδ: έίπε ο Μελιές.

Εξάφνου όμως εμφανίστηκε ένα όλοον που προχωρούσε άφέροντας ένα βαρύ άσπιδι. Πάσαν κατόπιν διαβάτες που περπατούσαν, κουνοσαν τα χέρια, το κεφάλι και γελούσαν. Όλη η κίνησι της πλατείας εμφανίστοταν πάνω στην όδον ζωηροτάτη. Μερικοί από τους θεατές άφηναν έπιφανήματα έκπληξης. Άλλοι έμειναν με το στόμα άνοιχτο, κατάπληκτοι.

Στην προβολή του «Σιδηρογρός» φώναζαν: «Θαυμά!... Θαυμά!...», όταν μία στήλη λευκού άτμου έξοφυε απ' το νερό μέσα στο όποιο ο έργατης είχε βυθιστεί να παρακινώμενο σίδερο.

Μα ο ένοσησισμός έφθασε σε παραλήρημα όταν προσεβλήθη το «Ταξίδι στη θάλασσα» κι οι άλλες ταινίες. Ο κόσμος άρχισε πλέον να κάνει ούρα έξω από το «Κράν-Καφέ».

Όλοι έλεγαν πως έπρόκειτο για κάτι το μαγικό και μερικοί πιο έξυπνοι ίσχυρίζοντο ότι έπρόκειτο περί... ταχυδακτυλουργίας!

Αυτά ήταν τα πρώτα βήματα του κινηματογράφου που έχει φθάσει σήμερα στα φυσικά χρώματα και στον άνάγλω.

ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

Κινηματογραφικά νέα

★ Ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ, ο περίφημος Ταρζάν, πρόκειται να παίξη στο πρώτο... πολιτισμένο φίλμ. Για πρώτη φορά ο θαυμάσιος του θα τον ίδιον ντυμένο έπί της θόδνης. Έτσι ύστερα απ' την Ντόροθ Λαμύρ, οι Άμερικανοί ντύνουν και τον Τζόννυ.

★ Ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ άνεδείχθη έξη φορές πρωταθλής της κολυμβήσεως στους Όλυμπιακούς άγώνες.

★ Μία από τις πιο μενεαλωδεις δημιουργίες του κινηματογράφου είνε η τελευταία ταινία της «Μέτρο Γκόλντνιού», «Ζιγκφιλντ όλλις». Στο φίλμ αυτό πρωταγωνιστούν ο Φρέντ Άσταρ, η Λουίσι Μπάλ, η Λουίσι Μπρέμπερ, η Φάννυ Μπράις, η Τζούντυ Γκάρλαντ, η Κάθριν Γκράινσον, η Λένα Χόρν, η Τζέν Κέλλυ, ο Τζαίμς Μέλτον, ο Βίκτωρ Μούρ, ο Ρέντ Σκέλτον, η Έστερ Γουίλλιαμς, ο Ουίλλιαμ Πάουελ, ο Έντγουαρντ Άρνολντ και πολλοί άγνοιστοι άκόμη σ' έμάς καλλιτέχνες.

★ Το περίφημο θεατρικό έργο του Γιόζεφ Κέσσελριγκ «Αρενικό και παλιά δαντέλλα» είνε η πιο τρελή ταινία που βγήκε ποτέ απ' τα σπουνίου του Χόλλυγουντ. Δυο όνματα είνε άρκετα για να σας δώσουν να καταλάβετε τι θα είνε η ταινία αυτή. Το όνομα του σκηνοθέτου θράνκ Καπρά, και το όνομα του πρωταγωνιστού Κάρο Γκράντ.

★ Ο Τζόρτζ Σάντερς, η Έλλα Ράινς και η Τζεραλντίν Ουίτσελαντ πρωταγωνιστούν στο φίλμ «Ο θείος Χάρων».

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Η ζωή της και η νέα της σταδιοδρομία

Η Τζόαν Κράουφορντ, η άγαπημένη των φίλων του κινηματογράφου, λίγο έλειψε να περσεί τελευταία στο παρισινό. Η «Μέτρο Γκόλντνιού Μαγνέρι» με την όποιαν συνεργασία από πολλά χρόνια, διέλυσε το συμβόλαιο που είχε μαζί της, βρισκοντας πως η περίφημη στήρ είχε πια γεράσει και πως ήταν άκατάλληλη για τους ρόλους της νεαρής κοπέλλας, που είχε σημειώσει άληθινούς θριάμβους στο παρελθόν.

Άλλ' η Τζόαν δεν είχε πάρει άκόμη την άπόφαση να άποσυρθεί από τον κινηματογράφο και έόλωσε πως θα άρχιζε μία καινούργια σταδιοδρομία, για να άποδείξει, όπως έλεγε, πως στην όδον υπάρχει θέσις και για κείνες που δεν είνε πια πολύ νεες, όταν έχουν μέσα τους την ιερή φλόγα της τέχνης.

Οι άδελφοί Γουόρνερ άποφάσαν τότε να κάνουν το έπικίνδυνο πείραμα.

Το άποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό. Η Τζόαν Κράουφορντ έσπρωξε στο ρόλο της ώριμης γυναίκας έναν καινούργιο θρίαμβο, που φαίνεται πως είνε μεγαλύτερος από όλους τους προηγούμενους.

Έτσι, η μεγάλη καλλιτέχνης έγκαινισσε τη νέα φάσι της σταδιοδρομίας της, που φαίνεται πως δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος να τερματισθεί πολύ σύντομα.

Η Τζόαν Κράουφορντ έχει κλεισει σήμερα τα 42 χρόνια. Το άνάστημά της είνε 1 μ. 62, ζυγίζει 55 κιλά, τα μαλλιά της έχουν ένα ώραιο πυρόξανθο χρώμα, τα μάτια της είνε άνοιχτά γαλάνα κι η έπιδερμίδα της γεμίζει κάθε τόσο με φακίδες. Άλλά το κυριώτερο χαρακτηριστικό της είνε η σπουδασιακή γοητεία της και η άκατάβλητη άγωνιστική της διάθεσις.

Γιατί η Τζόαν έπλάτھے δσο καμμία άλλη ήθοποις για να φθάσει έκεί όπου βρισκεται σήμερα.

Όταν γεννήθηκε στο Σάν - Αντόνιο του Τέξας στις 23 Μαΐου του 1904, το όνομά της ήταν Λουίσι Λεζούερ. Λίγο άργότερα, πήρε το όνομα Μπίλλι Κάσον, γιατί η μητέρα της ζαναπανδρεύθηκε.

Το παράξενο ήταν ότι η μητέρα της δεν την αγαπούσε καθόλου, ενώ ο μπαμπάς της την έλάτρευε. Ο Χένρυ Κάσον είνε ένα μικρό θεατρικό στο Λούουτον. Η μικρή Μπίλλι, βλέποντας τις μπαλαρίνες που κούρευαν πάνω στη σκηνή, όνειρευτοταν πάντα να γίνει κι αυτή χορεύτρια και προσπαθούσε να μιμηθεί τις κινήσεις τους, ζυπόλυτη όπως ήταν, γιατί τα οικονομικά της οικογενείας ήσαν έλεεινά, πάνω στις κρύες πλάκες της αλλής του πατρικού σπιτιού.

Άλλά μία μέρα έπεσε κι έδωλε το πόδι της. Λίγο έλειψε τότε να μείνει για πάντα άναπηκη. Κατάρως όμως να θεραπευθεί και άργότερα ξανάρχιζε και πάλι μόνη της τις χορευτικές άσκήσεις της.

Μα η τύχη δεν την εύνοουσε καθόλου. Το χειρότερο όμως ήταν ότι η μητέρα της ήθελε ν

άπολλαγή απ' αυτήν και την έκλεισε σ' ένα παρθεναγωγείο ως έσωτερική. Άλλά, έπειτα από τον πρώτο χρόνο, δεν ζαναπλήρωσε τα δίδακτρα και η Μπίλλι άναγκάστηκε τότε να γίνει υπηρέτρια μέσα σ' αυτό το σχολείο για να κερδίξη τη ζωή της και να συνεχίση τις σπουδές της. Έκανε τότε όλες τις δουλειές, μαγέρεμα, σφουγγάρισμα, πλύσιμο και το βράδυ έλεγε παραμύθια και ιστορίες στις μικρότερες μετρήσιες ως πού να κοιμηθούν.

Άργότερα, η μητέρα της την πήρε από το παρθεναγωγείο και άνοιξαν μαζί ένα πλυντήριο μέσα σ' ένα άθλιο και βρωμερό υπόγειο.

Άλλά μία μέρα, ένας φίλος της μητέρας της της έπέτεθη με άνηθίκους σκοπούς και η Μπίλλι έφυγε από το πλυντήριο και ζαναγύρισε στο παρθεναγωγείο, όπου είνε και πάλιν υπηρέτρια.

Δυο χρόνια άργότερα βρισκόταν στην Κολομβία, άπέναντα και έλεειν. Είχε όμως το θάρρος να εγγραφή στο κολέγιο Σπένσερ και για να έξοκονομήση τη ζωή της έγινε σερβιτόρισσα σ' ένα νυκτερινό κέντρο.

Έκει γνώρισε ένα βράδυ τον Ρουί Στρίλινγκ, τον πρώτο και το μεγαλύτερο ίσως έρωτα της ζωής της.

Η Μπίλλι τον άγάπησε με πάθος και του ζήτησε να την παντρευθεί. Άλλ' ο Στρίλινγκ, μ' όλο που κι αυτός την έλάτρευε, άρνήθηκε. Είχε μαντέψει πως ήταν καμμένη για καλλιτέχνη.

— Όχι, Μπίλλι, της έλεγε. Πρέπει ν' ακολουθήσεις μόνη το δρόμο σου. Αν σε παντρευθώ θα γίνω έχθρος σου και θα σταθώ εμπόδιο στη σταδιοδρομία σου.

Ο Στρίλινγκ φρόντισε τότε να έξοσφάληση στην άναπημένη του μία θέσι μπαλαρίνας στο Σπρίγκκλντ, με μισθό 20 δολάρια την έβδομάδα και έπειτα άποτραθήθηκε για πάντα από τη ζωή της.

Η Μπίλλι είχε κερδίσει το πρώτο βήμα. Άλλά οι μεγάλες πλημύρες του 1924 κατέστρεψαν το Σπρίγκκλντ κι η Μπίλλι ζαναβρέθηκε στο δρόμο με 20 δολάρια στην τσέπη.

Είχε όμως την καλή έμπνευση να πάη στο Σικάγο, όπου προσελήθη ως πρώτη μπαλαρίνα σε μία μεγάλη έπιθεώρησι κι' είνε πολύ γρήγορα διάσημη.

Ενα χρόνο άργότερα, γύριζε το πρώτο της φίλμ στο Χόλλυγουντ.

Άλλά τώρα δεν της ταίριαζαν. Κι' ένα κινηματογραφικό περιοδικό προκήρυξε έναν διαγωνισμό μεταξύ των άναγνυστών των φίλμ να της βρούν ένα κατάλληλο όνομα. Τη βρήσαν τότε Τζόαν Κράουφορντ. Απ' την ημέρα έκεινη η Κράουφορντ πήρε την ξεχωριστή θέσι της στο στερέωμα του κινηματογράφου ως άπτερη πρώτος μεγέθους, που έξοκολούθει να λάμψη με την ίδια λάμψη και σήμερα, έπειτα από 21 χρόνια...

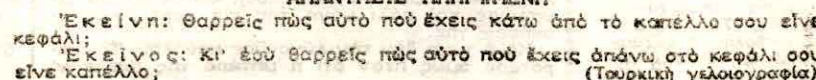
ΣΙΝΕ - ΕΤΑΡ

Ἐξαιρετικά ὀδυνηρὸν ἦταν ἐπίσης τὸ μαρτύριον τοῦ νεροῦ. Ὁ κατάδικος δυνόταν σφικτὰ κάτω ἀπὸ ἕναν κάδο μὲ νερό, ἀπὸ ὅπου ἐπλάταν μικρὸς στάνοντες

κεφάλι;
'Εκείνος: Κι' εὐὸ θαρρεῖς π
εἶνε καπέλλο;

.....

κι' ἐγώ... Μὲ συγχωρεῖτε...
(Ἡ ἀγνώστη προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρ-
τα. Ὁ Μίκυ βάζει τὸ χέρι στὸ κλειδί

κεῖ ποῦ δὲν τὸ φαντάζεσθε
χετε τὴν ἐλπίδα νὰ πιάσετε
καλύτερο φάρμ.

Ἡ ΑΓΝΩΣΤΗ: Κι' ἐγώ, χρυσό μου
(Κάθονται στὸ γιόδακι κι' ἀρχίζουν
ἐκδιχῶνται.)

ΤΟΚΟΣ - ΝΑΝΟΙ. 4) ΤΡΑΥΛΟΙ. 5) ΡΑΣΠΑ - ΑΣΣΟΣ
6) ΚΑΣΣΑ. 7) ΣΑΛΑΤΑ - ΒΙΝΤΕΙ. 8) ΤΡΙΧΑ. 9) ΛΗ
ΤΟΥΣ - ΝΟΤΙΟΣ. 10) ΕΛΑΙΑ. 11) ΦΑΡΑΦ - ΙΣΤΟΣ
12) ΜΑΥΤΑΝΟΙ. 13) ΤΟΥΣΕ - ΣΟΚΟΙ. 14) ΕΙΟ - ΑΓΙΟ

Εξωτικό

Πρωτότυπο διήγημα
'Απογοητευμένος απ' τον πολιτισμένο κόσμο, απ' τις ανθρωπίνες ευτυχίες στις δουλειές του...

Ακούσε, Μονάκι! Είπε ο Στήντ στη γυναίκα του. Δεν πρέπει να μένουν αυτοί οι άνθρωποι! Δεν πρέπει να μένουν οι βίρσοι εδώ...

Η Μονάκι κουνούσε το κεφάλι της, συμφωνώντας όπως πάντα με τα λόγια του. -Γι' αυτό λοιπόν, πρόσθεσε ο Στήντ...

Η Μονάκι ξανακούνησε το κεφάλι της. Είχε το πρότερο να υπακούει πάντα τυφλά στις διαταγές του συζύγου της...

Είχε να κυκλοφορούν άνθρωποι, σαν μυρμήγκια, ανάμεσα στην παραλία και στο χωριό...

Κατόπιν οι βάρκες γύριζαν στα φορτηγά, βαρφοφόρτες με καραβάνια πίσω τους μια μακριά σειρά από πυρόγες...

Ολόκληρο το απόγευμα, οι βάρκες εξακολούθησαν να πηγαίνονται. Μα τί κουβαλούσαν άραγε στα πλοία;...

Τότε μόνο αποφάσισε ο Στήντ ν' αφήσει το παρατηρητήριο του και να ξανακατεβεί στο χωριό. Εκεί τον περίμενε μια καινούργια εκπλήξη...

Ο Στήντ έτρεξε ως την καλύβα του, που βρισκόταν σε κάποια απόσταση, στην ακρογιαλιά. Έφτασε εκεί λαχανιασμένος...

Ο Στήντ πετάχτηκε έξω απ' την καλύβα, σαν τρελλός. Όλες οι πυρόγες των Κανάκων έλειπαν. Τις είχαν πάρει μαζί τους οι Ιθαγενείς...

Τα μικρά κυματάκια χάζευαν την άμμουδιά. Το άρακι έπαιζε με τις φυλλοβόλες. Κανείς άλλος θόρυβος δεν έρχόταν από τα βουνά...

Το άρακι έπαιζε με τις φυλλοβόλες. Κανείς άλλος θόρυβος δεν έρχόταν από τα βουνά...

Το εβδωλλιο της Σάρας Τσούρτσιλ

Πρώην σύζυγος ενός "Αγγλου εκλόου"

Μια από τις μεγαλύτερες πίκρες που βίωσε η ζωή στον Οδώνισον Τσούρτσιλ ήταν ο γάμος της κόρης του Σάρας...

Γιατί διαφορετικά, η μίς Σάρα Τσούρτσιλ θα εξακολουθούσε να είναι ακόμη σύζυγος του μεγαλούτσου και δημοφιλέστου εκλόου της 'Αγγλίας...

Το εβδωλλιο τους χρονολογείται από το 1934. Ο Βικ "Ολντερ ήταν την εποχή εκείνη ο αγαπημένος κομικός των θεάτρων παικιδών του Λονδίνου...

Καί γώρως από τον "Ολντερ, για να γίνει η γραμματέας και η ελ απορρήτων του "Αγγλου πρωθυπουργού...

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Βικ "Ολντερ δεν είχε μόνο απαρμιλλος κομικός, αλλά και μουσικός μεγάλης αξίας...

Καί ο Βικ "Ολντερ την είχε αγαπήσει επίσης. Στόσσο, το εβδωλλιο τους φανόταν καταδικασμένο...

Ο Βικ "Ολντερ, θέλοντας να ξεχάσει, έφυγε με βαριά την καρδιά για την 'Αμερική και σέ λίγο σημείωνε καινούργιους θριάμβους στον "Εσπράντσο" της Νέας 'Υόρκης...

Σαφνικά, ένα βράδυ, είδε μέσα στο καμινί του τη Σάρα. Η νέα είχε βρή μια πρόφαση για να πελα τον πατέρα της...

Ο αέρας της 'Αμερικής ήταν ολόκληρα διαφορετικός. Δεν ένοιωσαν τώρα γύρω τους τη βαρεία και αποπνικτική ατμόσφαιρα της 'Αγγλικής ζωής...

Ετσι, λίγο καιρό αργότερα, η μίς Σάρα Τσούρτσιλ δεν ένοιωσε κανένα διαταγμό, για να γίνει κυρία Βικ "Ολντερ και παντρεύτηκε το λατρευτό της...

Ο πατέρας της έφραζε μόλις έμαθε αυτό το γάμο, που τον θεωρούσε σαν τη μεγαλύτερη προσβολή που του είχε γίνει ποτέ...

Αλλά τα χρόνια εκύλυναν γρήγορα και, μια μέρα, ξέσπασε ο πόλεμος. Ο Οδώνισον Τσούρτσιλ έγινε τότε πρωθυπουργός και ο Ιουρόπερος άνθρωπος της 'Αγγλίας...

Καί ξαναγύρισε μαζί με τον άνδρα στην 'Αγγλία, για να άναλάθει ύπνρσσία στο γυναικείο έγγλυκό στρατό...

Ο "Ολντερ έβιπε παραστάσεις στο "Εκλόιζουμ" για το στρατό. Μερικοί οικογενειακοί φίλοι έμεσολάβησαν τότε, για να συμβαδίσουν τα πρόγμματα...

Τα μικρά κυματάκια χάζευαν την άμμουδιά. Το άρακι έπαιζε με τις φυλλοβόλες. Κανείς άλλος θόρυβος δεν έρχόταν από τα βουνά...

Το άρακι έπαιζε με τις φυλλοβόλες. Κανείς άλλος θόρυβος δεν έρχόταν από τα βουνά...

Το άρακι έπαιζε με τις φυλλοβόλες. Κανείς άλλος θόρυβος δεν έρχόταν από τα βουνά...

Το άρακι έπαιζε με τις φυλλοβόλες. Κανείς άλλος θόρυβος δεν έρχόταν από τα βουνά...

ΠΕΖΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ...

"Νοουν κλωμή και θλιμμένη... Χλωμή σαν Παναγία και θλιμμένη σαν φθινόπωρο δειλινό...

Τα βλέμματα σου είχαν καρφωθεί επίμονα σ' ένα μακρινό σημείο του ορίζοντα...

Ενα πορφυρό και δροσερό ρόδο - πορφυρό σαν τα χείλια σου και δροσερό σαν τα νειάτα σου - φυλλορροούσε άγνόγιστα μέσα στα χέρια σου...

Κι' από τα μάτια σου άργαλούσαν δύο δάκρυα... "Ο πόσο θάθελα να στεγνώσω με φίλια τα βουρμμένα γλυκά σου μάτια...

Πόσο θάθελα να μαζέψω τις καρές όλου του κόσμου και να τις απλώσω σαν ταπεινά πρσμητευτή μπροστά στο έδω σου για να διαλέξεις τη μεγαλύτερη...

Κι' όλα τριγύρω σπαιναν λές και δεν τολμούσαν να ταραξούν τον βουδό σπαρμένο σου...

Και σπαινα κι' εγώ γιατί ένοιωθα πως δεν είχα το δικαίωμα να σ' ενοχλήσω με τον απελπιμένο έρωτά μου...

Σε κυττούσα με συντηρή μπουρμυρίζοντας μια προσευχή: - Παναγία μου, βάλε το χέρι σου να ξεκρεμάω τα μούτρα της γιατι μου παρσπάρει το σκότι κι' ώρα είναι να την άρξίσω στις σφαλίδες...

ΕΤΣΙ ΖΩΗ

Η ΡΟΔΑ

ΕΕ παρακαλώ, άφεςε αυτό το θέμα!... ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Δεν το λέω εγώ, για να πής πως το λέω από ζήλεια!...

ΕΚΕΙΝΗ (κάτω τα μάτια): Ένδοια πως βάρηπε νάχρη καταλάδει. ΕΚΕΙΝΟΣ (με καιρεκακία): Σε είδα με το καινούριο "φλέρι" σου!...

ΕΚΕΙΝΗ (ψηλά το κεφάλι, διαμερτυρία): ΕΕ παρακαλώ, άφεςε αυτό το θέμα!... ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Δεν το λέω εγώ, για να πής πως το λέω από ζήλεια!...

ΕΚΕΙΝΗ (κάτω τα μάτια): Ένδοια πως βάρηπε νάχρη καταλάδει. ΕΚΕΙΝΟΣ (με καιρεκακία): Σε είδα με το καινούριο "φλέρι" σου!...

ΕΚΕΙΝΗ (ψηλά το κεφάλι, διαμερτυρία): ΕΕ παρακαλώ, άφεςε αυτό το θέμα!... ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Δεν το λέω εγώ, για να πής πως το λέω από ζήλεια!...

ΕΚΕΙΝΗ (κάτω τα μάτια): Ένδοια πως βάρηπε νάχρη καταλάδει. ΕΚΕΙΝΟΣ (με καιρεκακία): Σε είδα με το καινούριο "φλέρι" σου!...

ΕΚΕΙΝΗ (ψηλά το κεφάλι, διαμερτυρία): ΕΕ παρακαλώ, άφεςε αυτό το θέμα!... ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Δεν το λέω εγώ, για να πής πως το λέω από ζήλεια!...

ΕΚΕΙΝΗ (κάτω τα μάτια): Ένδοια πως βάρηπε νάχρη καταλάδει. ΕΚΕΙΝΟΣ (με καιρεκακία): Σε είδα με το καινούριο "φλέρι" σου!...

«Πουλήστε μου τα μάτια σας!»

Μια πρωτότυπη άμερικανική επιχείρησης

Μια άφτια Γαλλίδα, που βρισκόταν έχοντας σ' ένα άριστο κρατικό έστιατόριο της Νέας 'Υόρκης...

Μοι άρέσουν τα μάτια σας! φημίρισε ξαφνικά ο άγνωστος στη Γαλλίδα. Έκείνη υπέθεσε πως έπρόκειτο για ένα φιλοφρόνημα και χαμογέλασε μ' ευγένεια...

Ο "Αμερικανός όμως, παίρνοντας θάρρος, έξηκολούθησε με τη μεγαλύτερη άσάβεια του κόσμου: - Ξέρετε; Μοι χρειάζονται τα άμορφα μάτια σας!...

Και πρόσθεσε γρήγορα: - Θέλω να τ' αγοράσω! Η Γαλλίδα, που νόμισε τότε πως είχε να κάνει με κάποιο άνιστορο ή τρελλό, σηκώθηκε βιαστικά και βγήκε από το έστιατόριο...

Ο "Αμερικανός όμως την έφρασε στο δρόμο, τη σταμάτησε και της ζήτησε την άδεια να της πη τ' άνομα του και ποιάς ήταν. - Δεν άσπείδωμαι δίδωμ! της έξηγησε. Έργάζομαι για λογαριασμό μιας μεγάλης τραπεζής της Νέας 'Υόρκης που αγοράζει μάτια!...

Αν θέλησετε να μάς πουλήσετε τα μάτια σας, θα τα πάρουμε μετά το θάνατό σας... Η ιστορία αυτή είναι κάτι περισσότερο από άληθινό. Τέτοιες καταπληκτικές προτάσεις σε γυναικες και σε άφεςε γυνόται κάθε ημέρα στην 'Αμερική...

Οι "Αμερικανοί, άφόςσο, με το άεσάσμάστο επιχείρηματικό πνεύμα τους, βρήκαν άμέσως τον τρόπο για να ύπερικήσουν αυτή τη δυσκολία. Κι' έτσι ύδρσαν μια τράπεζα που φροντίζει ανά μαζέση άνθρώπινα μάτια!...

Μά άλλα λόγια, οι ύπάλληλοι αυτής της πρωτότυπης τραπεζής γυρίζουν τις "Ηνωμένες Πολιτείες και αγοράζουν μάτια, που τα πληρώνουν άμέσως, μετά την ύπογραφή του σχετικού συμφωνητικού. Η παράδοση όμως των ματιών γίνεται μετά το θάνατο του κατόχου τους...

Την ημέρα του θανάτου του, λοιπόν, ένας χειροδότης της τραπεζής πηγαίνει στο σπίτι του άνθρώπου που πούλησε τα μάτια του και μ' ένα έξαιρετικό λεπτή έγχειρησι, βγάζει από αυτά τον κερατοειδή χιτώνα τους...

Κατόπιν έξετάζει με προσοχή αυτός τους κερατοειδείς χιτώνες, άπως τυχόν έχουν προσβλήθει άπο καμιά μολυσματική νόσο και τότε στέλνει γρήγορα, μέσα σε ειδικά κουτιά, με το άεροπλάνο, στον προορισμό τους...

Από τις πληροφορίες των "Αμερικανών δημοσιογράφων μαθαίνουμε ότι πολλοί πλούσιοι "Αμερικανοί έσπαιναν να προσάσουν στη διάθεσή τους ένα χαρίζον τα μάτια τους σ' ένα έπιστημονικό ίνστιτούτο, για την έρεπεία των τυφλών...

Ένας μάλιστα βαθύλντος βιοηγίας, ο Τζάημς Κάρνερ, έξηλασε προσφάτως, σχετικά με το ζήτημα αυτό, τα έξης: - Δεν βλέπω το λόγο γιατι να μη χαρίσω τα μάτια μου. Έτσι είμαι βέβαιος ότι μετά το θάνατό μου, θα χρησιμοποιούν σε κάτι... Θα δάσουν το φάς σ' έναν άνθρωπο!...

Η έπιτυχία λοιπόν της πρακτικής έφαρηγής αυτής της έπιστημονικής άνακαλύψης προημύεται καταπληκτική. Οι "Αμερικανοί, παρ' όλη την έκτεντικότητα τους, είναι πολλές φορές άεσάβαστοι! ΠΙΕΡ ΝΤΟΡΝΑΝ

Η ένοχη γυναίκα είναι άσθος ποδοπατημένο. Προσάβείτε να βλέπετε τα πράγματα από την καλή τους όψη. Μη παραποιήσετε έπειδή βλέπετε τα τριαντάφυλλα να έχουν άγκάθια. Έγώ εύφραίνωμαι που βλέπω ότι τα άγκάθια έχουν τριαντάφυλλα...

Η ύπόληψη είναι ένα όλογο που όλοι έπαιρνν να το καλλοκύνουν και κανένας δεν άναλάθει να το άρπάξει. Ο σοφός πνύει τον έαυτό του, ά μολιά σπύει τον έαυτό του...

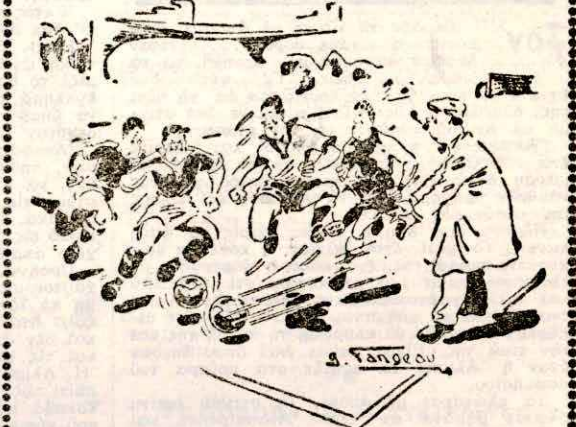
Η ύπόληψη είναι ένα όλογο που όλοι έπαιρνν να το καλλοκύνουν και κανένας δεν άναλάθει να το άρπάξει. Ο σοφός πνύει τον έαυτό του, ά μολιά σπύει τον έαυτό του...

Η ύπόληψη είναι ένα όλογο που όλοι έπαιρνν να το καλλοκύνουν και κανένας δεν άναλάθει να το άρπάξει. Ο σοφός πνύει τον έαυτό του, ά μολιά σπύει τον έαυτό του...

Η ύπόληψη είναι ένα όλογο που όλοι έπαιρνν να το καλλοκύνουν και κανένας δεν άναλάθει να το άρπάξει. Ο σοφός πνύει τον έαυτό του, ά μολιά σπύει τον έαυτό του...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ
-Μά γιατί άπεπειράθη ν' αυτοκτονήσει; -Γιατί του είπε η γυναίκα του ότι το καλοκαίρι θα είναι της μόδας οι κάλτσες!...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ
-Μά γιατί άπεπειράθη ν' αυτοκτονήσει; -Γιατί του είπε η γυναίκα του ότι το καλοκαίρι θα είναι της μόδας οι κάλτσες!...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ
-Μά γιατί άπεπειράθη ν' αυτοκτονήσει; -Γιατί του είπε η γυναίκα του ότι το καλοκαίρι θα είναι της μόδας οι κάλτσες!...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ
-Μά γιατί άπεπειράθη ν' αυτοκτονήσει; -Γιατί του είπε η γυναίκα του ότι το καλοκαίρι θα είναι της μόδας οι κάλτσες!...

7ον

Πέρασε τη νύχτα με αγωνία, τρέμοντας σε κάθε θόρυβο... Ήταν αποφασισμένη να μην αφήσει, να τα βολογήσει όλα. Γι' αυτό δεν έφευγε να κοιμηθεί, δεν κοινοίταν απ' τη θέσι της, δεν άναβε φως: γιατί περίμενε από στιγμή σε στιγμή να την πιάσουν.

Άκουσε ένα καλπαρισμό αλόγου και διέκρινε ένα καθάλαρο, που πέρασε απ' το δρόμο σαν μαύρη σκιά. Περίμενε πάντα, παρακαλώντας ναρθούν γρήγορα, για να γλυτώσει επί τέλους απ' αυτόν τον εφιάλτη.

Πέρασε έτσι όλη η νύχτα, χωρίς να φανή κανείς. Τό πρωί, όταν φώτισε, η κοπέλλα είδε πεσμένο κοντά της, ένα κόκκινο πορτοφόλι με το μονόγραμμα του μαρκησιού ντε Λεγκιλύ και πολλά χαρτονομίσματα σκορπισμένα γύρω του. Ήταν τα χρήματα, με τα οποία είχε θέλει ο Γκαμπριέλ να πληρώσει τη σιωπή της και την τιμή της. Είχαν μείνει εκεί όπου έπεσαν όταν η 'Αλμπινά πετάξε στα μούτρα του μαρκησιού.

Τα κλάυσε με άηδία. Τη στιγμή εκείνη άκουσε βήματα απ' έξω. Ανασκήνησε και σκέφθηκε: «Έρχονται να με πιάσουν! Τελείωσε!...».

Κάποιος χτύπησε την πόρτα της. Καθώς δεν πήρε απάντηση, ξαναχτύπησε, μαλακά πάντα, σαν να φοβόταν την ζήνηση. Ήπειτα ένα πρόσωπο κόλλησε στο τζάμι του παραθύρου.

— Ποιος είναι; Τι θέλετε; ρώτησε η 'Αλμπινά. Εύτυχως γι' αυτήν, ένα στήθος παγωμένης πάχνης είχε σκεπασί το εσωτερικό του τζαμιού κι' επιδόθηκε να κτυπάει κανείς μέσα. 'Αλλούς θέλει να δει δεν βρισκόταν στο κρεβάτι της, θα πρόσεχαν τα σκορπισμένα χαρτονομίσματα... και τότε θα ήταν χαμένη!

— Δεν σηκώθηκες ακόμα, μικρή μου; ρώτησε απ' έξω η φωνή της Τιελέν.

— Όχι ακόμα, απάντησε η κοπέλλα.

— Έμαθες τα νέα; Απόψε τη νύχτα, δολοφονήθηκε ο μαρκησιός ντε Λεγκιλύ!

— Από ποιόν; ρώτησε η 'Αλμπινά, με φωνή πνιγμένη από φόβο.

— Ψάχνουν να βρουν το φονιά... Γεια σου, κόρη μου! Πάω στη δουλειά.

Η γρηά έφυγε. Η 'Αλμπινά σκέφθηκε ότι, εφ' όσον δεν την είχαν αναλάβει ακόμα, σημαίνει ότι δεν την είχαν ιδεί να μπαίνει ή να βγαίνει απ' τον πόρτο κι' ότι δεν την υποπτεύονταν. Εύτυχως τότε μέσα της το ένστικτο της αυτόσυνηρήσεως.

Οι λεπτομέρειες του φόνου έκαναν το γύρο του χωριού, φουσκωμένες, αλλοιωμένες απ' τη φαντασία του κόσμου. Ήτσι, η 'Αλμπινά έμαθε ότι, όταν γυποόσε τον Γκαμπριέλ, η Ματίλδη, η αντίπαλος της, βρισκόταν στο σαλόνι. Έμαθε ότι όποτε έβλεπε για μια στιγμή τη Ματίλδη, γιατί οι εξηγήσεις της δεν φαινόταν άρετες.

Ο τρόμος της μεγάλωσε τότε. Της είχε έλθει η σκέψη:

«Ο κύριος Ριβέρν, που ζέρει ποιά είναι η αληθινή εννοια, θα με καταγγείλει τώρα».

Απόρησε μάλιστα γιατί πέρασαν δυο βδομάδες χωρίς να την άνησυχή κανείς.

«Με λυπήθηκε ο κύριος Ριβέρν — συλλογίσθηκε. — Θα μπορούσε να με καταστρέψει με μια λέξη του. Άλλα δεν θα το κάνει».

Οι ελπίδες της ξαναγεννήθηκαν. Μια μέρα, γυρίζοντας απ' τη δουλειά της στο σπίτι της μέσα απ' το δάσος, συνάντησε στο δρόμο της το Ριβέρν. Σταμάτησε, με το κεφάλι σκυμμένο, κατάχλωμο, και παραμέρισε για να τον άφισε να περάσει. Μια βουδή σκηνη συνέβη τότε μεταξύ τους. Καθέναν τους ελαγρούσε στην ψαχή του άλλου και διάβαζε τις πιο κρυφές σκέψεις του. Όταν πέρασε δίπλα της ο Ριβέρν, ανιχνίζοντας την σχεδόν, η κοπέλλα νόμισε ότι τον άκουσε να μουρμουρίζει:

— Δυστυχισμένο κορίτσι! Τι ζωή έχεις!

Παρ' όλες τις ενέργειες του και τη βοήθεια μερικών αστυνομικών σταθμών απ' το Παρίσι, ο άνοκρηθς δεν μπόρεσε να ανακαλύψει τίποτε για το φόνος. Σε δυο μήνες, αναγκαστήκα πια να άφισε κατά μέρος τη δικαιογραφία.

Ο Ριβέρν είχε φύγει με την κόρη του για την 'Ιταλία, για να κρύψει την έγκυρσοσύνη της και να την βοηθήσει να ξεχάσει κάπως την περιπέτεια της. Ζητούσε μάλιστα να πουλήσει το εργοστάσιο του Σαλαμπό και να πάει να ζήσει κάπου άλλο.

Έτσι μόνο θα μπορούσε η Ματίλδη να βοηθούσε ένα σύζυγο, με τη βοήθεια της σεβάστης προίκας της.

Κι' η 'Αλμπινά επίσης σκεπτόταν ότι θα έπρεπε μια μέρα να φύγει απ' το χωριό, να πάει μακριά, σε μια μεγάλη πόλη, για να κρυφτεί απ' τη ματιά της. Γιατί η θεία της δεν θα μπορούσε να κρατήσει αιώνας το μικρό. Ήταν γρηά και άρρωστη. Μπορεί να πεθαινε ξαφνικά. Στην περίπτωση αυτή, θα ειδοδοιείτο η κόρη της, που έθευρετο μητέρα του μικρού Πάβλ, και θα φανεωνόταν η αλήθεια. Έπρεπε να προλάβει η 'Αλμπινά αυτό το κακό! Η Δικαιοσύνη δεν ξεχνά ποτέ έντελως ένα έγκλημα, εφ' όσον δεν ανακαλύψει τον δράστη...

«Έκτος όμως απ' το φόβο μήπως προδοθή, κι' ένα άλλο συναίσθημα επίσης έσπρωχνε την 'Αλμπινά. Είχε γεννηθή στην καρδιά της η μητρική αγάπη, μονονότι το παιδί της ήθελε να το δρομά της, το σφάλμα και το μεγάλο έγκλημά της. Ποθούσε να το πάρει κοντά της, να λήσει γι' αυτό. Ζήλευε τη θεία της, που δεχόταν τα πρώτα χάρδια του.

Αποφάσισε να φύγει. Θα πήγαινε στο Παρίσι, όπου μπορούσε να χαθή μέσα στο πλήθος, να μείνει άγνωστη. Έπρεπε να πάρη ώσποσο τις προφυλάξεις της, γιατί, αν έφτανε ξαφνικά, θα προκαλούσε υποψίες και κουτομηνολοδία εις βάρος της, που μπορούσε να της στοιχίσει ακριβά.

Προηγουμένως, έκαψε στο τζάκι της όλα τα χαρτονομίσματα του Λεγκιλύ. Θέλησε να κάμη το ίδιο και για το πορτοφόλι. Άλλα τα έβλεπε ήταν χωρά. Η φωτιά δεν άναβε καλά και δεν άκοιόσε για να καταστρέψει το πετιό και τις άσπιμένες γωνίες. Η άρα παύουσε. Η 'Αλμπινά άνησυχούσε μήπως μη κανείς στο σπίτι της και την ιδεί. Πήρε λοιπόν μια άξίνα, έσκαψε μια βαθειά τρύπα κοντά στο φράχτη του κήπου της κι' έχωσε μέσα το κόκκινο πορτοφόλι.

Φρόντισε κατόπιν να διαδώσει σιγά-σιγά ότι σκόπευε ν' άφισε το χωριό. Την άνοιξε, πούλησε το χωράφι πίσω απ' το σπίτι της κι' έφυγε για το Παρίσι.

Συγχρόνως η γρηά θεία της διέδωσε ότι θα έβλεπε τον Πάβλ στο 'Αλγέρι, στη μητέρα του, που τον είχε ζητήσει.

Έτσι, ένα έτος περίπου μετά το θάνατο του

ΤΙ ΤΡΩΝΕ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

Οι τρέφοι του ζωολογικού κήπου του Παρισιού

Κάθε έλεφας του ζωολογικού κήπου του Παρισιού, θέλει τον χρόνο για να τρώει: 15.000 κιλά σανό, 7.500 κιλά πίτυρο και 5.000 κιλά βρώμη. Ο 'Ερρίκος, ο δίκερως ρινόκερος του ίδιου ζωολογικού κήπου θέλει κάθε χρόνο 7.000 κιλά σανό, 7.000 κιλά πατάτες, 3.000 κιλά καρότα και 2.000 κιλά... παστεριωμένο!

Τα λιοντάρια, οι τίγρεις και οι πάνθηρες έξ' άλλου θέλουν 120.000 κιλά κρέαςτος βουδιού, άλόγου και μοσχαριού. Οι πίθηκοι, χιμπατζήδες και τ' άλλα πιθηκοειδή, θέλουν 8.000 κιλά φρούτα, 42.000 κιλά καρότα, άλλα τόσα πατάτες, μήλα και φυτικά.

Υπάρχουν επίσης ζώα που έχουν ι-διαίτερη δίαιτα τον χειμώνα. Οι πinguini, επί παραδείγματι, τα γνωστά πολικά πουλιά τρώνε τον χειμώνα επί πλέον έξη μεγάλα ψάρια ώμα την ή-μέρα.

Επίσης τα κειμήνια τα λιοντάρια τρώνε το κρέας τους... μαρινάτο, μέσα σε μουρουνολαδό.

Οι χιματζήδες έχουν την μεγαλύ-τεση ευχαισθήσια στις υγρούς και στα κρύα του χειμώνα, γι' αυτό και συντακνώνονται εύκολα. Οι φύλακες του κή-που τους περιποιούνται ιδιαίτερα, με μερικές κουταλιές σιρόπι Τολού και με μικρές ενέσεις λαδιού γκομενολ στην μήτη.

Όταν φορηθή κανένας πίθηκος, δεν τον παίρνουν άμέσως απ' το κλουβί του, άλλα τον άφισουν να τον θρηνηση πρώτα καλά ή... κήρα του, αν ύ-πάρχη, γιατί διαφορετικά υπάρχει φό-βος να φορηθεί κι' αυτή απ' τη λήψη της.

Ίσως για Λεγκιλύ, η κατάσταση των πω-στών της ιστορίας μας ήταν ή έξης: Η 'Αλ-μπινά είχε έγκυρσοσύνη στο Παρίσι με το γιό της. Η Ματίλδη Ριβέρν, έπειτα απ' τις τρομερές συγκινήσεις που την είχαν κλονίσει, γέννησε πρόωγα, και το παιδί της δεν έζησε παρά λίγες ώρες. Ο τοκετός της έγινε στην 'Ιταλία. Ήπειτα πήγε με τον πα-τέρα της στο Παρίσι.

Σ' αυτή λοιπόν τη μεγαλούπολι θα έζα-χθή ή συνέχεια της διηγήσεως μας.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Μετά είκοσι χρόνια

Πέρασαν είκοσι χρόνια. Πώς είχε ζήσει στο διάστημα αυτό η 'Αλμπινά Μιράντ; Σε ποιές συνθήκες είχε υποβλήθ, για ν' αναβρείη το παι-δί της;

Είχε πουλήσει το μικρό χωράφι της, άλλα είχε κρατήσει το σπίτι της, σαν να διατηρούσε στο βάθος της ψυχής της την ελπίδα, ότι θα ξαναγύριζε εκεί κάτω κάποια μέρα. Άφου πλήρωσε μερικά χρή της, της έμειναν λίγες χιλιάδες φράγκα, για τα πρώτα έξοδα του τα-ξιδιού και της έγκυρσοσύνης της.

Θα μπορούσε επί τέλους να ζήσει στο Πα-ρίσι, χωρίς τις καθημερινές άγωνίες που ε-νοιόσε στο χωριό από τον καιρό του φόνου του Λεγκιλύ. Θα μπορούσε να σηκώση το κεφάλι της, ν' άναπνεύση με άνακούφισι, να μείνη μαζί με το παιδί της, να το άναστη. Καθώς δεν θα ήξερε κανείς το καταφύγιό της, δεν θα φοβόταν πια τίποτε, θα κοιμώταν επί τέλους δίχως εφιάλτη.

Μετανοούσε για το φόνος του Γκαμπριέλ; Είχε τύψεις; Την πάραυτα το φάντασμα του, που έφαινανταν στα διειρά της, τόσο ώστε να κα-ταστρέφει την ύγεια της, την ισορροπία των νεύρων της, και να την κάνει να σηκώνεται συχνά απ' το κρεβάτι της, σε μια κατάστα-ση υποβασίσεως, χωρίς συναίσθησι της πραγμα-τικότητας;

Η νοσηρή αυτή ψυχική κατάσταση λίγο-ά-λειψε να την κάνει ψυχική, μια νύχτα. Είχε βγί- το βράδυ απ' το σπίτι της, άφου είχε άποκοι- μηση στο κήσισμά της, κοντά στο τζάκι. Κι' είχε πάρει το δρόμο του πυργού, περπατών-τας γρήγορα, σαν αούταμο, και ξανακάνον-τας τη διαδρομή που είχε κάνει την ήμερα του έγκλημάτος της. Εύτυχως, συνάντησε το Βί- λαρνέ, ο οποίος γύριζε στο χωριό, λίγο μεθυ- σμένος. 'Εκείνος άρχισε να την πειράζει, να την καϊδεύει, να την τσιμπάει, παίρνοντας θάρ-ρος απ' τη σιωπή της, ως που την ζήτησε επί τέλους.

Η κοπέλλα ένοιωσε μια παράξενη συναι-σθησι, τη στιγμή εκείνη. Δεν μπορούσε να κα-ταλάβει πώς είχε βρεθί στο μεγάλο δρόμο, στο ύπαιθρο, με το δυνατό κρύο.

Κατάλαβε ότι ύπρηχε κάποιο μυστήριο, το οποίο δεν προσάθησε να μαντεύσει άμέσως. Και είχε άρκετη ψυχραιμία και έτοιμότητα, ώστε να μην άφισε να φανή τίποτε. Εύτυχως, ο Μπιλλορέ ήταν μεθυσμένος, κι' έτσι δεν άν-τελήφθη την παράξενη συμπεριφορά της.

Η περιπέτεια δεν έπανεληθή. Άλλα η 'Αλμπινά συλλογίσθηκε ότι δεν είχε πια άσφα- λεια, εφ' όσον θα κατοικούσε κοντά στον πυ-ργο. Κι' αυτός ήταν ένας ακόμα λόγος, που την έκαμε να φύγει το γρηγορώτερο για το Παρίσι.

Έκει, κατέθηκε απ' το τραίνο, με το παιδί της κοιμισμένο στην άγκαλιά της. Όλες της οι άποσκευές ήταν ένα μεγάλο παπούδι, ή μά- λον μια κάσπα, γεμάτη με τα ρούχα της. Δεν ήξερε κανένα στο Παρίσι. Άλλα, κι' αν κά- μα είχε φίλους ή γνωστούς, δεν θα άσπεινό-ταν βέβαια σ' αυτούς...

Άφιος το μυσόδιο της στην άποθήκη του σταθμού. Κι' άρχισε να γυρίζει τους δρόμους, ζητώντας δωμάτιο. Δεν ήταν διάλου άπαιτη-τική, κι' όμως δυσκολεύθηκε πολύ, Γιατί της πρόσφεραν παντού κάτι τρώγλες άθλιες, σκο-τεινές, δίχως ήλιο και άέρα.

Επί τέλους άναγκάσθηκε να διαλέξη μια απ' αυτές, όταν κατάλαβε ότι τα λίγα χρή- ματά της δεν της έπείρσαν να βρη ύγιεινέ-τερη κατοικία. Έγκυρσοσάθηκε σε μια καμα-ρούλα σφιστά, που φωτιζόταν μόνο από ένα μικρό φεγγιτή και που θα χωρούσε μόλις τα λίγα έπιπλα, τα οποία σκόπευε ν' άγοράση: ένα κρεβάτακι, ένα μικρό ντουλάπι και δυο ψάθινες καρέκλες.

Το γιόκι δεν ήταν άκριβό, έμπρός σ' εκεί- να που της είχαν ζητήσει στα άλλα σπείτα: Έκατο φράγκα το μήνα. Με τα ποσόν αυτό, θα μπορούσε να νοικιάσει στο χωριό ένα δώ- κληρο σπίτι με άρατο κήπο. Στο χωριό όμως κερδίζονται δύσκολα τα χρήματα, ενώ στο Παρίσι οι έργατες πληρώνονται άρκετά καλά.

Είχε άκουσε η 'Αλμπινά ότι μερικά απ' αύ- τους κέρδιζαν 100 ή 150 φράγκα την ήμε-ρα, μια σούτη περιουσία! Καθώς ήταν ικανή μόδιωτρα, έλπιζε να μπόρση κι' αυτή να βγί- λη τόσο...

Φρόντισε άμέσως ν' άγοράση μερικά έπιπλα, για να μη κούρση τον Πάβλ, τον άριστο στη θεωρώ το σπιτιού, μια καλή γυναίκα, που την είχε συμπαθήσει άμέσως.

Στην άρχή, η 'Αλμπινά είχε το σκοπό να πά- ρει ψεύτικο όνομα, να παρουσιάσει άσέβεια.

Ήπειτα όμως σκέφθηκε ότι θα προκαλούσε έτσι υποψίες, αν τυχόν φανεωνόταν κάποτε το α- ληθινό όνομά της.

Τι είχε να φοβήθ; Άλλωστε; Άρκοιόσε μό- νο να κρύψη τον τόπο της καταγωγής της, για να έξασφαλίση την ήσυχή της. Είπε λοιπόν στη θεωρώ ότι λεγόταν 'Αλμπινά Μιράντ κι' ότι θυρόταν απ' το 'Αβαλλόν — ένα χωριό της είχε πάει πολλές φορές με τη θεία της, και που ήξερε συνεπώς να δώση πληροφορίες γι' αυτό.

Ήταν άναγκασμένη έξ' άλλου να μη φα- νερώση ότι το παιδί ήταν δικό της, όχι από ντροπή, άλλα για λόγους άνωτέρους, που ά- φορούσαν το μέλλον. Ήταν βέβαια ότι θα άντεφε το γιό της έτσι ώστε, όταν θα γι- νόταν άντρας, να μην κοκινίζει διάλου για την παράνομη γέννησή του. Τι θα του άπαντού- σε όμως άργότερα, αν ποτούσε να μάθη τον πατέρα του; Θα του έλεγε την αλήθεια, θα του διηγήσει τη θλιβερή ιστορία της, το σφάλ- μα της, το έγκλημά της; Όχι, ποτέ!

Έπρεπε να σωπική, να κρύψη πάντα το μυστικό της. Η μητρότης θα της πρόσφερε πολλούς πόρους κι' έλπίστες μόνο χάρες...

Έπρεπε να μεγαλώση ο Πάβλ, χωρίς να ύποπτευθί το στενό δεσμό του στήματος, που την ένωσε μαζί της. Η άμοιρη μητέρα θα ή- ταν άναγκασμένη να θυσιάζεται, να ύποκρίνε- ται διαρκώς, για να μη μαντεύση το παιδί της την άπειρη μητρική αγάπη της. Αυτό θα ήταν το μαρτυρικό περπατημένο της...

Όταν ο Πάβλ θα μπόρση πια να καταλά- βη, να θυμηθί, όταν ή καρδιά του ένοιόσε την άνάγκη της μητρικής στοργής, θα του διη- γείτο μια ψεύτικη ιστορία, προετοιμασμένη με έπιμέλεια. Θα τον βεβαίωνε ότι ήταν καρπός έρωτικού σφάλματος κάποιας άλλης, κάποιας άγνωστης, ή οποία τον είχε έμπιστήσει σ' αυ- τήν και τον είχε έγκυρσοσάψει, χωρίς να έα- ναόσηση πια σημαία ζωής — ίσως γιατί είχε πε- θάνει. Θα του έλεγε άκόμη ότι η μητέρα του δεν της είχε φανερωσόν το όνομά της, άλλα της είχε άφισει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, με το οποίο είχε συντηρηθί επί πολόν καιρό αυτή και το παιδί.

Το βράδυ της ήμερας εκείνης, έπρεσε στο κρεβάτι της κατακουρασμένη. Ένοιόσε μια άπόλυτη μοναξιά. Φοβόταν ότι την περιμέναν βάσανα και φτώχεια, για τον έαυτό της και για το παιδί της. Άνατριχάσσε, φίλησε στο μέτωπο το μικρό κι' έκλαψε πικρά.

Ώστόσο η νύχτα της ξαναώσε κάπως τις δυνατότες του άθάρρος της.

Την άλλη μέρα, άπευθύνθηκε σε μερικά με- στικά γραφεία της γειτονιάς. Βιάστηκε να βρη δουλειά, γιατί καταλάβαινε ότι θα έζα- ταύσαν γρήγορα, στο μικρά κεφάλισό της. Εύτυχως, δεν χρειάσθηκε να περιμένη πολύ. Σε μερικές ήμέρες, είχε βρη έργασία σε κά- ποιο μοδιστάδικο της όδου Κλιού, με ήμε- ρομίσθιο 25 φράγκα. Δούλευε 12 ώρες, απ' τις 7 το πρωί ως τις 7 το βράδυ, με μεση- μεριανή διακοπή τριών τεταράν της ώρας.

Η διευθύντρια κ. Κλινσόν άνακούσε την άκριβεια κι' έδωκε άμέσως κάθε έργατρια, που θα καθυστερούσε λίγο.

Η 'Αλμπινά χρησιμοποίησε την άρχή για χοντροδουλειές. Ήταν άρκετά ικανή στη ρα- πτική, άλλα ύπρηχαν εκεί άλλες, πολύ ίκα- νότερες και πιο παλιές, που έκαναν τις λε- πτότερες έργασίες και πληρώνόντουσαν καλύ- τερα: ως 100 φράγκα την ήμερα.

Ώστόσο η 'Αλμπινά έμεινε εύχαριστημένη από την τύχη της. Κι' αν ήθελε άλλωστε να παραπονεθί, δεν θα έβρισκε τον καιρό να σκε- φθί την κατάσταση της. Την άπορηφόσε ολο- κληρωτικά ή ρουτίνα της δουλειάς. Έξ' άλ- λου, άρόρσωσης κι' άδρας, γιατί είχε χάσει ξαφνικά τον καθαρό άέρα, και τον ήλιο της έξοχής.

Το έργαστήριό της κ. Κλινσόν βρισκόταν σε μια αύλη στενή, όγρη κι' άνυψοινη, γε- μότη βρωμόνερα κι' άπιδιαστικές μυρωδιές. Ήταν ένα δωμάτιο με πολύ χαμηλό ταβάνι, σκοτεινό, όπου δεν έμπαινε ποτέ ο ήλιος. Εί- κοσι έργατριές δούλευαν εκεί μέσα, σφιγμέ- νες κοντά-κοντά, γλωρές, παραμένες, άμύλη- τες. Η διευθύντρια τις έπέλεξε με την αύ- στηρή της ματιά, δίχως να χαμογελά ποτέ, παρακολουθώντας και την παραμικρή χειρο- νια τους. Όταν μια απ' όλες, ήθελε να της ζητήσει κάποια άδηγία, την πλησίαζε και της μιλούσε χαμηλόφωνα. Έκείνη άπαντούσε λο- κωνικά, με μονοσυλλαβά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ενας μεγαλομηνής κακούργος

Το κίνητρο που έσπρωξε όλους σχεδόν τους μεγάλους κακούργους στα έγκλη- ματά τους ήταν ο πόθος του κέρδους ή της έξοχης. Άλλα δεν συνέβαινε το ίδιο και στον 'Ανρίχ Χάαρμαν. Το κί- νητρο σ' αυτόν ήταν η άκαλινστη μεγαλο- μανία του. Δεν ποθούσε ούτε τη δύναμη, ούτε το κρήμα, ούτε είχε κανένα έκδορό για να βάλει να τον έκδικηθ. Όλη του ή έπιθυμία ήταν να άναγνυρηθί ως ο μεγαλειότερος έγκληματίας των αίωνων. Και βάλθηκε με αληθινή λύσσα για να έπιτύχη αυτό το σκοπό.

Το πρωί της 15 'Απριλίου 1925, τη στιγ- μή που τον έθωζαν από το καλλά του, για να τον άδηήσουν στον τόπο της έ- κτελέσεως, ο μεγαλομηνής αυτός έγκλη- ματίας έδωσε στον παριστάμενο ύπαλλη- λο του άμμου του 'Αμβούργου ένα χαρ- τάκι, όπου είχε γράψει το έπιτύμβιό του, με την παράκλησι να χαραχθί πάνω στο μνήμα του.

Σ' αυτό το χαρτάκι ήταν γραμμένα τα έξης:

«Εδώ άναπαύεται ο Χάαρμαν, ο μεγα- λύτερος κακούργος των αίωνων». Είπε περπι- το βέβαια να σημειωθί ότι ή δημοτική άρχη του 'Αμβούργου κάθε άλλο παρά έξεπλήρωσε αυτή την έπιθυμία του.

Ο Χάαρμαν είχε άρχισει τη σταδιο-δρομία του ως κασάπης. Άλλα δεν εύ- ρισε μεγάλη εύχαριστησι σ' αυτό το έ- παγγέλμα κι' έπειτα από λίγο έγινε πα- λιατσής. Στο τέλος, κατόντησε ιδιωτικός ντετεκτιβ και ήσυχολόγος με την έρ- νησι σ' μερικών άνοστησιαστικών έγκλημάτων, που είχαν ταραξί τότε την περιοχή του 'Αμβούργου.

Με τη διαφορά ότι δράστης αυτών των έγκλημάτων ήταν ο... ίδιος.

Παράλληλα με τα άστυνομικά αυτά κα- θήκοντά του, δεν έπαυσε να κάνει έπίσης το επάγγέλμα του παλαιοτή, που, όπως έλεγε, τον διευκόλυνε στις έρευνές του, άργότερα, μάλιστα, άνοβει και πάλι το κασάπικό του.

Μ' αυτό τον τρόπο, ο Χάαρμαν άπομύ- κρυνε κάθε ύπονοια και μπόρσσε να έ- πιτύχθι πια άνευκόλλητος στο άπαισιό έρ- γο του.

Η προτίμησι του ήταν οι νέοι από δεκαπέντε ως είκοσι πέντε χρόνων. Ο Χάαρμαν τους παρέσυρε ένα βράδυ μέσα στο δωμάτιο του φρονιζόντος φως να μη τον αντίπαθί κανείς και εκεί τους σκότνησε. Συνθέστερα, τους χτυπούσε με ένα άδερνέιο λαστό στο κεφάλι και κατόπιν τους έσφαζε χωνόντας το μαχαί- ρι του στο λαιμό τους.

Άλλα ή νοσηρή ιδιουγκροσία του τον έκαμε να ένοησθί σε λίγο άναν πρωτο- τυπο συνδυασμό των διαφόρων επάγγε- λματων του.

Έπειτα έδλοθ από κάθε έγκλημά του, έπαιρνε τα ρούχα του θύματος του και γυρίσε στις φτωχογειονίες του 'Αμβού- ρου για να τα πουλήσει. Παράλληλα, τε- μάχιζε το πτώμα και κρεμούσε τα άν- θρώπινα αυτά κομμάτια από τα ταγκέλια του κρεπωλείου του, παρουσιάζοντάς τα ως κρέας αλόγου!

— Κανένας έγκληματίας, έίπε με στόμ- φο κατά τη τη όκη του, δεν σκέφτε- σι ποτέ παρόμοιο πράγμα. Η έπινοήσι αυ- τή είχε άποκλειστικά δική μου!

Μ' αυτό τον τρόπο, ο Χάαρμαν έπομύ- λησε είκοσι τρία κομμάτια θύμάτων του. Σύμφωνα με την έμολογία του έπίσης, ή θυσιακή παραγωγή τους και τότε ή τιμή τους θα πέσι στα 500 δολάρια.

έξετέθησαν στο κρεπωλείο του, όπου πουλήθηκαν μαζί με τα άλλα κρέατα.

Ο άθλιος θυμόταν άκόμη έναν πρόσ- θαν τον πλάτσε στους όποιους τα είχε πουλήσει. Και είχε τη σκληρή εύχαριστη- σι να άναφέρη στο δικαστήριο τα όνομα-τά τους, καθώς και τα όνοματά των θυ- μάτων του, που το κρέας τους είχε που- ληθί μ' αυτό τον τρόπο.

Η σύλληψις του Χάαρμαν άφείλετο σε μια άπερισκεψία του. Ήπειτα από το εί- κοστό έβδομο έγκλημά του — το θύμα του ήταν ένας νέος είκοσι τριών χρόνων — έδγαλε το κοστούμι του, που ήταν καινούργιο σχεδόν και το φόρεσε ο ίδιος.

Άλλα έπειτα από μερικές ήμέρες, ή μη- τέρα του θύματος πήγε στο κρεπωλείο του Χάαρμαν για να ψωνίση και είδε τότε έκπληκτι ότι ο κασάπης φορούσε τα ρούχα του γιουί της, που είχαν έξφα- νισθί πριν από λίγο καιρό, χωρίς ν' ά- νευρεθούν πούθενά τα ίκνη του.

Κατέφυγε τότε στην άστυνομία, που έ- καμε άμέσως έρευνα στο κασάπικό και το σπίτι του Χάαρμαν.

Η έρευνα αυτή έφερε εις φως διάφορα άντικείμενα που άνηκαν σε μερικά από τα προηγούμενα θύματα του άπαισιού κα- κούργου.

Ο Χάαρμαν προσάθησε στην άρχή να άρνθί, άλλα κατόπιν ύμολόγησε τα πά- να και έξιστόρησε μόνος του τις άνοστη- σιαστικές λεπτομέρειες των έγκλημάτων του.

— Είμαι εύχαριστημένος από τον έαυ- τόν μου, έίπε κοινηκάστα στον άνακριτή, όταν έτελείσε την άπολογία του. Κα- νείς δεν θα μπόρσσε να κάμη περισσό- τερα.

Και τα ίδια περίπου λόγια ξαναείπε και έμπρός στο δικαστήριο.

Ο Χάαρμαν πέθανε άμετανόητος για τα έγκλημά του. Το τελευταίο παρόνο- μού, τη στιγμή που άγέβαινε στο ίκρί- μω, ήταν ότι δεν είχαν έλθει άρκετός κό- σμος, για να παρακολουθήσει την έκτε- λσή του!...

Υπάρχουν 4 πενικιλίνες

Οι τελευταίες έρευνες άπέδειξαν ότι ή 'Επιστήμη ζέρει άκόμη ελάχιστα μόνο πρά- γματα για την πενικιλίνη. Είχε παρπι- τηθί, τον τελευταίο καιρό, ότι το φάρμα- κο αυτό δεν ήταν πια άρκετά άποτελε- σματικό έναντιον ώριμένους σεβαρώς ά- σθενών. Ο 'Αμερικανός δόκτωρ Γιόζεφ Μορ άναγήςσε την αία, κι' επί τέλους τη βρήκε και την άνεκόνισσε στην 'Ακο- όνησι 'Επιστήμη: Υπάρχουν τουλάχιστον 4 είδη πενικιλίνης, κι' όχι ένα μόνον. Ο Μορ τα διακρίνει με τα φηφια G, F, X και K. Η συνθισμένη πενικιλίνη είναι μίγμα 2 - 4 τύπων. Ο τύπος K δεν φέρνει κανένα άποτέλεσμα κατά των μικροβίων, γιατί κα- ταστρέφεται ταχύτατα μέσα στο σώμα. Προσάθησαν να παραγάγουν καθαρώτε- ρη μορφή πενικιλίνης, τα είδικά έργο- στάσια έφτισαν ένα προϊόν με μεγάλη πε- ρεκτικότητα σε τύπο K, και συνεπώς ά- κατάλληλο για θεραπευτική χρήση. Οφεί- νει έξ' άλλου ότι ή ζήνη προαμείβει, τις όποιες προσάθησαν ν' άφαιρέσουν οι έπι- στήμονες, συνθέτουν άνευαπόστασι στη θε-ραπευτική ενεργεία της πενικιλίνης, κα- νείς όμως δεν ζέρει το λόγο. Δεν άπο- κλείεται να υπάρχουν κι' άλλοι τύποι πε- νικιλίνης, εκτός απ' τους τέσσερες. Εί- νει δε πιθανόν να χωρισθί τελικά ή πενικί- λην στα άρκουότερα συστατικά της και να χρησιμοποιήται το καθένα απ' αυτά ως φάρμακο έναντιον ώριμένους άρρωστών.

Επιμεινόν ότι, πρό 20 έτών, ή επιστή- μονες πίστευαν ότι ή βιταμίνη B είναι ενός είδους. Τώρα όμως έρευνών 10 διάφορα εί-δη της, και μεταχειρίζονται καθένα για την άνάλογη περίπτωση.

Γυάλινα αυτοκίνητα

Κυκλοφόρησε στην Άμερική ένα νέο αυτοκίνητο, πλαγμένο από είδικό πλασ- τικό υαλί, που έχει δεκαπλάσια άντοχη απ' το άτσάλι. Το κόστος της κορροσι- ονι είναι μόλις 75 δολάρια. Το οαλί, γυά- λινο κι' αυτό, έχει μήκος 3½ μέτρων και πλάτος 1.80. Το μοτέρ, ό

Θυρήνοι και παραουδαίς

Η ΟΝΕΙΡΕΜΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

«Ένα ανοιχτάτικο απόγευμα, την ώρα που ο ήλιος έγερνε στη δύση του μέσα σε μία άποσέως χρωμάτιση, ο σοφός 'Αδούλας, ο Μεγάλος Βασιλιάς, πήγε στην κρεβατοκάμαρα του κυρίου του, του παλιού βασιλιά της Περσίας για να τον συμβουλευθεί για κάποια σπουδαία υπόθεση του Κράτους.

Ο βασιλιάς κοιμόταν αυτή την ώρα στο μαλακό του νιφθόν. Σάν ξύπνησε κτύπησε γύρω του σαστισμένος, πετάχτηκε όρθος και με το σπαθί στο χέρι πήγε πάλι στο Βασιλιά. Αύτος πρόφερε κι' έφυγε, κι' έτσι έδωσε τη ζωή του. Ο βασιλιάς πέταξε τότε το σπαθί του, χτύπησε μ' άπειλη τα χέρια του κι' άρχισε να κλαίει.

Οι άλλοι αούλοι μόλις έμαθαν το παράδειο αυτό περιστατικό πήγαν και τον ρώτησαν:

— Σί Μεγαλειότητά! Τι σου συμβαίνει; Γιατί κλαίει τα μάτια σου;

Κι' αυτός τούς άπάντησε μελαγχολικά:

— Τη στιγμή που με ξύπνησε ο Βασιλιάς έβλεπα ένα άρατο περιβάλλον γεμάτο λουλούδια και μέσα εκεί μία νέα κοπέλλα που τέτοια ωμορφιά δεν έχω ξαναδεί ποτέ. Με φίλοσε από μετωπό μου κι' εγώ ήμουν γονατισμένος μπροστά της. Κι' ενώ έτοιμαζόταν ν' ανοίξει το κόκκινο σαν την ποταρούνα στοματάκι της να μου μιλήσει, ήρθε ο Βασιλιάς και μου έκοψε το γλυκό αυτό όνειρο.

Οι σοφοί σύμβουλοι του μη βρίσκοντας τί να πουν στο βασιλιά τους άποταχθήσαν σκεπτικοί. «Ένας μόνον έμεινε και άφρο σκέφθηκε λίγο είπε στο βασιλιά:

— Ξέρεις, Μεγαλειότητά, ε-τι είμαι ένας πολύ καλός ζωγράφος. Περιγράψ μου τη μορφή της νεας κοπέλλας όπως την είδες στ' όνειρό σου, και θα στη ζωγραφίσω άμέσως.

Η πρότασις αυτή άρεσε στο βασιλιά κι' έτσι ο ζωγράφος άρχισε να ετοιμάζει την είκο-

να. «Όταν τελείωσε, ο βασιλιάς έμεινε κατενθουσιασμένος με την όμοιότητα. «Έδωσε μία δόξα διαταγή να στήσουν την εικόνα στην άκρη του μεγάλου δρόμου μ' ένα φρουρό για φύλακα. Αύτος ο φρουρός είχε την έντολη να τη δείχνει σε κάθε άνθρωπο που έρχόταν από χώρες μακρινές και να τον ρωτά αν είχε πουνεία ή αν άκουσε να μιλούν για μία καπέλλα όμοια μ' αυτή που παρίστανε η εικόνα.

Πέρασαν πολλοί από τον δρόμο εκείνο, μα κανείς δεν ήξερε τίποτε για την πεντάμορφη νέα.

Κάποια μέρα όμως ένας ταξιδιώτης απ' το Βυζάντιο, άφρο στάθηκε και κτύπησε την εικόνα έλπε:

— Εγώ ξέρω πολύ καλά την κοπέλλα αυτή! Είπε η πεντάμορφη κόρη του βασιλιά μας.

«Άρχισε μάλιστα να λέει πως η κοπέλλα αυτή παρ' όλη την έξωτική ωμορφιά της και την καλώςήνη της ψυχής της δεν ήθελε να παντρευτεί.

«Ο φρουρός πήγε τον ξένο στο ζωγάφο της εικόνας κι' εκείνος του ζήτησε περισσότερες πληροφορίες για την ώραία βασιλοπούλα.

— Νά σου πω γιατί δεν θέλει να παντρευτεί η κόρη του Αυτοκράτορά μας, άπάντησε ο ταξιδιώτης. Κάποια φορά ή πριγκίπισσα περπατούσε στους κήπους του παλατιού και στην κορυφή ενός δέντρου είδε μία φωλιά μέσα στην οποία ήταν τα μικρά πουλάκια, που μόλις είχαν βγεί απ' τ' αβγό. Σαφηνικά ένας κεραυνός έπεσε και το δέντρο έπιασε φωτιά. «Όταν οι φλόγες έφτασαν στην κορυφή το άρσενικό πέταξε απ' τη φωλιά του και πήγε και κάθισε γι' άσφάλεια σ' ένα άλλο δέντρο. Το θηλυκό όμως έμεινε και κήκε μαζί με τα μικρά του. Σάν το είδε αυτό ή πριγκίπισσα, είπε: «Όλα τ' άρσενικά πλάσματα είναι άπιστοι. Γι' αυτό κάνω όρκo να μην παντρευτώ και να μείνω παρθένα σ' όλη μου τη ζωή. Και κρήσεις το λόγο της.

«Ο ζωγράφος έτρεξε ά-

μέσως στο βασιλιά του για να του μεταδώσει τα λόγια του ταξιδιώτη.

«Ο Περσής βασιλιάς, σάν τ' άκουσε έπιασε σ' άπελπισία. Κατάλαβε πως δεν μπορούσε να κάνει γυναίκα την όμορφη πριγκίπισσα. «Ο αούλικός ζωγράφος όμως που ήταν πιστός κι' άφοσιωμένος στο βασιλιά του, τότε είπε:

— Βασιλιά μου, μη χάνεις το θάρρος σου! Δώσε μου την άδεια να πάω στο Βυζάντιο και θα κατορθώσω να γίνω γυναικά σου ή κοπέλλα που είδες στ' όνειρό σου.

Σε λίγες μέρες ο αούλικός έφτασε για το Βυζάντιο. «Όταν έφθασε εκεί, διέδωσε πως ήταν πλανόδιος ζωγράφος. «Η άραία πριγκίπισσα, μόλις άκουσε να μιλούν γι' αυτόν τον κάλεσε και του άνοθεσε να στείλει το παλάτι της μ' άρσιες εικόνας.

«Ο Βασιλιάς τότε κάθισε και ζωγράφιζε το βασιλιά του καθισμένο σ' ένα μαλακόνι καθιστό στο πάγκο του, που ήταν γεμάτο έξωτικά λουλούδια και άπλημένα συντριβάνια. Σάν είδε τελειωμένη η πριγκίπισσα την εικόνα αυτή ρώτησε το ζωγάφο να της πει τι παριστάνει.

Είπε η εικόνα του βασιλιά της Περσίας, της άπάντησε ο ζωγράφος. Αυτό είναι το πάγκο του κι' αυτό είναι το έλαφια και τα χρυσάκια του. Κάποια μέρα που ο βασιλιάς καθόταν σ' αυτό το μαλακόνι, το διπλό του ποτάμι πλημμύρισε απ' τις πολλές βροχές και τα νερά νύμisan το πάγκο. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν δυο έλάφια με το νεογέννητο παιδί τους. «Η έλαφίνα τρώεσσε τότε μνη πνήγη, παρήγαγε το παιδί της κι' έτρεξε να σωθή μακριά απ' το πάγκο. Το άρσενικό όμως προτίμησε να μείνει και πνήγη μαζί με το παιδί του. «Απ' την ημέρα εκείνη ο βασιλιάς μίσησε όλες τις γυναίκες κι' άρσιόθηκε να τις άπορεύει σ' όλη του τη ζωή.

«Όταν ή πριγκίπισσα άκουσε τη διήγησι αυτή σκέφθηκε λίγη ώρα και είπε στο ζωγάφο:

— Αυτό που συνέβη στο βασιλιά της Περσίας, μοιάζει μ' εκείνο που έτυχε σε μένα. Κι' εγώ άπέρχονα τους άνδρες, γιατί κάποτε είχα δει ένα άρσενικό πουλί γ' άφήνη τα μικρά του μέσα στις φλόγες. Αισθανόμνα τότε για τους άνδρες ότι αισθανόμνα ο βασιλιάς της Περσίας για τις γυναίκες. Νομίζω όμως ότι και οι δυο μας έχουμε κάνει λάθος. «Αν μπορούσαμε να γνωριστούμε και να τα πούμε λιγάκι μεταξύ μας αυτό θα μ' εύχρηστούσε πάρα πολύ.

«Έχεις δίκιο να μιλάς έτσι της άπάντησε χαρούμενος ο ζωγράφος. «Η άγάπη κι' ή πίστις βρίσκονται σκορπισμένες σ' όλους τους ανθρώπους, άνδρες και γυναίκες... Εγώ θα πάω στην Περσία, για να φέρω το μήνυμά σου στο βασιλιά.

Την άλλη μέρα πραγματικά, ο ζωγράφος έφυγε για την Περσία, για ν' άναγείλει στο βασιλιά του, ότι ευχαρίστως δεχόταν να γίνη γυναίκα του ή πεντάμορφη βασιλοπούλα του Βυζαντίου.

«Η χαρά του βασιλιά της Περσίας, όταν έμαθε το εύχρηστο νέο, δεν είχε όρια. «Έστειλε άμέσως προενητάδες στον Αυτοκράτορα του Βυζαντίου του πατέρα της άραίας πριγκίπισσας, και πολύτιμα δώρα στην ίδια. Κι' όταν έλαβε την είδησι, ότι ο Αυτοκράτορας τον δεχόταν για γαμπρό του, ξεκίνησε με μεγάλη ακολουθία για το Βυζάντιο, όπου έγιναν με μεγαλοπρέπεια οι γάμοι του με την άραιότερη βασιλοπούλα του κόσμου, που την είχε δει στ' όνειρό του και τόσο την είχε άναγείσει πριν άκούσει τη γνώμη...

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΩΝ ΥΚΑΝΥΚΤΕΡΣ

Πρωτότυποι κρυφώνες

Οι Άμερικανοί κακοποιοί έχουν άπνοήσει τους πρωτότυπους κρυφώνες, που θα μπορούσε κανείς να φαντασθί, για να άναποθήκευσιν τους θησαυρούς των.

Τελευταία ή άστυνομία του Λος Άντζελες άνεκάλυψε ένα τέτοιο κρυφώνα που νομίζετε; Μέσα στο όστεοφυλάκιο της πόλεως, Ένας από τους μεγαλύτερους υκάνυκτες της περιοχής, ο Τζος Μπρούκ είχε διαλέξει τα κιβώτια με τα όστα των νεκρών, για να βάζει εκεί μέσα τα κρηματοκαί τα πολύτιμα άντικείμενα που συγκεντρώνε από την άσκαπι του... έπαγγελμάτος του.

«Η άνακάλυψις έγινε τυχαία κατά το άνοιγμα ενός κιβωτίου που περιείχε τη σπονδή ενός Τζαίμς Ουάτσον, που είχε πεθάνει στις 9 Δεκεμβρίου 1922.

Οι συγγενείς του βρήκαν έκπληκτοι μέσα στο κιβώτιο ένα δέμα που περιείχε 1000 καρτονομίσματα των 100 δολλαρίων.

Ειδοποίησαν τότε την άστυνομία που έψαξε και τα άλλα κιβώτια που βρίσκόνταν μέσα στον ίδιο θάλαμο. Πολλά απ' αυτά περιείχαν ποσούδια δέματα με καρτονομίσματα των 100 και των 1000 δολλαρίων, ενώ ένα όγκώδες κιβώτιο ήταν γεμάτο με πολύτιμα κοσμήματα.

Οι άστυνομικοί ξανάβαλαν τα πράγματα στο θέσι τους και άρχισαν να παρακολουθούν με προσοχή εκείνους που έρχόνταν στο όστεοφυλάκιο.

Μία μέρα, ένας από τους έπισκέπτες υπήκε σ' έναν από τους θαλάμους και νομίζοντας ότι δεν τον έδρανε κανείς άνοιξε ένα κιβώτιο μ' ένα κλειδί που έδωσε από την τσέπη του και έριξε μέσα ένα μικρό δέμα.

Οι άστυνομικοί έτρεξαν τότε και τον συνέλαβαν. «Ήταν ο Τζος Μπρούκ.

Πολύ πρωτότυπος ήταν επίσης ο κρυφώνας ενός κακοποιοί ιταλικής καταγωγής ονόματι Λουίτζι.

«Ο Λουίτζι είχε μια συγγενή που εργαζόταν ως μαγειρίσα σ' ένα όρφανοτροφείο του Μιντλ Γουέστ. «Άρχισε, λοιπόν να την έπισκέπεται συχνά και άφρο άπέκτησε την έμπιστοσύνη του διευθυντού του ίδρυματος προθυμοποιήθηκε μία μέρα, από άγάπη για τα μικρά όρφανά, όπως είπε, να κατασκευάσει ένα ένυδριο μέσα στον κήπο του όρφανοτροφείου.

«Η πρότασι του έγινε δεκτή και ο Λουίτζι έφκιζε σε λίγο ένα θαυμάσιο ένυδριο, που το έπλούτισε με διάφορα έξωτικά ψάρια.

«Ο ψήλος του ήταν τόσο μεγάλος, που έπισκεπτόταν κάθε τόσο το έργον του κι' έκανε διάφορες τροποποιήσεις ή έπισκευάζε τις μικρές ζημιές που τύχαινε να παρουσιασθούν.

Στην πραγματικότητα, αυτό το ένυδριο ήταν ένα άληθινά θησαυροφυλάκιο, όπου ο Λουίτζι έκρυβε το προϊόν από τις κλοπές και τις διαρρήξεις που έκανε κάθε τόσο.

Για κακή του τύχη, όμως, ένας ντέκτιδ, ονόματι Κόλλινς, που βρισκόταν στην υπηρεσία μιας ασφαλιστικής εταιρείας, παρακολούθησε μία μέρα τον Λουίτζι και το όρφανοτροφείο και δεν δυσκολεύθηκε να άνακαλύψη τον κρυφώνα του.

Το ίδιο πρωτότυπος ήταν και ο κρυφώνας που χρησιμοποίησε ένας άλλος κακοποιοί, ο Μπράντν Όλεν. Είχε νοικιάσει από μια ταχυδρομική θυρίδα στο ταχυδρομείο της Βοστώνης του Σικάγο και του Ντελάρου. «Εκεί μέσα έκρυβε τα κλοπιμαία και για αρκετά χρόνια κανείς δεν είχε άντιληφθεί το παραμικρό.

«Η άνακάλυψις της κρύπτης του έγινε μετά το θάνατο του Όλεν, που είχε σκοτώθ από μία σύγκρουσι με άστυνομικούς. Βρήκαν τότε πάνω του τα κλειδιά των ταχυδρομικών θυρίδων και το άνοιγμα τους έφερε σε φως περιουσία που ξεπερνούσε το άνάμμο άκατομύριο δολλαρίων.

Η ΑΥΣΙΡΙΑΚΗ

Οι ξανθές και φιλάρεσκες γυναίκες της Αυστρίας και κυρίως οι εύθιμες Βιεννέζες δεν έχουν κανένα άπολύτως κοινό χαρακτηριστικό με τις άσυντες Γερμανίδες. Πολλοί έχουν τη γνώμη ότι είναι άξιοαίρετες σαν τις Παριζιάνες. Μα πρέπει να έχη κανείς γνώρισι πολλές Βιεννέζες, για να μπορεί να διακρίνη τη διαφορά που υπάρχει μεταξύ της τσαγκίνης, της κομψής και χορητομένης «μιντινέτας» της Μονμάρτης και της έξνοιαστης και άροσερής «γκράιτχεν» του Άγιου Στεφάνου.

«Η Βιεννέζικη όμορφη, μας έξηγει ο Άγγλος βεατρικός συγγραφέας Πρίσλεϊ με κάποιο γιοόμορ, είναι ένα είδος έξνοιαστης γελοιογράφος της παριζιάνικης. Κι' αυτός ο τσουχτερός χαρακτηρισμός, ά ά δεν υπήρχε στη Βιεννέζα, ένα μεγάλο χαρακτηριστικό της: ή έξωφρενική φιλαρέσκεια της.

«Όποιος δοκίμασε τη φιλαρέσκεια της Βιεννέζας, που έλεγε πριν από τον πόλεμο ένας νεαρός Γάλλος διπλωμάτης, είναι σαν τον άμαρτωλό που έχει περάσει απ' όλα τα μαρτύρια της Κολάσεως.

«Ομοιωθί ότι τα λόγια του φίλου μου μ' άνησυχούσαν λιγάκι, μα δεν με τρωκούσαν διόλου. Μου άρεσαν τόσο αυτές οι ξανθές και ροδαλές γυναίκες με τα πορφυρά χείλη που συναντούσα στα ήλιόλουστα πάρκα και στα πολυτελή ζαχαροπλαστεία, όστε ήμουν πρόθυμος να ριφκινώμενός μου τα πάντα για μία έρωτική περιπέτεια μαζί τους.

Πώς όμως ν' άρχισα κανείς τις πρώτες έπισκέψεις του; Όπως μού έξηγησαν άλλοι πιο έμπειροι από μένα, κοιμιά έρωτική τακτική δεν είχε άσφαλής κι' άποτελεσματική με τη Βιεννέζα και γενικά με μιά Αυστριακή. Και ξέρετε γιατί; «Ο λόγος είναι άπαιδούστος: όλες είναι καλές, θόβαν να ξέρει ποιά πρέπει να έφορμώσει στην κατάλληλη περίπτωση!

«Όταν σου συμπερι να μη μπορείς να ξεχώσεις τα θέληττα μιας Βιεννέζας, μού είπε κάποιος άλλος γνωστός μου, σε συμβούλευω ν' άφήσεις κατά μέρος τις λεπτομέρειες και τις αλομματολογίες και να πάρως στο χέρι σου ένα μαστίγιο... Μάθε ότι το εύχρηστο και τόσο συμπαθητικό αυτό πλάσμα που λέγεται Βιεννέζα είναι πάρα πολύ άφροημένο, εξ αίτιας της μεγάλης του φιλαρέσκειας. Δεν ξέρει τί λέει, δεν ξέρει τί κάνει και δεν καταλαβαίνει ποτέ ότι βασανίζει διαρκώς τον άνδρα με την τρωατική άφελεία του και την τερπνότητα άδωφροίας του... «Όταν λοιπόν θ' άρχισα να σε πνήγη ή άγαπάμνη, πάρε ένα μαστίγιο και θα με θυμηθεί!

«Η γυνή λοιπόν θέλησε να έρωτευθώ μία γοητευτική χορεύτρια του μπαλέτου της «Όπερας. Την έλεγαν «Έλσα, ήταν είκοσι πέντε χρόνων και είχε τα πιο φωτεινά μάτια του κόσμου. «Μόνο οι άγγελοι, ολλογυζόμενοι, έχουν στα μάτια τους τόσο φάει!». Βρισκόμουν έ-να βράδυ στο παρκοκίνητο, μ' ένα φίλο μου βεατρικό συγγραφέα και γνώρισα την «Έλσα από ένα τυχαίο γεγονός: είχε σταθί μία στιγμή δίπλα μου για να σφίξη καλύτερα στο πόδι της το κορδόνι της άσπρης άπλάστρης γόδας της. «Η όμορφιά της με άσπασσε κυριολεκτικά και με μία άσυνάσθητη κίνησι γονάτισα μπροστά της για να τη βοηθήσω. «Εκείνη χαμογέλασε, κατάλαβε πως ήμουν Ένας από τους άδιόρθωτους έκείνους Παριζιάνους που σκαδώνουν με τις πικρόλες τους τις γυναίκες και άπορεύονται ν' άναλλάξ μαζί μου

πικρές λέξεις στα γαλλικά με μία χαριτωμένη παιδική προσοχή...

«Όταν τελείωσε ή άπιδείξις του μπαλέτου και άναγύρισε στο καμαρίνι της, βρήκε μπροστά στον καθρέπτη της τουαλέττας της το άραιότερο μπουκέτο από κίτρινα τριαντάφυλλα που είχε εκείνο το βράδυ το μεγάλο άνθος λείο, άπέναντι από την «Όπερα. Μαζί με τα λουλούδια ήταν και το άπαραίτητο γράμμα με την κλασική έρωτική έξομολόγησι.

«Η άπάντησις της «Έλσας ήταν άναρνητική. Την άκουσα από τα ίδια της τα χείλη, όταν στο τέλος της παραστάσεως παρουσιάσθηκε στο καμαρίνι της. Εύχαρίστως θα με συναντούσε την άλλη μέρα το άπγευμα σ' ένα μικρό και κομψό ζαχαροπλαστείο, πίσω από τη μητρόπολι του Άγιου Στεφάνου.

Πέρασα μία νύχτα με χρυσά όνειρα. «Ήμουν βέβαιος ότι ή μικρούλα μου Βιεννέζα δεν έμοιαζε διόλου με τις άλλες. Άσφαλώς θα ήταν μία έξοιρησις... Το άπγευμα όμως της άλλης ημέρας την είδα να καταφάνη μ' έναν όρατο νέο, που την κρατούσε από το μπράτσο με μεγάλη οικειότητα. «Ήταν ένας συνάδελφός της, χορευτής κι' αυτός στην «Όπερα.

Δεν έξρω άκόμη γιατί τα περίφημα Βιεννέζικα γλυκά, που μας έφερε το γκαρσόνι, είχαν για μένα μία άκαθάρστη πικρή γεύσι. Μα την ίδια πίκρα ένοιωθα και στο βάθος της καρδιάς μου. Περιμένα με λαχτάρα να χωρή τη συντροφιά της «Έλσας και έβλεπα τώρα πως έπαιζα ρόλο κομπάρσου. «Ο ώραιος χορευτής συγκέντρωνε διαρκώς την προσοχή της. «Εμένα ούτε καν με κούταζε... Το μαρτύριό μου από κρήσις με άδωκληρη ώρα. Τέλος ή «Έλσα και ο φίλος της μ' άποχάτησαν κι' έφυγαν. «Εμείνα μόνος, άναυδος κι' άπολύτως μένος στη θέσι μου! Πώς είχε αλλάξει έτσι ή «Έλσα; Και ή έρωτική μου έξομολόγησι; Και οι προκλητικές ματιές της στην «Όπερα; Και το ραντίθου που μού είχε δώσει;

«Έξαφνα πέρασε από το νοι μου σάν άστραπή μία σκέψις: ή φιλαρέσκεια! Νά! «Η διαδωλεμένη εκείνη βιεννέζικη φιλαρέσκεια της «Έλσας με βασάνει με την πρώτη της έκδήλωση. Αυτό λοιπόν ήταν όλο; Μα τότε δεν φοβόμουν τίποτα, γιατί με είχαν προειδοποιήσει οι καλοί μου φίλοι...

Προσποθήκαμε ότι δεν με είχε πειράξει διόλου ή συμπεριφορά της «Έλσας και την συνάντησα πάλι στην «Όπερα. Αύτην την φορά όμως φρόντισα να της δώσω ένα ραντίθου σ' ένα πάρκο. «Η «Έλσα ήρθε την άκριβή ώρα, αλλά για να μού τη πώς δεν μπορούσε να μείνη μαζί μου. Είχε πρόβα στην «Όπερα! Βρήκα όστόσο την ευκαιρία να της μιλήσω για το φλογερο έρωτά μου και να της προτείνω να διασκεδάσωμε λίγο, ύστερ' από την παράστασι, σ' ένα εύθυμο γυμναστήριο κέντρο. «Η «Έλσα δέχτηκε άδοχαρη, κοκκινίζοντας λιγάκι... Μα τί είχε παρσάσει; Μά! Δεν έπρεπε να κάνη πονηρές σκέψεις...

Φρόντισα λοιπόν με λεπτολόγη προσοχή και για το κομψό «έδιστερος» σ' ένα άριστοκρατικό γυμναστήριο κέντρο για το έκλεκτο «σουλ» μας και για την παγωμένη σαμπάνια... Κι' όλη εύτυχώς πήγαν κατ' ευχήν, ως τη στιγμή που τώλημα να της κλέψω ένα φίλ.

«Η άγγελική «Έλσα έγινε τότε κατακόκκινη από την ντροπή της και τα μάτια της βοδύκωναν από τα δάκρυα. Τυλίχθηκε άμέσως στην άσπρη γούνα της και με μασόσθητη φωνή με παρακάλεσε να τη συνοδεύσω σπίτι της.

«Ήταν φανερό πως με κακό διάθετο είχα μπλέξει! Φαντασθήτε πολλά τέτοια έπεισόδια και πότε μου, αν ύστερ' από ένα μήνα μπορούσα ν' άνδέρξω περισσότερα στη φιλαρέσκεια της. Μα είχα πάει την άπόφασι να μην άγκαταλείψω τον άνδρα κι' έτσι, όταν έφθασα πιά στην άπόγνωσι, θυμηθήκα το «μαστίγιο! Μία νύχτα που παίρνω με πάλι μόνι το «σουλ» μας, άρπασε την «Έλσα στην άγκαλιά μου και παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της, άρχισε να τη φιλά παρόφρα στα χείλη, στο πρόσωπο, στα μαλλιά, στο λαιμό. «Ήμουν πιά άσυγκράτητος! Μπροστά σ' αυτή την έρωτική θέληση, ή «Έλσα τα έχασε κι' έκατέλειψε επί τέλους τη φιλαρέσκεια της. Σφίχθηκε σιγά σιγά με τρυφερότητα στην άγκαλιά μου κι' άρχισε να μού φιδεύει έρωτικά λόγια. Πού με μεθύσαν και με ξετρέλαιναν. Τό λίγο είχαμε χάσει κι' οι δυο τη συνείδησι της πραγματικότητας και ταξιδεύσαμε σε κόσμους άνειρήτους... «Όπως για τις Βιεννέζες είναι μία άκληρη μονομαχία μάχης... εύτυχώς!

ΓΙΑ ΡΕΝΟΥΑΡ

ΤΟ ΑΥΤΟΦΩΝΟΝ

Ένα θάυμα της συγχρόνου τεχνικής

Τα έλβετικά έργοστάσια Έρλικον έθεσαν τελευταία στη διάθεσι του κοινού μία καταπληκτική έφευρεσι, που άποτελεί άναμφισβήτητο ένα από τα θάυματα της συγχρόνου τεχνικής.

Το αυτόφωνον, όπως ονομάσθηκε ή νέα έφευρεσις, είναι ένα μικρό μηχανήμα, που δεν διαφέρει και πολύ από μία συνθηόμενη συσκευή τηλεφώνου. «Αλλά είναι προικισμένο με άδιοθαύμαστες ιδιότητες. Γιατί μπορεί, χωρίς την παρουσία ανθρώπου, να παίρνη και να δινη τηλεφωνήματα και να μεταδίδω καταπίν στα πρόσωπα που άφορούν σ' όποιονδήποτε άποστοσι και αν βρίσκονται.

«Αλλά άς πάρωμε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα: «Ας υποθέσωμε τον κ. Ρός, έπιχειρηματίστη στη Ζυρίχη, που πρόκειται να φύγη μ' αεροπλάνο, για να έπισκεφθί το Παρίσι, το Λονδίνο και τη Νέα Υόρκη.

Στο διάστημα που θα λείπη, όμως, θέλει να παρακολουθή την πορεία των υποθέσεών του στη Ζυρίχη, που τις διαχειρίζονται τρία πρόσωπα: Α, Β και Γ. Πρέπει να μαθαίνη κάθε τόσο από αυτά τα πρόσωπα τα γεγονότα που τον άνδιάρουν και να τους δινη κατευθύνσεις, οδηγίες κτλ.

Για να επιτύχη αυτό το πράγμα με τα συνθηόμενα τηλεφώνω πρέπει να καλή διαρκώς σε συνδιάλεξι τους τρεις άντιπροσώπους του, πράγμα που δεν είναι καθόλου εύκολο για ένα σύγχρονο έπιχειρηματία και που προηποθέτει μεγάλη άπώλεια χρόνου. «Αλλά με το αυτόφωνον δεν έχει ν' άνυσκηρη καθόλου.

Είναι άρκετό να όρίση με καθέναν από τους τρεις άντιπροσώπους του από έναν αριθμό, άς υποθέσωμε 738 με τον Α, 215 με τον Β και 469 με τον Γ. Καθέναν απ' αυτούς τους αριθμούς θα τον σκηματίση πάνω στο κλαβιέ του αυτόφωνου του, πιέζοντας τα αντίστοιχα ψηφία. Έπειτα θα κλειδώση τη συσκευή του, θα βάλη το κλειδί στην τσέπη του και θα φύγη για τα ταξίδια του.

«Ας υποθέσωμε τώρα ότι ο άντιπρόσωπος Α έχει να άνακοινώρη κάτι στον κύριο Ρός.

Θα πάρη τότε τον αριθμό του κοινού τηλεφώνου του στην Ζυρίχη — π. χ. 32524 — και όταν επιτύχη τη σύνδεσι θα έκφωνηση τον συνθηματικό αριθμό 738. Άμέσως το αυτόφωνον θα τερσί σε ένεργεια και θα... τεντώση τα σύρτα του, για να παρακολουθή και να καταγράψη με άπόλυτη άκρίβεια τις άνακοινώσεις που άφορούν τον κύριο του.

Το ίδιο θα κάμη και ο κύριος Ρός από το Παρίσι, το Λονδίνο ή τη Ν. Υόρκη. Θα ζητήση να συνδεθί με το γραφείο του και θα έκφωνηρη μπροστά στο ακουστικό τον αριθμό 738. Το αυτόφωνον θα καταγράψη και πάλι τις οδηγίες που άφορούν τον άντιπρόσωπο του Α.

Κάθε φορά που ένας από τους δύο θα έκφωνη τον αριθμό 738, ή μηχανήριδης συσκευή θα του επαναλαβώνη τα λόγια που προορίζονται γι' αυτόν και θα δέκαται τις νέες άνακοινώσεις του.

Το ίδιο θα συμπερι να τους άντιπροσώπους Β και Γ. Καθέναν απ' αυτούς θα έπικοινωνη με τον ίδιο αριθμό του, τον 215 ο Β και τον 469 ο Γ, και τους αριθμούς αυτούς θα πρέπει να παίρνη έπίσης ο κύριος Ρός κάθε φορά που θα βάλη να έπικοινωνηρη μαζί του.

«Αλλά δεν είναι άνάγκη να υποθέσωμε ότι ο κύριος Ρός πνιγνίσι σε μακρινό ταξίδι. Θέλει άπλούστατα να άποσείρη μία ή δυο ώρες από το γραφείο του και στο διάστημα αυτό περιμένει μία άπάντη από έναν προημειωθί ή το δικηγόρο του, με τους όποιους έχει όρισει από προτάθηκε έναν όρισμόν αριθμό. «Όταν έκείνοι τηλεφωνήσουν και δεν τον βρουν, θα έκφωνήσουν τον συνθηματικό αριθμό και θα έμπιστευθούν στο αυτόφωνον εκείνο που θα έλεγαν και στον ίδιο.

Μία άλλη περίπτωση: «Ο κύριος Ρός τηλεφωνεί στο δικηγόρο του και δεν τον βρίσκει στο γραφείο του. Άντι να χάνη τον καιρό του τότε, παίρνοντας τον κάθε τόσο στο τηλεφώνω, λέει εκείνο που θέλει να πη στο αυτόφωνον του, άφου προηπότερα σκηματίση τον όρισμόν αριθμό στο κλαβιέ. «Όταν ο δικηγόρος έπιστρέψη στο γραφείο του, θα ίσθι φωτισμένα τα αντίστοιχα ψηφία του κλαβιέ του δικού του αυτόφωνου. Θα σκηματίση τότε το ακουστικό και θα πάρη την άνακοινώρη, σαν σ' πελάτη του να βρισκόταν στο άλλο άκρον του σύρματος.

«Ετσι, το αυτόφωνον, κοντά στις άλλες του ιδιότητες, έχει και το πλεονέκτημα της μυστικότητας. Μεταδίδει στον καθένα εκείνα που προορίζονται γι' αυτόν. Κανέναν άλλος δεν θα μπορούσε να του άποσείρη το μυστικό του.

Το αυτόφωνον, μ' όλο που είναι μόλις διπλάσιο από μία συνθηόμενη συσκευή τηλεφώνου, έχει έναν πολυπλοκότατο μηχανισμό και ένα «γεωρικό σύστημα», που το άποτελούν 1500 μικροσκοπικά σύρματα.

Οι μηχανικοί των έργοστασίων Έρλικον δεν άπεκάλυψαν ως άσμερα τον τρόπο της λειτουργίας του. Το μόνο γνωστό είναι ότι ή λειτουργία και ή επανάληψις της φωνής γίνεται με μία νέα και όλοτετα πρωτότυπη ηλεκτρολογική μέθοδο, που το μυστικό της πνιγνίσι άσπρησις.

Το αυτόφωνον βρίσκει σήμερα στη διάθεσι του κοινού σ' όλόκληρη την Έλβετία. «Αλλά ή έξαγωγή του άπαγορεύεται άσπρησις, όπως συμβαίνει και για όλα τα άλλα έλβετικά είδη.

ΓΝΕΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Τα μεγαλύτερα φύλλα τα έχει ένα δέντρο της Κεντρικής Άφρικής ονομαζόμενο «ουλλόδεντρο»;

... Με ένα από τα φύλλα αυτά θα μπορούσε μία σύγχρονη Εύα να σκεπάζη όλόκληρο το σώμα της;

... Οι μικρότερες βίδες έχουν μέγεθος 4) 1000 της ίντσας και χρησιμοποιούνται στην βιομηχανία των ρολογιών;

... Δέκα χιλιάδες από τις βίδες αυτές θα χωρούσαν άνετα μέσα σε μία κοινή δαχτυλίδη;

... Μία τορπίλη χρειάζεται 4 λεπτά για να φθάση ένα στόχο που βρίσκεται σε άπόστοσι 6500 γυαρδών;

... Μόλις γεννηθί το παιδί έχει, φυσιολογικώς, 130 σφύξεις στο λεπτό;

... Τα θυμιατήρια είναι έφευρεσις των Ιουδαίων, οι όποιοι όμως κι' αυτοί στην αρχή τα χρησιμοποιούσαν χωρίς τις σμημερινές τους άλυσιδες;

... Οι κορυφές πρωτοφάνηκαν στην Άγγλια κατά το έτος 1453;

... Μέχρι τότε οι γυναίκες χρησιμοποιούσαν για τα μαλλιά τους και τα φορέματά τους ζύλινες πόρπες και ένα είδος χτένια από φίλντις;

... Στο Μπρίστολ της Άγγλιας λειτουργούν άκόμη και σήμερα δυο ζενοδοχεία τα όποια είναι τα άρκαίότερα της υπήληθις;

... Του ενός ή άδεια ίδρύσεως και λειτουργίας, ή όποια σώζεται άκόμη, έχει έκδοθί το έτος 1241;

... Το άλλο σ' ένα σχέδιο της πόλεως του Μπρίστολ καμμένον στα 1250, χαρακτηρίζεται ως «παλιό ζενοδοχείο»;

... Στο Σικάγο κάποιος Ουάλετ Σούρ, ηλικίας 106 χρόνων, ζήτη έργοστάσι δια των έφημερίδων;

... Η άγγελια του έχει ως έξισ: «Άνδρας ηλικίας 106 χρόνων, δραστήριος και νεανικής έμφανίσεως, μορφωμένος, γλωσσολόγος ζήτη ένδολογόν έθρον»;

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
'Η κόρη του σοφού ποιητή Καγκιουαί,
'Η ώρα κι' εδωσθη η Χουάν Φέε...

4ον
-Ούτε κι' αυτό θάβει, είπε. Θα
υπάρχει κι' ο άλλος εδώ μέσα.
Και δεν πρέπει να ξεχάσεις ποτέ...

-Δεν θ' αφήσω την αλαζονεία να μνη
στην καρδιά μου, είπε απλά.
Την κύτταξε καλά η Γεγονάλα. Τα λό-

Οι δύο σύζυγοι

-Όταν στάθηκε αντίκρου στη Σινάν-Κιάγκ,
η Χουάν - Φέε ένοιωσε για μία στιγμή πως
το σώμα της γινόταν αλύγιστο, πως άρ-

Συννηθισμένος αυτός στη διπλωματία του
παλατιού, αποκρίθηκε άμεσως:
-Κι' ενώ την έλεγα όμορφη πριν ιδώ...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Η μόνη λύσι

Τάκω σαστίσει από καιρό
και θα μου φύ- να σε χαρῶ,
όσοι μου, το τσερβέλο,

Πότε γουστά- μα τό θεά-
εις τον αιώνα των αιώ-

στο πλάι σου να μείνω,
δμως τό γουστό μου
(άλλά-

Τάκω μεπιδέφει, μα τό
και σε συμπέρασμα
(κανέ-

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ
Τάκω μεπιδέφει, μα τό
και σε συμπέρασμα
(κανέ-

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

καί τις δύο μοί, καταλάσα πως κάμμι
γυναικα δεν μπορεί να συγκριθῇ με την
μορφοιά σου.
'Η Χουάν - Φέε κατέβασε τα μάτια, πι-

Ευτυχία

Στην αγκαλιά του άνδρα που αγαπού-
σε, την πρώτη νύχτα του γάμου της ξέ-
χασε η μικρή Χουάν - Φέε τις σκέψεις...

-Αυτό εξαρτάται από σένα, αποκρίθη-
κε η μικρή, κι' άκούμπησε μ' έμπιστοσύνη
το μελοχορινό της κεφάλι στον ώμο του...

-Οχι τόσο όσο τό φαντάζεσαι, είπε σε
λίγο. Είσαι έξυπνη και μορφωμένη κοπέ-
λα, Χουάν - Φέε. Φαντάζομαι πως θα κα-

-Ακούμπησε τό κεφάλι της στο δικό του.
-Κόλαξ. Σὺ, είπε γελαστή, ένα μονά-
χα θέλω ἐγώ. Νά μ' αγαπάς. Όταν μ' α-

-Αγαπημένη μου! Θα σ' αγαπῶ αιώνια,
δπως και νάρθουν τα πράγματα. Στην ευ-
τυχία, είτε στο δυστυχία, εὖθι θα είσαι ἡ...

Πέρασε ἡ νύχτα με κάδια και γλυκόλογα.
Ξημέρωσε ολόλαμπρη ἡ ανοιξιάτικη μέ-
ρα. Όταν έφυγε από τό νυφικό δάλομο...

Τώρα βρίσκονταν μέσα στην Ιερή πόλι,
στην απαγορευμένη. Τά μενεξεδίονα κερα-
μίδα δεν τσάλεπε πιά. Τά είχε άπάνω...

Κι' όλα αυτά μέσα σ' έναν κήπο παρα-
μυθινό.
'Εχει ἡ γῆ τόσα λουλούδια; 'Εχει τόσα...

Νά ὁ Ναός τῶν 'Ανέμων κι' ὁ Ναός τοῦ
Μεταξοῦ, κι' ὁ Ναός τοῦ Κεραινοῦ. Νά
κι' ἡ Πύλη τῆς 'Αγιότητος και τῆς Μεγά-

Κι' ὅλα αυτά μέσα σ' έναν κήπο παρα-
μυθινό.
'Εχει ἡ γῆ τόσα λουλούδια; 'Εχει τόσα...

Εἶνε δυνατόν να μὴ εἶνε εὐτυχισμένοι
οἱ ἀνθρώποι που ζοῦνε μέσα σὲ τέτοιον
Παράδεισο; Μπορεῖ να γεννηθῇ ἡ κακία...

Κι' ὅμως ὁ Κόλαξ. Σὺ, τῆς ἔλεγε πολ-
λές φορές πῶς ἔλεσαν αὐτοκράτορες δυ-
στυχισμένοι μέσα σ' αὐτά τὰ παλάτια, και...

Κι' ἄκουσα, ἡ καρδιά της σπρίγκησε. Μία
παράξενη νοσταλγία τὴν έπιασε. 'Ο κή-
πος καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν... 'Η χρυσοαἰά στῆ...

μα, πὸς τῆς φαινόταν τὸ μεγαλεῖτερο θαῦ-
μα τοῦ κόσμου, ὅταν ἴταν μικρή... Ποῖος
θα κάθεται τώρα στὸν πάγκο, να κυττάζῃ
τὴν πεταλούδες που πετᾶνε στὸν χρυσοφύ-

Στὸ γυναικωνίτι

Πολλά ζευγάρια μάτια σπλώθηκαν ἀπᾶ-
νω τῆς, μόλις άνοιξε ἡ πόρτα. Μάτια λαμ-
περά, περιέργα, ἐχθρικά τὰ περισσότερα.

Οἱ γυναῖκες ὅλες σπώθηκαν και τὴν
προσέκριναν. 'Ηταν κρῆος τους να προ-
σκαύουν τὸ δρῦτερη σύζυγο τοῦ αὐτοκρά-

Πῶς ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ τους
ταπεινότητα, ἡ Χουάν - Φέε, διέκρινε
ἀμέσως τὴν ἐχθρότητα καὶ παραξευέντικε.

-'Ηταν καμιά εἰκοσαρία γυναικες. Μέσα
σ' ὅλες ξεχώριζε ἡ ὁμορφὴ Λάγκ, μία πρι-
γκιποπούλα, πὸς εἶχε δοκιμάσει δύο φο-

Όταν πάντρεψε ἡ Γεγονάλα τὸ θετό γυῖο
της με τὴ Σινάν - Κιάγκ, παρηγορήθηκε ἡ
Τέγκ, ἡ μητέρα τῆς Λάγκ, με τὴ σκέψη...

-'Η Χουάν - Φέε, ἔσφιξε τὰ δόντια της
και ἀποφάσισε να δώσῃ τὴ μάχη και νὰ
νικήσῃ.

-Καλημέρα σας, εἶπε γελαστή. Εἶπε οἱ
θεοὶ νὰ κόσουν μέρες ἀπὸ μένα, και νὰ
δίνουν σ' ἐσας, ἀδελφές μου.

Μερικὲς κοπέλλες χαμογέλασαν εὐχαρι-
στημένες και τῆς ἀνταπέδωκαν τὴν εὐχή.
'Η Τέγκ ὁμως, ἔστριψε τὰ χεῖλη της, και...

-Οἱ θεοὶ δὲν κρίνουν δίκαια, τὸ ἔχουν
ἀποδείξει πολλές φορές.
Κι' ἡ κόρη τῆς πρόσθεσε ἀμέσως:

-'Αν ἔκριναν δίκαια οἱ θεοὶ, πολλὰ πρά-
γματα δὲν θὰ γίνονταν στὸν κόσμο.
Ταράχτηκε ἡ Χουάν - Φέε. 'Όσοσο δὲν...

-Πρέπει γὰ δεχόμεστε με ταπεινωσύνῃ,
εἶπε, και τὸ καλὸ και τὸ κακὸ πὸς μᾶς
δίνουν.

Μία γυναικα ὥστόσο, τῆς ἔδειξε συμπα-
θεῖα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.
'Ηταν ἡ πριγκίπισσα ὅαν - Οἱ, ἡ ἀδελφή...

Πῶς εἶπε με ὥφος στοργικό:
-Χουάν - Φέε... Οἱ θεοὶ πὸς δίνουν ἄ-
δικα τῆς καρέ και τῆς λύπης, μακόρι νὰ...

Κάποιοι νὰ νειόνην ἀνάμεσα στίς γυναι-
κες. 'Αμέσως τὴν τριγύριζαν μερικὲς κο-
πέλλες. Νέες κοπέλλες, παιδιά οὐκ ὀκνῶν,

Κι' ἄκουσα, ἡ καρδιά της σπρίγκησε. Μία
παράξενη νοσταλγία τὴν έπιασε. 'Ο κή-
πος καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν... 'Η χρυσοαἰά στῆ...

Ελευθερος Επειτα από οκτώ εγκλήματα!

-'Εντεκα ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ντεκτέκτ τῶν
'Ηνωμένων Πολιτειῶν ἀσχοιοῦνται ἐπὶ δέκα
τρία χρόνια τώρα με τὸν καταπληκτικώτερο...

Αὐτὸ τὸ παράδοξο συμβαίνει γιατί, μ' ὅλο
πὸς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γὰ τὰ ὀκτὼ ἐν-
κλήματα, ἡ βεβαιότητα γι' αὐτὰ εἶνε μόνο...

-'Όχι τόσο ὅσο τὸ φαντάζεσαι, εἶπε σε
λίγο. Εἴσαι έξυπνη και μορφωμένη κοπέ-
λα, Χουάν - Φέε. Φαντάζομαι πως θα κα-

-Ακούμπησε τό κεφάλι της στο δικό του.
-Κόλαξ. Σὺ, εἶπε γελαστή, ένα μονά-
χα θέλω ἐγώ. Νά μ' αγαπάς. Όταν μ' α-

-Αγαπημένη μου! Θα σ' αγαπῶ αιώνια,
δπως και νάρθουν τα πράγματα. Στην ευ-
τυχία, είτε στο δυστυχία, εὖθι θα είσαι ἡ...

Πέρασε ἡ νύχτα με κάδια και γλυκόλογα.
Ξημέρωσε ολόλαμπρη ἡ ανοιξιάτικη μέ-
ρα. Όταν έφυγε από τό νυφικό δάλομο...

Τώρα βρίσκονταν μέσα στην Ιερή πόλι,
στην απαγορευμένη. Τά μενεξεδίονα κερα-
μίδα δεν τσάλεπε πιά. Τά είχε άπάνω...

Κι' όλα αυτά μέσα σ' έναν κήπο παρα-
μυθινό.
'Εχει ἡ γῆ τόσα λουλούδια; 'Εχει τόσα...

Νά ὁ Ναός τῶν 'Ανέμων κι' ὁ Ναός τοῦ
Μεταξοῦ, κι' ὁ Ναός τοῦ Κεραινοῦ. Νά
κι' ἡ Πύλη τῆς 'Αγιότητος και τῆς Μεγά-

Κι' ὅλα αυτά μέσα σ' έναν κήπο παρα-
μυθινό.
'Εχει ἡ γῆ τόσα λουλούδια; 'Εχει τόσα...

Εἶνε δυνατόν να μὴ εἶνε εὐτυχισμένοι
οἱ ἀνθρώποι που ζοῦνε μέσα σὲ τέτοιον
Παράδεισο; Μπορεῖ να γεννηθῇ ἡ κακία...

Κι' ὅμως ὁ Κόλαξ. Σὺ, τῆς ἔλεγε πολ-
λές φορές πῶς ἔλεσαν αὐτοκράτορες δυ-
στυχισμένοι μέσα σ' αὐτά τὰ παλάτια, και...

Κι' ἄκουσα, ἡ καρδιά της σπρίγκησε. Μία
παράξενη νοσταλγία τὴν έπιασε. 'Ο κή-
πος καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν... 'Η χρυσοαἰά στῆ...

Κάποιοι νὰ νειόνην ἀνάμεσα στίς γυναι-
κες. 'Αμέσως τὴν τριγύριζαν μερικὲς κο-
πέλλες. Νέες κοπέλλες, παιδιά οὐκ ὀκνῶν,

Κι' ἄκουσα, ἡ καρδιά της σπρίγκησε. Μία
παράξενη νοσταλγία τὴν έπιασε. 'Ο κή-
πος καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν... 'Η χρυσοαἰά στῆ...

Οι πηγές των αφρικανών κι' οι υπεσχέσεις της Βικτωρίας

Μία λίγα επιπολαία υπόσχεσις τῆς βα-
σιλείσσης Βικτωρίας στίσις 12.000 λίρες
στὸ ἀγγλικὸ θησαυροφυλάκιο. Θα κοστίζει...

Τὸ πᾶν αὐτὸ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀξία
ἐνός 'στούλου' ἀπὸ πολεμικὰς πηγῶς, πὸς
ἀνῆκε ἄλλοτε σὲ μίαν ἀφρικανικὴ φυλὴ καὶ...

-'Όχι τόσο ὅσο τὸ φαντάζεσαι, εἶπε σε
λίγο. Εἴσαι έξυπνη και μορφωμένη κοπέ-
λα, Χουάν - Φέε. Φαντάζομαι πως θα κα-

-Ακούμπησε τό κεφάλι της στο δικό του.
-Κόλαξ. Σὺ, εἶπε γελαστή, ένα μονά-
χα θέλω ἐγώ. Νά μ' αγαπάς. Όταν μ' α-

-Αγαπημένη μου! Θα σ' αγαπῶ αιώνια,
δπως και νάρθουν τα πράγματα. Στην ευ-
τυχία, είτε στο δυστυχία, εὖθι θα είσαι ἡ...

Πέρασε ἡ νύχτα με κάδια και γλυκόλογα.
Ξημέρωσε ολόλαμπρη ἡ ανοιξιάτικη μέ-
ρα. Όταν έφυγε από τό νυφικό δάλομο...

Τώρα βρίσκονταν μέσα στην Ιερή πόλι,
στην απαγορευμένη. Τά μενεξεδίονα κερα-
μίδα δεν τσάλεπε πιά. Τά είχε άπάνω...

Κι' όλα αυτά μέσα σ' έναν κήπο παρα-
μυθινό.
'Εχει ἡ γῆ τόσα λουλούδια; 'Εχει τόσα...

Νά ὁ Ναός τῶν 'Ανέμων κι' ὁ Ναός τοῦ
Μεταξοῦ, κι' ὁ Ναός τοῦ Κεραινοῦ. Νά
κι' ἡ Πύλη τῆς 'Αγιότητος και τῆς Μεγά-

Κι' ὅλα αυτά μέσα σ' έναν κήπο παρα-
μυθινό.
'Εχει ἡ γῆ τόσα λουλούδια; 'Εχει τόσα...

Εἶνε δυνατόν να μὴ εἶνε εὐτυχισμένοι
οἱ ἀνθρώποι που ζοῦνε μέσα σὲ τέτοιον
Παράδεισο; Μπορεῖ να γεννηθῇ ἡ κακία...

Κι' ὅμως ὁ Κόλαξ. Σὺ, τῆς ἔλεγε πολ-
λές φορές πῶς ἔλεσαν αὐτοκράτορες δυ-
στυχισμένοι μέσα σ' αὐτά τὰ παλάτια, και...

Κι' ἄκουσα, ἡ καρδιά της σπρίγκησε. Μία
παράξενη νοσταλγία τὴν έπιασε. 'Ο κή-
πος καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν... 'Η χρυσοαἰά στῆ...

Κάποιοι νὰ νειόνην ἀνάμεσα στίς γυναι-
κες. 'Αμέσως τὴν τριγύριζαν μερικὲς κο-
πέλλες. Νέες κοπέλλες, παιδιά οὐκ ὀκνῶν,

Κι' ἄκουσα, ἡ καρδιά της σπρίγκησε. Μία
παράξενη νοσταλγία τὴν έπιασε. 'Ο κή-
πος καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν... 'Η χρυσοαἰά στῆ...

Πριν σβύση το λυχνάρι...

Δραματικό διήγημα

Μέσα στη σιωπή του διαμετρίου, ακουγόταν μόνο κάποιος - κάποιος που κούρσωνε ποδηλάτη στο γκαράζ. Ήταν γλυκό και ήρεμο το φθινόπωρο εκείνο βράδυ... Το τελευταίο που περνούσε η δεσποινίς Μάρθα Μπεράλ; Ναι, το τελευταίο γιατί η ζωή άφηνε λίγο-λίγο το γέλιο και τον ήλιο. Ο γάμος είχε πια στη νοσκόμο που την παρούσε, ότι σε λίγες ώρες, θα άφηνε ήσυχα - ήσυχα.

Η γερωντοκόρη το ήξερε, και δεν λυπόταν διόλου γι' αυτό. Εύρισκε ότι είχε πια κέρσει αρκετά και ότι ήταν κάρδος να φύγει απ' τον κόσμο. Η διαθήκη της βρισκόταν σε ασφάλεια στο συμβολαιογράφο της. Το πρώτο είχε μεταλλάξει. Κι' έτσι, ήταν πια ένα τάδε με το Θεό και με τους ανθρώπους. Άνταρτοις λοιπόν να τελειώσει... Δεν ήθελε ωστόσο να πεθάνει, χωρίς να αποχαιρετήσει την καλή νοσκόμο της, την αδελφή Βεατρίκη, που είχε πάει τώρα σε μια κοινότητα εκκλησία για τον έσπεριό.

Το ρολόι πάνω στο τζάκι χτύπησε 6. Η αδελφή Βεατρίκη δεν έβγαζε πριν απ' τις 6... συλλογισμένη. Η Λουίζα όμως θα φάει σε λίγο. Η Λουίζα λοιπόν ήσαν μια δροσική κοπέλα, που είχε ελγ νοίκιασε η δίσ Μάρθα από 2 έτη τον μεγαλύτερο κάμαρα του διαμετρίου της. Δεν το είχε κάνει για το γάμο, αλλά γιατί είχε νοίκιασε σ' αυτή την ανάγκη της συντροφιάς. Έτσι είχαν συνδεθεί οι δύο τους με μια βαθύτητα αλληλεγγύης, που είχε μείνει ως τότε νοσκόμο μέρα στις καρδιές τους.

Η νέα εργαζομένη σ' ένα μεγάλο μοδιστράδικο. Κι' η γερωντοκόρη σκεπτόταν ότι, με την κληρονομία της, η προστατευμένη της θα μπορούσε να ανοίξει ένα δικό της κατάστημα, να παντρευτεί και να ζήσει ευτυχισμένη. Ήταν όμως, καλή, τίμια. Θα διάλεγε ένα παλιό καμ

αντάξιο της... κι' όχι βέβαια ένα αντιπαθητικό τύπο σαν τον ένοικιο της του πρώτου πατώματος που περιμένει κάθε μέρα τη Λουίζα στη σκάλα για να προσπαθήσει να την αγκαλιάσει...

Παρ' όλη την ηλικία της, η δίσ Μπεράλ διατηρούσε άριστα την αγωγή της. Άκουσε λοιπόν καθαρά ένα κλειδί, που γύριζε στην κλειδαριά της εξώπορτας. "Εξοχότατη 10. Ήταν η Λουίζα! Είχε βιασθή να γυρίσει, το κολλοκοίτσι γιατί ήξερε την κατάσταση της γερωντοκόρης. Η πόρτα του διαμετρίου έλειπε στο διάδρομο. Ή έτοιμο θάνατη άνοιξε κώδικα με κίτο και προσπάθησε να φωνάξει φωνάξει:

Καλησπέρα, Λουίζα! "Αλλά η φωνή της ήταν πια σβυσμένη, και τα λόγια μπροστά της σ' ένα γέλιο της... Μα με ποιον μιλούσε η Λουίζα; Με την αδελφή Βεατρίκη; "Οχι, όχι... "Αφίστε με, κύριε! Είπατε ένοικιο η νέα.

—Ελα λοιπόν, μην είσαι αγριοκάκο! της απάντησε η φωνή του ένοικιου του πρώτου πατώματος. Τι σου ζητάει; "Ενα φίλο. Δίνεις τόσα στους φίλους σου, κατεργαρούλα!...

—Αφίστε με, κύριε! Είπατε ένοικιο η νέα.

—Δεν θα σ' άκουσε κανείς. Δεν βρισκόταν στο σπίτι άλλος από τη γρηά... που μπορεί να τζήξει κ' έλασε! "Ελα λοιπόν, μη με πυρηνάζεις!...

Η γερωντοκόρη ένοιωσε να την τινίγει ο θυμός. Κατόφει να σηκωθεί καθιστή στο κρεβάτι της και να ριχή πάνω της μια ρόμπα. Το αίμα βούιζε σ' αυτή της... "Μόσσο μόσσο ν' άκουση μια σπαρακτική κραυγή, που αντίχρησε άσφαινα σ' ολόκληρο το σπίτι! "Ανατρίχισε σύγκορη... "Επειτα άκουσε βήματα βιαστικά που κατέβαιναν τη σκάλα, και την

έξωπορτά που άνοιγόκλεισε με όρη.

Πώς κατάφερε να φτάσει στο διάδρομο; Δεν κατάλαβε ούτε η ίδια... Είχε να διατρέξει τώρα λίγα μέτρα ακόμη ως την άνοιχτη πόρτα που έλειπε στο φωτισμένο κεφαλόσκαλο. Προχώρησε με γίλιες προσπάθειες, ακολουθώντας στον τοίχο του διαδρόμου... "Ετρεψε στη σκιά του θεάματος που έπρόκειτο ν' αντικριθεί.

—Λουίζα!... Μικρή μου Λουίζα!... τραύισε. "Μόσσο, όταν έφθασε στην πόρτα, δεν είδε τίποτε... Κοιτάζοντας όμως κατόπιν προς τα κάτω, διέκρινε ένα μαύρο όγκο, στη στροφή της σκάλας που κατέβαινε προς το πρώτο πάτωμα... Γαβγίστηκε απ' τα κάγκελλα, έσκυψε κι' άνοιξε τον ένοικιο της. Ήταν ξεπληρωμένος άνασκαλα. Μια γονιά του τοίχου ήταν ματωμένη, στο μέρος εκείνο. Ο ένοικιος της είχε χτυπήσει πάνω της με όρη κι' είχε σπάσει το κεφάλι του...

Η δίσ Μπεράλ μάντεψε τι είχε συμβεί! Πάνω σε μια σύντομη πάλι με τη Λουίζα, ο άνθρωπος εκείνος, τυφλωμένος από τον πόθο, είχε κάνει δύο βήματα προς τα πίσω, είχε γράσει την Ισοροπία του, είχε γκρεμιστεί απ' τη σκάλα κι' είχε χτυπήσει πολύ άσχημα... Βλέποντας τον νεκρό, η άμοιρη Λουίζα είχε ξετρελαθεί απ' τον τρόμο της κι' είχε πάρει τους δρόμους, σαν να είχε κάνει κάποιο έγκλημα και νύστεπε να κρυφτεί!

Ήταν αλήθεια ότι θα την όπαιτευόντουσαν, όταν θα έβρισκαν το πτώμα στο άδεια σπίτι και θα έλασκριβαν την άσυνήθιστη άπουσία της. Η δίσ Μάρθα θα μπορούσε βέβαια να καταθέσει την αλήθεια! "Αλλά... μια ξαφνική ζάλη, έτσι καθώς έσκυβε απ' τα κάγκελλα της θύμισε ότι οι όρες της ήσαν μετρημένα... "Ισως μάλιστα να μην την πρόφτανε ζωντανή η αδελφή Βεατρίκη... "Ω, πριν από λίγο βιαζόταν τόσο να πεθάνει, και τώρα έτρεψε στη σκιά ότι δεν θα προλάβαινε ίσως να σώσει τη Λουίζα!...

"Αλλά κι' αν ακόμα άθωναν την κοπέλα, δεν θ' απέφευγε το σκάνδαλο, που έχει πάντα φοβερές συνέπειες σε μια μικρή πόλη... "Ενα βογγιτό βγήκε απ' τα χείλη της γερωντοκόρης... βογγιτό άπελπισίας γιατί δεν μπορούσε να γλυτώσει την άσυνήθιστη της Λουίζα! "Σοφικά, μια ιδέα άλλοκλητη, καταπληκτική, φώτισε το μυαλό της!...

—Θέ μου, δώσε μου δύναμη! μουρμούρισε έκτεντικά, νοιώθοντας να τρεμοσβύει μέσα της η φλόγα της ζωής.

Η έτοιμοθάνατη κατέθηκε ένα-ένα τα σκαλοπάτια, σιγά, γαντζωμένη απ' τα κάγκελλα, κι' έφθασε επί τέλους κοντά στο πτώμα... Γονάτισε σιγά-σιγά, με πολύ κόπο. "Ελέπε να γυρίσει όλα γύρω της... Σαπλώθηκε έπειτα πάνω στο νεκρό και, με μια τελευταία προσπάθεια, έσφιξε με τα δάχτυλα των χεριών της το λαιμό του.

Μια ύστατη άνατριχίλα συγκλόνισε το κορμί της... κι' η μικρή φλόγα της ζωής της έσβησε ολόκληρα. Την άλλη μέρα, οι έφημερίδες δημοσίευαν μια είδηση με υπήλοπος τίτλους: "Μια γρηά 80 ετών, πάνω σε μια κρσί τρέλας, έπεσε χείρως να στραγγαλιστεί σε μια γειτονιά της. "Επεσαν κι' οι δύο απ' τη σκάλα και σκοτώθηκαν!...

ΜΑΡΙΣ ΑΝΤΡΕΜΙ

ΒΡΗΚΑΤΕ ΤΟΝ «ΑΛΗΘΙΝΟ ΈΡΩΤΑ»;

Απαντήστε με το χέρι στην καρδιά.

Έχετε γνωρίσει ένα νέο, έχετε σκεπτόσθαι μαζί του, σ' αγαπάει και τον αγαπάτε - έτσι τουλάχιστον πιστεύετε - και σκοπεύετε να ενώσθε με τα δεσμά του γάμου. Άραγε όμως βρήκατε πραγματικά τον αληθινό έρωτα; Η μήπως κάνετε λάθος.

Οι παρακάτω 24 έρωτήσεις θα σ' εβοηθήσουν να το εξακριβώσετε. Διαβάστε καθεμιά προσεκτικά κι' απαντήστε μ' ένα "ναι" ή μ' ένα "όχι", αλλά με απόλυτη ειλικρίνεια, με το χέρι στην καρδιά... Μετρήστε κατόπιν τα "όχι" και τα "ναι". Αν τα πρώτα είναι περισσότερα απ' τα δεύτερα, δεν ακολουθείτε το σωστό δρόμο. Πρέπει να δώσετε το λιγότερο 13 καταφατικές απαντήσεις, για ναχετε έλπιδες επιτυχίας στο γάμο σας. "Αν όμως οι απαντήσεις σας είναι όλες "ναι"... Ξαναρχίστε απ' την αρχή, γιατί αυτό σημαίνει ότι δεν απαντήσατε με ειλικρίνεια ή ότι εξιδανικεύετε υπερβολικά τον αγαπημένο σας. Είναι δε προτιμότερο να παντρευθίτε έναν άνθρωπο συνθησμένο, με ελαττώματα και αδυναμίες που τις ξέρετε εκ των προτέρων, παρά ένα ιδανικό βοοιλόπουλο που παραμυθιού, που θ' ανακαλύψετε πολύ άργα τον αληθινό του χαρακτήρα.

1) Εύχεσθε να του μοιάει η κόρη σας; 2) Τον αγαλιάζετε και τον φιλάτε κάθε φορά με περισσότερο χάρη; 3) Γελάτε αλάνηλα και με την καρδιά σας με τ' άστεία του; 4) Νοιώθε μόνος του τις στιγμές της ψυχικής σας καταπτώσεως, χωρίς να του το πείτε; 5) Αισθάνεσθε ότι ανήκετε στο ίδιο περιβάλλον με το δικό του; 6) Όταν τρώτε μαζί και σερβίρει αυτός, σ' είνι πάντα τα καλύτερα κομμάτια; 7) Έχετε απόλυτη έμπιστοσύνη στο λόγο του;

8) Είσαθε περήφανη γιατί σ' είνι ο κόσμος μαζί του; 9) Μπορείτε να όρκισθίτε ότι δεν σκοπεύετε να του επιβάλετε μερικές μικρές μεταβολές άρου παντρευθίτε; 10) Όταν πνιγνίτε μαζί του στο θέατρο, αισθάνεσθε την ίδια ευχαρίστηση, είτε οι θέσεις σας είναι στο ύπερο είτε στο καλλίτερο θέατρο;

11) Του άρεσει η μαγειρική σας; 12) Νοιώθετε την ίδια ευχαρίστηση περνώντας μια ήσυχη βραδυά τετ - α - τε μαζί του, όσο αν δειπνήσετε σ' ένα μεγάλο ρεστώραν μαζί με άλλη συντροφιά; 13) Οι καυγάδες σας τελειώνουν, χωρίς ν' άφισουν ίχνος; 14) Μπορείτε να μιλήσετε μαζί του για οτιδήποτε;

15) Αγαπάτε τους φίλους του; 16) Έχετε τις ίδιες ιδέες για τα ζητήματα των εδών και της οικονομίας; 17) Έχετε τις ίδιες περίπου αντίληψεις για τα θρησκευτικά ζητήματα; 18) Είνι απόλυτος άπληγαγμένος απ' την έπιρροή των γονέων του; 19) Έχετε τις ίδιες ιδέες για τον τρόπο που χρησιμοποιείτε τις Κυριακές σας; 20) Έχετε κοινές κλίσεις στην τέχνη, τη φιλολογία, τα σπόρ, τη μουσική; 21) "Αν έχετε μια λοζα, έχει κι' αυτός την ίδια; 22) Σ' είνι άρεσι να χορεύετε μαζί του; 23) Συνεννοείσθε καλά με την οικογένειά του;

24) "Αν σ' είνι ζήτησες σε γάμο ένας άλλος άντρας, μεγαλύτερος του κατά 10 χρόνια, αλλά είκοσι φορές πλουσιώτερος απ' αυτόν, θα λεγάτε άδιστακτα "όχι";

Διχάντνια στο δρόμο

Μια μέρα το περασμένο μινός, κατά τις 6 το άπόγευμα, οι Λονδρέζοι που πήγαιναν να πάρουν το «μετρό» απ' το σταθμό του Τόττενχαμ Κόρτ, νευρίαζαν γιατί γλυστρούσαν τα πόδια τους πάνω σε κάτι που τους φαίνόταν σαν φίλα κομμάτια γιανλί. Έξαφνα, σκέφθηκε κάποιος να μαζέψη ένα απ' αυτά τα «γυαλάκια», κι' είδε τότε ότι έπρόκειτο για διαμάντια! "Αμέσως ειδοοιήθηκε η άστυνομία, η όποια έψαξε μ' έπιμέλεια και μαζέψε απ' το δρόμο διαμάντια αξίας εκατομμυρίων λιρών! Την άλλη μέρα, δημοσιεύθηκε στις έφημερίδες μια μικρή ειδοοίση, ότι στήλη των άπλησθέντων άντικειμένων. Κανείς όμως δεν παρουσιάσθηκε για να ζητήσει τα διαμάντια! Φαίνεται λοιπόν ότι οι πολύτιμες αυτές πέτρες είχαν κλαφί στο έξωτερικό κι' ότι τις έχασε ο κλέφτης ή κάποιος κλεπταποδόχος.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβική άλυσίδα

Οι δέκα λέξεις που θα τοποθετήστε μέσα στο παρακάτω σχέδιο έχουν τρεις συλλαβές ή καθεμιά. Η τελευταία (τρίτη) συλλαβή της πρώτης λέξεως

1		N	
2		N	
3		N	
4		N	
5		N	
6		N	
7		N	
8		N	
9		N	
10		N	

θα είνι ίδια με την πρώτη της δεύτερης λέξεως, η τρίτη της δεύτερας με την πρώτη της τρίτης κ.ο.κ. Η κάθε λέξη θα είνι, εκτός της πρώτης, φυσικά, άα έχη πρώτη συλλαβή ίδια με την τελευταία της προηγούμενης της. "Επί πλέον, όποις φαίνεται και στο σχέδιο, όλες οι δεύτερες (κεντρικές) συλλαβές άρχίζουν από «N».

Και τώρα να η έξήνησις των διαφόρων ζητούμενων λέξεων: 1) Εύρωπαικό κράτος. 2) Μ' αυτό το όργανο τυλίγουμε το νήμα, παίρνοντας το απ' τη ρόκα. 3) Εισδοοίσις, είδησις. 4) Μεγάλη όργη, αλλά και υπερβολική άγνοια για κάτι. 5) Άταπηση και μεταφ. άνάπαυλα. 6) Κομμάτι ζώου κανονικού σχήματος (δημοτική). 7) Τα ζητάμε από τους φίλους μας κομμάτι πορ. 8) Στη Βενετία άντικαθιστά θαυμάσια το δρόμο. 9) Φυτό χρησιμοοιούμενο στην κατασκευή όφισμάτων (δημοτ.). 10) Ότι άσμένει από το λιμάρισμα ενός μεταλλίου.

Δύσκολες συγγένειες

Ο παππούς του Γιώργου είνι γιός του πατέρα του Μήτσου. Ποιά συγγένεια υπάρχει μεταξύ του Γιώργου και του Μήτσου, δεδομένου ότι ο Μήτσος δεν έχει άδελφάκι.

Η κούρσα

Έση άλογα τελειώνουν μια κούρσα κατά την έξη σειρά: Ο Κεραυνός βρισκόται 20 μέτρα πίσω απ' τον Άνεμο. Ο Άνεμος προηγείται 15 μέτρα απ' το Θορραλέο. Ο Θορραλέος βρίσκεται 30 μέτρα πίσω απ' το Λαδέντι. Ο Λαδέντι είνι 6 μέτρα έμπρος απ' τον Άράνη κι' ο Γρηγόρης έρχεται στην ίδια γραμμή με τον Άνεμο. Ποιά απ' τα άλογα αυτά είνι ο νικητής; Και με ποιά σειρά έρχονται τα άλλα;

Τα έξη ποτήρια

Στο τέλος του σαγνιού, μπορείτε να κόψετε αυτό το διασκεδατικό παζλινγκ με τους προεκλή μ' έτους σας. Παίγνετε 3 μεγάλα και 3 μικρά ποτήρια και τα τοποθετείτε στη γερρα, ένα-ένα, έλαδθ, έλαδθ ένα μεγάλο-ένα μικρό.

Πρέπει έπειτα να πάρете τρεις φορές δύο ποτήρια γειτονικά και να τα μεταθέσετε σε άλλες θέσεις πάλι γειτονικές, ότώς ώστε στο τέλος όλα τα μεγάλα ποτήρια να βρεθούν το ένα δίπλα στο άλλο κι' όλα έπίσης τα μικρά.

Πόσα άτομα;

Αυτό συμβαίνει στην "Αμερική" τη χώρα των διαζυγίων: Μια ήθοοις, που έχει παντρευτεί έπτά φορές, πνιγνίται σε μια γιορτή, όπου παραστέκονται κι' οι έπτά σύζυγοί της. "Αλλά και καθενας απ' αυτούς έχει παντρευτεί πολλές φορές κι' έχει μαζί του στη γιορτή μια απ' τις πρώην συζύγους του. Πόσος είνι ο άλγιστος άριθμός των άτόμων που άποτελούν αυτή τη συντροφία των συζύγων;

Τα χρόνια τους

Ο Γιώργος, ο Γιάννης κι' ο Κώστας έχουν σήμερα κι' οι τρεις μαζί 110 χρόνια στην πλάτη τους. Πρό 10 ετών, ο Κώστας είχε πέντε φορές τα χρόνια του Γιώργου. Κι' ο Γιώργος είχε τότε το ένα τρίτον της σημερινής ηλικίας του Γιάννη.

Πόσων ετών είνι τώρα ο καθενας τους;

Μια ιδιόκτητη θέσις

Σε ποιά θέση μπορεί να καθίση ο τοιοοδίστης άνθρωπος, εκτός από τον ίδιο;

Το τζάμι και ο καθρέφτης

Οι περισσότερες γυναίκες θά προτιμώσαν να πλύνουν ένα καθρέφτη, παρά ένα τζάμι παραθύρου, με τις ίδιες διατάσεις και τοποθετημένο στο ίδιο όφος. Για ποιά λόγο;

Τι άλλο;...

Για να γίνη κανείς Πρόεδρος των "Ήνωμ. Πολιτειών" χρειάζονται τέσσερα πράγματα: να έχη συμπλήρωση τα 35 χρόνια του, να είνι "Αμερικανός εκ γενετής", να κατοική στις "Ήνωμ. Πολιτείες" τουλάχιστον από 14 χρόνια και... Τι άλλο;

Το τέπι

Πώς μπορείτε να ρίξετε ένα τόπι έτσι ώστε ν' αλλάξη την κατεύθυνση της κινήσεώς του και να γυρίση πάλι σε σας, χωρίς να χτυπήσει σε κανέναν στερεό άντικείμενο;

Με τέσσερες μολυβίδες

Μπορείτε να χαραχίτε αυτό το σχήμα, με τα 9 τετραγωνίδια, χωρίς να περάσετε δύο φορές το κίτσο κ' είνι το κίτσο σας απ' την ίδια γραμμή και χωρίς να διασταυρώσετε δύο γραμμές; Θά μεταχειρίσθίτε γι' αυτό τέσσερες συνεγείς μολυβίδες.

Στο τέλος κάθε μολυβίδας θα σηκώνετε το μολυβί σας και θα άρχίσετε τη δεύτερη μολυβίδα από άλλο σημείο του σχήματος.

Το εύρημα

Άς υποθέσουμε ότι, ενώ διασκεδάζετε στην "Εθνική" Βιβλιοθήκη τη Μεγάλη "Εγκυκλοπαίδεια", βρίσκετε ένα δεκαγίλιτρο άνάμεσα στις σελίδες 1 και 2. Είνι δυνατόν αυτό;

Ποιοί είνι;

Ο θρύλος που περιέβαλλε διάφορα διάσημα πρόσωπα, τους έχει δώσει σ' ένα έπιωμίες, που έχουν άθανασισθή στην ιστορία κι' είνι γνωστές όσο και τα πραγματικά τους όνοματα. Μπορείτε να βρήτε, χωρίς να σκεφθίτε καθόλου, ποιά άτομα είνι τις παρακάτω έπιωμίες;

- 1) "Αγγελος της δολοφονίας.
- 2) Παρθένος της "Ορλεάνης.
- 3) Κύκνος της Μαντούης.
- 4) "Αδίαφθορος.
- 5) Παναγία του Θερμυδός.
- 6) Βασίλειος "Ιππότης.
- 7) Δράκος της Κοροϊκής.
- 8) Τίγρης.
- 9) Σειρήνις του Βορρά.
- 10) Κύκνος του Καμπράλ.

Έπιγραφή

ΠΑΚΑΜ
ΙΝΥΟΤ
ΟΤΕΣΑ
ΙΟΙΚΡ
Η έπιγραφή πρέπει να διαβασθί έλικοοιώς και να σηματοδοθί ένα ρητό.

Η ΒΑΡΒΑΡΑ και τα σκάνδαλά της

Μια... άεροδυναμική γυναίκα

Μια απ' τις πλουσιώτερες και συγκρόνες τις διασημότερες γυναίκες του κόσμου, η Βαρβάρα Χιούτον, έφθασε πρό λίγου καιρού στο Παρίσι κι' έγκαταστάθηκε σε δυο πολυτελέστατα διαμετήματα του ξενοδοχείου "Ρίτες" - τα ίδια που ήσαν πάντα κρατημένα για τον Γκαίρινγκ, στο διασκήμα της κατοχής.

"Είμαι πρόσφυγας του πολέμου" δήλωσε στους δημοσιογράφους κατά την άφιξί της. "Έννοοσε όμως έναν άλλου είδους πόλεμο: έκείνον που της έχουν κηρύξει η κοινή γνώμη κι' ο τύπος της "Αμερικής".

Γιατί αυτή η γενική εξέγερσις ενάντιον μιας γυναίκας νέας, ώμορφης, πλουσίας, που δεν άνακατεύεται ποτε στην πολιτική; Κατά τους φίλους της, όφειλεται άκριβώς στο φθόνο που προκαλούν τα νείατα, η ώμορφιά και τα πλούτη της. Κατά τους έχθρους της - που είνι άμέτρητοι - αυτή έκήρυξε πρώτη τον πόλεμο ενάντιον της κοινής γνώμης της χώρας της, προσβάλλοντας την και άψηφώντας την με τη συμπεριφορά της. Η ζωή της - λένε - είνι μια σειρά από σκάνδαλα. Της λείπει κάθε "κοινωνική κοσμιότητα".

Ο πατέρας της άπέκτησε την τεραστία περιουσία του, ιδρύοντας σ' όλη την "Αμερική" ένα δίκτυο από πολλές χιλιάδες μεγάλα καταστήματα, που πωλούσαν όλα τα είδη τους σε δυο μόνο τιμές: 5 και 10 δολάρια. Οι άγοραστές μπορούσαν να διαλέξουν ό,τι ήθελαν άνάμεσα σε χιλιάδες πολυποικίλα έμπορεύματα, που τους προσέφεραν χαμενολαστές πωλήτριες με μαλλιά "ήπιανέ", υπό τους ήκους γραμφοώνων και ραδιοφώνων. Δεκάδες εκατομμύρια "Αμερικανοί ψωνίζουν επί πολλά χρόνια απ' τα καταστήματα αυτά, συνεισφέροντας άλοι για να δημιουργηθί η περιουσία που πήρε άργότερα η Βαρβάρα και που ύπολογίζεται τώρα σε 60 εκατομμύρια δολάρια. Οι περισσότεροι ήσαν άπλοι άνθρωποι του λαού, άσχημοι, τσιπινέοι. "Ε λοιπόν, η Βαρβάρα δεν άφνει να περάση ευκαίρια, χωρίς να εκδωθή την περιουσίαν της προς τους ανθρώπους αυτούς. Κι' όταν παντρεύτηκε -όχι άπας βέβαια - διάλεγε πάντα συζύγους άριστοκράτες.

Την κατηγορούν έπίσης ότι, αντί να ζοδεύη τα χρήματά της στον τόπο της, προτιμά να ζή στο έξωτερικό, στη Γαλλία, την "Αγγλία ή την "Ιταλία. Κι' όταν άκόμη βρίσκεται στην "Αμερική, τριγυρίζεται από ζέλους. "Ενας μόνο απ' τους συζύγους της ήταν "Αμερικανός, κι' αυτός δέ προσέκοταν απ' το κοσμοπολιτικό περιβάλλον του Χόλλυγουντ. Η ίδια άπανταί ότι οι κατηγορίες ενάντιον της είνι άδύσιμες, ότι τα "σκάνδαλα" τα προκάλεσαν πάντα οι έχθροι της, κι' ότι στο κάτω-κάτω έχει δικαίωμα, σαν κάθε γυναίκα, να ρυθίση όπως θέλει την ιδιωτική της ζωή, χωρίς να θεωρηται πρόκλησις ό,τι κάνει.

Ο πρώτος σύζυγός της ήταν ο Γεωργιανός πρίγκης "Αλέξης Μντιβάν, γνωστός κοσμικός τύπος των Παρισίων. Άρου έρχος για λίγο καιρό μαζί του, γλεντώντας στα νυκτερίνα κέντρα και στις κούρσες, η Βαρβάρα πήρε διαζύγιο. Ο πρίγκης σκότωθηκε άργότερα σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Τον διαδέχθηκε ο Άνδρς κόμης Κεαυγκάιτ-Ρέβεντλφ. Ο γάμος αυτός δημοοιήθηκε διάφορες περιπλοκές. Η Βαρβάρα έχασε για πολλά χρόνια την αμερικανική ύπκοοτήρη. Όταν οι συζύγοι άποφάσισαν να χωρίσουν, καθενας τους έπνευε να πάρη το ποσό που είχαν άποκτήσει. Κατέφευκαν γι' αυτό στα δικαστήρια. Η δίκη διάρκεσε χρόνια ολόκληρα, μ' ένα πλήθος έπισηοδίων. Χάρη στις έφημερίδες, το κοινόν μαθαίνε όλα τα μυστικά της ιδιωτικής ζωής της Βαρβάρας: ότι είχε βαφεί τα μαλλιά της άσπρο, ότι σπούδαζε στην άραβική γλώσσα για να ζεκάρη τις στενοχώριες της, κλπ. Τελος πάντων, το διαζύγιο εξέδωθη, στις άρχές του 1939. "Αλλά οι διαφορές των τών συζύγων δεν έλθθηκαν, κι' εξακολουούν ν' άπασχολούν άκόμη τώρα τις στήλες των έφημερίδων.

Κάθε τόσο, ξαναγίνονται λόγος για τη Βαρβάρα: για τη φίλια της με το δοκιμικό ζεύγος του Ουίνδσορ, για τα είδηάλιά της μ' έναν "Αγγλο πρωταθλητή του νκόλφ...

Τον Ιούλιο του 1942 την άπήγαγε ο γνωστός ήθοοις του κινηματογράφου Κάρο Γκράντ. "Εκαμν μαζί ένα μεγάλο ρωμαντικό ταξίδι με αυτοκίνητο, και κατόπιν παντρεύθηκαν... αλλά όχι για πολύ! Τον Αύγουστο του 1945, η Βαρβάρα πήρε το τρίτο διαζύγιο της, στο Λος Άντζελες. Τώρα βεβαίως ότι βρίσκεται στο Παρίσι για να ζή τα καινούργια μοντέλά της Ρυ-ντέ-λα Παί. Στην "Αμερική όμως διαδίδεται ότι πρόκειται να παντρευθί με τον Αυστραλό όσεντι Μάκ "Εδού, περίφημο σπόρτμαν, που έχει ήδη, παρ' όλα τα νείατα του, δυο σκάνδαλά διαζυγίων στο ένεργητικό του. Κατ' άλλους το ταξίδι της στο Παρίσι είνι γιατί πρόκειται να παν έκει ο Κάρο Γκράντ για να τα ξαναφτιάξουν. Η ίδια άπόδοσ όλην την κατηγορηματικά ότι είνι άποφασισμένη να μη ξαναπαντρευθί. "Δεν μπορεί κανείς να κάνει βλακείες σ' όλη του τη ζωή!" λέει.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑΤΑ

Η νέα μέταφραση

Ο Άνσελμος, ο μάγος, είχε μία κόρη που ήταν πολύ όμορφη. Την έλεγαν Μανταλίνα κι' όλοι οι νέοι της Σιάνα αναστενάζαν γι' αυτή.

Ο πατέρας της έπρεπε όλη την ημέρα στα βουνά και στα λαγκάδια μ' ένα παράξενο πανέρι από πολύ λεπτά καλάμια στη ράχη του.

Το βράδυ, όταν γυρῶσε στο σπίτι του, οι άνδρες άλλαζαν δρόμο μόλις τον έβλεπαν κι' οι γυναίκες έτρεχαν να μαζέψουν τα παιδιά τους και να κλειστούν βιαστικά τις πόρτες και τα παράθυρά τους. Γιατί τα μάτια του έλαμπαν τότε με μία άσυνήθιστη λάμψη κι' όλοι ήξεραν πως μέσα στο πανέρι του δεν είχε ούτε χόρτα, ούτε ρίζες, άλλα φτιάνα, που αυτός μόνο ήξερε τον τρόπο να τα μαγειρεύει και να τα υποτάσσει.

Και την ίδια δύναμη φαίνεται πως είχε κι' η κόρη του, η όμορφη Μανταλίνα. Κάθε μέρα την ώρα που έγενερό ο ήλιος ανέβαινε στην ψηλή ταραύα του σταυρού της, ντυμένη μ' έναν ανάλαφρο πέπλο κι' αφού έβλεπε τα όλο-φαίτα μαλλιά της, άρχιζε να τραγουδά με μία φωνή τόσο μελωδική, που οι κάτοικοι της Σιάνα, ακούγοντας την έκλαιγαν σαν μικρά παιδιά από τη συγκίνησή τους.

Η Μανταλίνα είχε παγώσει από φόβο. Και σωριάστηκε σε λίγο νεκρή. Το κορμί της έγινε κατάλυχο, όπως και των φιδιών που σέρνονταν όλη εκείνη τη νύχτα πάνω της, σφουρίζοντας άγρια, με τα σμαραγδένια άστροφτερά μάτια τους γεμάτα φλόγες έκδικτησας...

ΖΑΝ ΠΑΠΕΤΡ

Αι 'Ηνωμένοι Πολίταις θα προσαρτήσουν τη... Σελήνη

Σε μία πρόσφατη διάλεξή του, ο Άμερικανός καθηγητής Φάρνγουορθ έδωσε με τον καθηγητή του τον πιο σημαντικό λόγο ότι το έδαφος της Σελήνης θα ανήκει δικαιοδικά στις 'Ηνωμένες Πολιτείες έπειτα από τρία περίπου χρόνια όποτε υπολογίζεται ότι θα έχει πραγματοποιηθεί η επίκοινωνία με τον δορυφόρο της Γης μας.

Ο συλλογισμός του Φάρνγουορθ είναι πολύ απλός: Είναι αναμφισβήτητο, είπε, ότι οι πρώτοι διαπλανητικοί πύραυλοι που θα καταστούν δυνατό αυτό το ταξίδι, θα κατασκευασθούν από τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, γιατί είναι η μόνη χώρα που κατέχει τα απαραίτητα υλικά αυτό μέσα. 'Ο Άμερικανός καθηγητής υπολογίζει ότι η κατασκευή αυτών των πυραύλων δεν θα απαιτήσει περισσότερο από τρία χρόνια. Έκτιμησε, λοιπόν, να γνωστοποιήσει από τώρα στις άλλες δυνάμεις η σχεδιαζόμενη έξορμησις για την κατάκτηση της Σελήνης και την προσαρτήση της στο έδαφος των 'Ηνωμένων Πολιτειών, σύμφωνα με τους κανόνες του ισχύοντος διεθνούς δικαίου.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Δημ. Λαζαρίδην, Σταυρήν, εντοθα: Δέν διαδέχεται ακόμη έπαρκη χώρα. Έως όσον ενταθα: 'Η διεύθυνσις τους είνε: Fox Studios, Hollywood, California, U. S. A. 'Ενταθα: 'Η διεύθυνσις τους είνε: Mr. Enol Flynn, Warner Studios, Burbank, California, U. S. A. 'Ανεμώνη του άγρου, ενταθα: 'Εχει φύγει από το λαλούν και δεν είνε γνωστή η διεύθυνσις της. 'Εκ όκκινο Τριαντάφυλλο: Δέν παίζει πιά στον κινηματογράφο και δεν έχει κανείς την διεύθυνσις της. 'Αλκυνη Πιστολοδόχος: 'Η διεύθυνσις της είνε η ές: Miss Betty Gable, Fox Studios, Hollywood, California, U. S. A. 'Αρ. Τυμπαλίδην: 'Η διεύθυνσις του Μικυ Ροουβί είνε: Metro Goldwyn Mayer, Culver City, Calif. U. S. A. 'Ελπίος, η διεύθυνσις της Μίκεττυ Νταβίς είνε η ές: Warner Bros Studios, Burbank, California, U. S. A. Ζάγυιαν, Κορίνον: Δέν έμμε περισσότερες πληροφορίες. 'Εκ αρδερίαν: 'Η διεύθυνσις της Τζίντζερ Ρότζερς είνε: Paramount Studios, Hollywood, California, U. S. A. 'Ενδερμον άναγνώστριν: 'Η διεύθυνσις του Ιωάννη α. Λαζαρίδην είνε: Δέν...

Η ΡΑΔΙΟΕΝΕΡΓΕΙΑ παράτεινει τη ζωή μας

Τα τελευταία πειράματα των επιστημόνων

Το έτος 1912, ο νεαρός Δανός επιστήμων Γκεόργκ Χεδέζυ εργοζόταν στο εργαστήριο Ράδερφορντ, στο Δανδινόν, όπου έκανε πειράματα σχετικά με τη ραδιενέργεια. Έπειδή ήταν εργάτης, έμενε σε μία πανσιόν. Τα φωνητά λοιπόν που του σερβίριζαν, του φαινότανσαν ύπνου φρεσκάδας... Μία Κυριακή, προσέθεσε κρυφά λίγο «ραδιενεργό μόλυβδο» στο κρέας που είχε περισέψει στο πιάτο του. Έ, λοιπόν, επί ημέρας κατόπι, εύρισκε ίσνη της ούσιας αυτής στα φωνητά που του πληγαναν καθημερινώς στο εργαστήριο του! Με το εξήγηση αυτό κόλλησε του, πεισθήκε απόλυτα ότι το κρέας που περισέψει, μαγειρευόταν άλλοιώς, γινόταν κυμάς, και του ξανασερβιζόταν την άλλη μέρα!

Αυτή ήταν πιθανότατα η πρώτη εφαρμογή της μεθόδου άνιχνεύσεως διαφόρων ουσιών με τη ραδιενέργεια. Σήμερα οι επιστήμονες, ακολουθώντας ένα ανάλογο δρόμο, έχουν σημειώσει ήδη καταπληκτικές έπιτυχίες, που θα κάμουν τον άνθρωπο υγιέστερο και μακροβιότερο.

Ο ραδιενεργός μόλυβος του Χεδέζυ ήταν ένα προϊόν άποσυνθέσεως του ραδίου, άπάνιο κι' επί πλέον δηλητηριώδες, συνεπώς ακατάλληλο για πειράματα σε ζωντανούς οργανισμούς. Τώρα όμως έχει κατορθωθεί να γίνουν ραδιενεργά όλα τα χημικά στοιχεία, ακόμη και το κοινό κάρβουνο. 'Αρκετά να υποβληθούν σε «δομηραδισμό» με ηλεκτρισμό σωματίδια, μέσα σ' ένα «κυκλοτρόνιο» ή σε μια συσκευή διασπάσεως του ουρανίου. Μία τέτοια συσκευή ίσχυοναμεί σε άπόδοσι ραδιενεργείας με 1.000.000 κυκλοτρόνια, κι' ένα κυκλοτρόνιο ίσχυοναμεί με 1 κιλό ραδίου, έπλασθη με τη συνολική ποσότητα ραδίου που υπάρχει στον κόσμο κατά το 1940! Είναι συνεπώς ίλιγγιώδεις οι ποσότητες της ραδιενεργείας που έχει σπυρα στη διάθεσή της η Επιστήμη. Τα κοινά χημικά στοιχεία—ϊώδιον, νάτριον, φωσφόρος, κλπ.—μπορούν να την άπορροφήσουν και να γίνουν αυτά τα ίδια ραδιενεργά επί ώριμομένο χρονικό διάστημα.

Χρησιμοποιώντας λοιπόν για τα πειράματά τους τέτοια τεχνητά ραδιενεργά στοιχεία οι βιολόγοι διαδέχονταν ένα μέσον επιστημονικής έρευνας 1.000.000 φορές ευαισθητότερο απ' την καλύτερη χημική ανάλυση. Μπορούν επίσης να εξακριβώσουν τις χημικές ουσίες που υπάρχουν επό πριν στον οργανισμό, από εκείνες που προστίθενται κατόπι. Π. χ. τα δόντια περιέχουν φωσφόρο. 'Αν όμως άπορροφήσουν καινούργια ποσότητα, κι' αν ο νέος αυτός φωσφόρος είναι ραδιενεργός, οι επιστήμονες μπορούν να τον διακρίνουν απ' τον προηγούμενο. 'Η άνιχνεύσις αυτή των ραδιενεργών ουσιών κι' η παρακολούθησις της κυκλοφορίας τους μέσα σ' ένα ζωντανό οργανισμό γίνονται με τέλεια κι' εύκολα μηχανήματα. 'Ετσι οι επιστήμονες εξακριβώνουν πώς άπορροώνονται απ' τους ιστούς, ποιές μεταβολές ποδούνουν, πώς άπορροώνονται κατόπι κ. ο. κ. Και βγάζουν έτσι πολύτιμα βιολογικά συμπεράσματα.

Τώρα μελετούν π. χ. μ' αυτή τη μέθοδο τη δράση του σιδήρου μέσα στον οργανισμό. 'Ισά σήμερα, η Επιστήμη δεν ήξερε, παρά μόνον ότι ο σίδηρος είναι άπορροαίτη συστατικό του σώματος. Τίποτε περισσότερο.

Γίνονται επίσης μελέτες για την έπιδρασι του ιωδίου στο θυρεοειδή άδενα, απ' τον όποιο εξαρτάται η κανονική ανάπτυξις των παιδιών κι' η ισορροπία του οργανισμού.

Άλλα πειράματα, με ραδιενεργό νάτριον και κάλιο, έχουν αποκθ την εξακριβώσι των χημικών μεταβολών που συμβαίνουν μέσα στο μυαλό και την ανακάλυψι της άγνωστης ακόμη οίτιας που προκαλεί μία φοβερή ασθένεια, την έπιληψία.

Μία σπουδαία έφαρμογή της νέας μεθόδου άφορά τη χειρουργική. 'Ας υποθέσουμε ότι επιβάλλεται να κοπεί ένα πόδι. Πού όμως άκριβώς πρέπει να το κόψει ο χειρουργός; Πάνω ή κάτω απ' το γόνατο; 'Αν ο άναπτορς διατηρήσει το γόνατό του, θα μπορεί κατόπι να χρησιμοποιήσει πολύ καλύτερα ένα ζώλινο πόδι. 'Εξ άλλου όμως, αν ή κυκλοφορία του αίματος κάτω απ' το γόνατο δεν είναι αρκετά κανονική, ώστε να επισυλώς ή πληγή, θα χρειασθεί δεύτερη έγχειρσίσις. Όλαυθί καινούργια πόνος, δαπάνες, κίνδυνος, κλπ. Εύτυχως, ή έπαρκει της κυκλοφορίας του αίματος υπορεί τώρα να εξακριβωθεί με μία ένσοι ραδιενεργού νάτριου. 'Ο γιατρός μετράει κατόπι πόσο απ' αυτό το νάτριο υπάρεσι κάτω απ' το γόνατο του άρρωστου ποδίου και πόσο στο νερό ποδίου, και βγάζει τα άσφαλή συμπεράσματά του.

Γιά τη θεραπεία της λευχαιμίας, χρησιμοποιήθηκε πρώτα ο ραδιενεργός φωσφόρος, τελευταίως δέ το ραδιενεργό νάτριον. 'Ο ραδιενεργός φωσφόρος παρέχει επίσης άνοδορροατικά άποτελέσματα στα πειράματα που γίνονται ήδη για την καταπολέμησι μιας άλλης αρρώστιας, άντιόπησιν απ' τη λευχαιμία, στην όποια υπάρχει ίπερπληθώρα άρρωσθ αιμοσφαιρίων. Τέλος, οι τεχνητές ραδιενεργές ουσίες παρουσιάζουν τεράστιες δυνατότητες για τη θεραπεία του καρκίνου.

ΗΥΠΙΣΤΟΡΙΑΗΥΕΣΤΗΡΟΥΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝΝΙΕ ΛΑ ΧΙΡ

7ον —Πάνε στο κυνήγι, κύριε βαρώνε. Δέν θ' άργήσουν όμως να γυρίσουν.

Πραγματικά, άκούσθηκαν απ' έξω βήματα που πλησίαζαν. 'Η έξορμησία άνοιξε, και μπήκαν δύο νέοι, με τα τουφέκια στο χέρι. 'Ο δεύτερος έκλεισε την πόρτα, ένω ο πρώτος, βλέποντας τον έπισκοπό, τον χαιρετούσε με σεβασμό. 'Ο άδελφός του τον μίμηθηκε. 'Επειτα περίμεναν τον κύριο τους απ' οι γονείς τους.

Ο βαρώνς Γιάλο Βάρτεκ φορούσε ένα κομψό μαύρο βελούδο κοστούμι, παπούτσια από καστόρι κι' άσπρο μεταξοτό ποκά-στόρι άνοιχτό στο λαϊκό. 'Ηταν ψηλός, άδύνατος, με μία φυσιογνωμία Μεσοποταλική, άγρια και ύπουλη, φετίκη και τρομερή. Είχε κόκκινα μαλλιά και μουστάκια, πρόσφορο λιπώσαρκο, μάτια πράσινα, σκληρά, φειδίσια, βαθιά χωμένα στις κόγχες, μάτια που πετούσαν φωτιές. Τα χείλη του ήταν λεπτά, σαν να είχε σχηματισθεί το στόμα του με μία έυραφία. 'Η μοιά του είχε έκφρασι θεληματική, κυριαρχική.

Κύτταξε διαδοχικά τον Τσούχτ, την Άντελα και τους γιους τους Φράντς και Μπέρτολντ. Κι' έκαμε και τους τέσσερις να νουθούν τρεμολία... Δέν χρειάζονταν λόγια, για να τους βώσει να καταλάσουν τη θέλησή του.

Η Άντελα ένωσε τα χέρια της έκτεντικά και είπε με φοβισμένη φωνή:

—Ναι, ναι, κύριε βαρώνε! Ναι, ή Μίνα δέχεται. 'Ο πατέρας της, ένω, οι άδελφοί της, την παρακαλούσαμε, την έ-ξορκίζαμε και την έπεισάμε! 'Η έρη βέβαια σας θα γίνη σεάσθη, άρχοντα μου. 'Η Μίνα θάρρη μαζί σας... Δέν έχω, παρά να την είδοποιώ ότι βρισκόσε εδώ...

Ο βαρώνς ένευ άκίνητος έμπρός στη γυναίκα που έκτεσε, και στους τρεις έκστατικούς άνδρες.

Η Άντελλα έκαμε μία ύποκλησι, έτρεξε έπειτα ως την άπαστη πόρτα, την άνοιξε και φώναξε:

—Μίνα!... Μίνα!... 'Ερχομαι, μαμά! άπάντησε μία γλυκιά φωνή.

Άκούσθηκαν βήματα στη σοφίτα. 'Η έύλινη σκάλα έτρεξε δυνατά. Και μία κοπέλλα παρουσιάσθηκε στο κατώφλι της πόρτας, που είχε άρσις άνοιχτή ή μητέρα.

Η Μίνα ήταν ένα κορίτσι 18 έτών, έαυθό, βροστό, παχύρλοο, με μεγάλα γαλάζια μάτια, με άνάστημα μέτρο, πολύ πιο περιποιημένη απ' τις συνθημαμένες χωριστομένης, κολλοχενισμένη, ντυμένη ή έπιείλεια.

Προχώρησε προς το βαρών, δειλά, λίγο άνησυχη, χαμογελώντας έλαφρά. Το έκανε μία βαθιά ύπόκλησι κι' είπε με φωνή παιδιαστική:

—Είμαι στας διαταγές σας, κύριε βαρώνε! Τα μάτια του Βάρτεκ πέτασαν μία λάμψη. Το πρόσωπό του πήρε για μία στιγμή έκφρασι ίκανοποίησης. Άκούμπησε το δεξί χέρι του πάνω στο ξανθό κεφάλι της νέας, σαν να την έπαινε. Έτσι στην κατοχή του, κι' είπε με παράσην μεταλλική φωνή:

—Χαιρέτησε τους δικούς σου και πάρε ένα παλτό.

Η κοπέλλα άγκάλιασε και φίλησε τους γονείς της και τα άδελφία της, με χαρά και λύπη μαζί, με συγκρατημένη συγκίνησι. Πήρε έπειτα μία μπέτα με κουκούλα, όποκλήθηκε πάλι έμπρός στον άρχοντα και περίμενε.

Ο βαρώνς άποχαίρησε τους Τσούχτ, άκούμπησε το χέρι του στον ώμο της Μίνας και πρόσφερε μία λέξι μόνον:

—Έλα!

Πλησίασε μαζί της στο ντουλάπι, που μετακινήθηκε άμέσως και έσκέπασε την τρύπα του τοίχου. 'Η κρυφή πόρτα άνοιξε και έξαυέκλεισε πίσω τους. Το βαρύ έπιπλο έαναγύρισε στη θέσι του.

Ο Βάρτεκ κι' ή Μίνα βάδιζαν τώρα γρήγορα σ' ένα πλατύ και ψηλό ύπάγειο διάδρομο. 'Η άγροα σταλάζε γύρω τους απ' το γυμνό βράχο.

Ο διάδρομος αυτός, φυσικός ή τεχνητός, ήταν πάντα πολύ ήλιος. Άλλά, στα τελευταία χρόνια, είχαν στερεωθεί στο βράχο σιδερένια μπράτσα με ηλεκτρικές λάμπες κι' είχαν άνοιξη αόλακτα στο έδαφος για να μαζεύουν το νερό που έσταζε.

Σε λίγο, ο διάδρομος έγινε ά νηφορικά. 'Επειτα ο βαρώνς κι' ή Μίνα άνέθηκαν διάφορες σκάλες, πέρασαν από πόρτες μαύρες, σιδερόφρακτες, έφωδιασμένες με τεράστιες κλειδαριές.

Τώρα οι τοίχοι ήταν ντυμένοι με σκαλιστό έύλο βελανιδιάς, κασσορό και γυαλιστερό. Δέν ύπηρχαν πιά άλλα μπράτσα, άλλα λυχνιστάτες από φέρ-φορξ με πολλές λάμπες. Οι λάμπες αυτές άναθαν αυτόμάτως, όταν πλησίαζε ο βαρώνς, και έξανέσθωναν πίσω του.

Η Μίνα κύτταξε γύρω της, με τρόμο και με θαυμασμό συνεχόνος. Βάδιζε πάντα γρήγορα, σέκν να την τραβούσε το χέρι εκείνου που άκούμπησε στον ώμο της.

Έπί τέλους, ο βαρώνς σταμάτησε σε μία εφύρηγη αίθουσα, με τους τοίχους πλούσια ταπεταρισμένους. Στάθηκε έμπρός σε μία άσπη πόρτα με χρυσά σκαλισμάτα. Έμεινε μία στιγμή άκίνητος. 'Επειτα άπλωσε το χέρι του, άνοιξε την πόρτα και προχώρησε, μαζί πάντα με τη Μίνα.

Πέρασαν ένα σελόν άσπρο και χρυσό κι' άνοιξαν δεύτερη πόρτα. Ο Βάρτεκ σταμάτησε στο κατώφλι μιας πολυτελέστατης κρεβατοκάμαρας, στολισμένης με χαλιά, έπιπλωμένη με βαρύτητα έπιπλα, άγλυμάτα, μαξιλάρια κι' ένα μεγάλο κρεβάτι...

—Ένας ηλεκτρικός πολυέλαιος σκόρπισε το γλυκό φως του.

Στο βέθος, πάνω σ' ένα χαμηλό νηδών, καθόταν μία νέα γυναίκα, μελαγχολική, με άσπρο φόρεμα. Όταν είδε τον Βάρτεκ, άνασηκόθηκε άπότομα και πήρε μία σάσι άμνησις και δυστυχίας, κυττάζοντας τον με άγέρωχη ψυχρότητα.

Έκείνος έσπρωξε την Μίνα μέσα στο δωμάτιο κι' είπε με φωνή έλαφρά τρεμουλιαστή:

—Νά ή καμαριέρα που σας άποσέβηκα, κυρία. 'Επειτα άποτραβήθηκε, έκλεισε την πόρτα κι' άπομακρύνθηκε.

Ο γωνιακός πυργίσκος

Την ίδια στιγμή, ο Σαινκλαίρ σταμάτησε στην πλαγιά του βουνού.

—Προσοχή, Πιλότ! είπε σιγά. Ένα βαθύ χαντάκι... Δέν είναι πολύ πλατύ: δύο μέτρα μόνον... Άν όμως το πηδήσουμε, μπορεί να κάνομε θόρυβο.

Ο Πιλότ κατάλαβε άμέσως τί ζητούσε απ' αυτόν ο κύριός του.

Ήταν άριστος γυμναστής και ά κροδάτης. Κι' ή ζωή που περνούσε με τον Νυκτάλωφ, συντελούσε στην άνάπτυξι αυτών των σωματικών προσόντων του.

Στάθηκε σε άπόστασι 20 πότων απ' το χαντάκι. Τέντωσε τα γόνατα του ψηλά. 'Επειτα έπεσε προς τα έμπρός, με το κορμί άλύιστο, χωρίς να μετακινήθουν καθόλου τα πόδια του. Σχημάτισε έτσι μία ζωντανή γέφυρα, πάνω απ' την όποια πέρασαν γρήγορα ο Σαινκλαίρ κι' ο Κορσά.

Έπειτα ο τελευταίος άρπαξε τα χέρια του Πιλότ, κι' έκλεινος βρέθηκε, σε λίγα δευτερόλεπτα όρθιος κοντά του.

Έπασσαν δίχως θόρυβο στα πόδια του πανώληχου βράχου, πάνω στον όποιο ήταν χτισμένος ο πύργος του Σχβάλτσερκ.

Ο Σαινκλαίρ κάθισε κατωχής. Οι σύντροφοί του τον μίμηθηκαν.

Ο Νυκτάλωφ άρχισε να μιλή με φωνή σιγανή, άκούστη μόνον σ' αυτής συνηθισμένα σ' αυτήν:

—Καθώς πλησιάζαμε, είπε, έξέτασα τον πύργο από πιο κοντά. Πρόσεξα ένα πυργίσκο, κρεμαμένο πάνω απ' την άδυσσο, μακριά απ' τη σκάλα που σκαρφαλώνει στον βράχο. Φαίνεται τρέλα ή σκέψις κά μόνον να φθάσει κανείς απ' έξω ως αυτόν! Πιστεύω λοιπόν ότι ο Έωσφόρος δεν θα θεόρνη άναγκασμό να τον έφοδιάσει με προφυλακτικές ηλεκτρικές έγκαταστάσεις, θεορώντας τον άπρόσιτο.

Ο πυργίσκος αυτός είνε κατοικημένος. Τα καγκελλόφρακτα παράθυρά του φωτισθήκαν για μία στιγμή. Στοιχηματίζω ότι ύπαρχει εκεί μία γυναικεία κρεβατοκάμαρα, γιατί δέκτρια λεπτά δοντελλώτα κουρτινάκια. 'Επειτα τραβήχθηκαν, φαίνεται, από μέσα άλλες κουρτίνες, χοντρές. Το άριστερό και το δεξιό παράθυρο σκοτεινίσαν έαφνικά. Μόνο στο μεσαίο έμεινε μία λεπτή φωτεινή γραμμή, γιατί δεν ένώθηκαν οι κουρτίνες του.

Ο Σαινκλαίρ σάπασε για λίγο, κι' έπειτα συνέχισε:

—Δέν μπορώ όμως ν' άνεδοίμε κατ' έθείαν απ' έξω ως τον πυργίσκο, ο όποιος βρίσκεται πάνω άκριβώς απ' το κεφάλι μας...

—Σε πόσο ύψος; ρώτησε ο Πιλότ.

—Υπολογίζω ότι ο βράχος είνε ύψους 75 ως 80 μέτρα. Στα 38 μέτρα περίπου ύπαρχει ένα κεφαλόσκαλο, που σχηματίζεται απ' το πέρας της σκάλας. Δέν μπορώ όμως να χρησιμοποιήσω τη σκάλα αυτή, γιατί, καθώς μάς είπε ο Κρόν, όριμένα σκαλισμάτα της—δέν ήξερε ποιά άναίκα—έχουν κρυφώς ηλεκτρικούς μηχανισμούς, που είδοποιούν άμέσως τη φωτιά.

Επί τέλους, ο βαρώνς σταμάτησε σε μία εφύρηγη αίθουσα, με τους τοίχους πλούσια ταπεταρισμένους. Στάθηκε έμπρός σε μία άσπη πόρτα με χρυσά σκαλισμάτα. Έμεινε μία στιγμή άκίνητος. 'Επειτα άπλωσε το χέρι του, άνοιξε την πόρτα και προχώρησε, μαζί πάντα με τη Μίνα.

Πέρασαν ένα σελόν άσπρο και χρυσό κι' άνοιξαν δεύτερη πόρτα. Ο Βάρτεκ σταμάτησε στο κατώφλι μιας πολυτελέστατης κρεβατοκάμαρας, στολισμένης με χαλιά, έπιπλωμένη με βαρύτητα έπιπλα, άγλυμάτα, μαξιλάρια κι' ένα μεγάλο κρεβάτι...

—Ένας ηλεκτρικός πολυέλαιος σκόρπισε το γλυκό φως του.

Στο βέθος, πάνω σ' ένα χαμηλό νηδών, καθόταν μία νέα γυναίκα, μελαγχολική, με άσπρο φόρεμα. Όταν είδε τον Βάρτεκ, άνασηκόθηκε άπότομα και πήρε μία σάσι άμνησις και δυστυχίας, κυττάζοντας τον με άγέρωχη ψυχρότητα.

Έκείνος έσπρωξε την Μίνα μέσα στο δωμάτιο κι' είπε με φωνή έλαφρά τρεμουλιαστή:

—Νά ή καμαριέρα που σας άποσέβηκα, κυρία. 'Επειτα άποτραβήθηκε, έκλεισε την πόρτα κι' άπομακρύνθηκε.

Ο γωνιακός πυργίσκος

Την ίδια στιγμή, ο Σαινκλαίρ σταμάτησε στην πλαγιά του βουνού.

—Προσοχή, Πιλότ! είπε σιγά. Ένα βαθύ χαντάκι... Δέν είναι πολύ πλατύ: δύο μέτρα μόνον... Άν όμως το πηδήσουμε, μπορεί να κάνομε θόρυβο.

Ο Πιλότ κατάλαβε άμέσως τί ζητούσε απ' αυτόν ο κύριός του.

Ήταν άριστος γυμναστής και ά κροδάτης. Κι' ή ζωή που περνούσε με τον Νυκτάλωφ, συντελούσε στην άνάπτυξι αυτών των σωματικών προσόντων του.

Στάθηκε σε άπόστασι 20 πότων απ' το χαντάκι. Τέντωσε τα γόνατα του ψηλά. 'Επειτα έπεσε προς τα έμπρός, με το κορμί άλύιστο, χωρίς να μετακινήθουν καθόλου τα πόδια του. Σχημάτισε έτσι μία ζωντανή γέφυρα, πάνω απ' την όποια πέρασαν γρήγορα ο Σαινκλαίρ κι' ο Κορσά.

Έπειτα ο τελευταίος άρπαξε τα χέρια του Πιλότ, κι' έκλεινος βρέθηκε, σε λίγα δευτερόλεπτα όρθιος κοντά του.

Έπασσαν δίχως θόρυβο στα πόδια του πανώληχου βράχου, πάνω στον όποιο ήταν χτισμένος ο πύργος του Σχβάλτσερκ.

Ο Σαινκλαίρ κάθισε κατωχής. Οι σύντροφοί του τον μίμηθηκαν.

Ο Νυκτάλωφ άρχισε να μιλή με φωνή σιγανή, άκούστη μόνον σ' αυτής συνηθισμένα σ' αυτήν:

—Καθώς πλησιάζαμε, είπε, έξέτασα τον πύργο από πιο κοντά. Πρόσεξα ένα πυργίσκο, κρεμαμένο πάνω απ' την άδυσσο, μακριά απ' τη σκάλα που σκαρφαλώνει στον βράχο. Φαίνεται τρέλα ή σκέψις κά μόνον να φθάσει κανείς απ' έξω ως αυτόν! Πιστεύω λοιπόν ότι ο Έωσφόρος δεν θα θεόρνη άναγκασμό να τον έφοδιάσει με προφυλακτικές ηλεκτρικές έγκαταστάσεις, θεορώντας τον άπρόσιτο.

Ο πυργίσκος αυτός είνε κατοικημένος. Τα καγκελλόφρακτα παράθυρά του φωτισθήκαν για μία στιγμή. Στοιχηματίζω ότι ύπαρχει εκεί μία γυναικεία κρεβατοκάμαρα, γιατί δέκτρια λεπτά δοντελλώτα κουρτινάκια. 'Επειτα τραβήχθηκαν, φαίνεται, από μέσα άλλες κουρτίνες, χοντρές. Το άριστερό και το δεξιό παράθυρο σκοτεινίσαν έαφνικά. Μόνο στο μεσαίο έμεινε μία λεπτή φωτεινή γραμμή, γιατί δεν ένώθηκαν οι κουρτίνες του.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η έτοιμοθάνατη

Ο Κ. Ζαχαρίας είνε στις χαρές του. Νοιώθει τον έαυτο του εύτυχισμένο, καντεύει μάλιστα να τρελαθεί απ' τη χαρά του. Οι φίλοι και οι γνωστοί του που τον βλέπουν τόσο πρόσχαρο, τον ρωτούν:

—Μα τι σου συμβαίνει, επί τέλους, Ζαχαρία; Σούπεσε το λαχείο.

Ο Ζαχαρίας σκύβει έμπιστευτικά και τους λέει σ' αψί:

—'Η πεθερά μου είνε... σαβάρια άρρωστη! Είνε λοιπόν να μη χωριώμαι.

Απ' τους φίλους του, όσοι είνε έγνωστοί και πενθεροπαθείς, τον κυττάζουν με φθόνο και ψιθυρίζουν:

—Τι τυχερός άνθρωπος!... Πραγματικά ο Ζαχαρίας έχει τύχη. Δυό-τρεις μέρες άρρωτο ο γιατρός που παρακολούθει την πεθερά του του λέει περίληψις:

—Κυρία Ζαχαρία, όλα πιά τελειώσανε... 'Η πεθερά σου δεν θα βγάλει τη νύχτα άποφει!

Ο Ζαχαρίας άναστενάει και ψιθυρίζει:

—Ότε τελειώσαν όλα, γιατρέ μου, 'Ο γιατρός άκσπεται λίγο και του άπαντά:

—Ναι, βέβαια... άλλα κάποτε συμβαίνουν και νεκροφάνειες. Νά, πέρσοι, θυμώμαι, μία γυνή, στην ηλικία της πεθεράς σου σκακώθηκε όρθη από φέρετρό της μέσα στην έκκληρία, την ώρα που την ψέλνονε.

—Αλήθεια, γιατρέ; ρωτάει βαρύτητα συγκινημένος ο Ζαχαρίας.

—Το είδα με τα μάτια μου. 'Η (νεκρή) συνήλθε και ζώνησε απ' το λήθαργό της απ' τη φαλμαγίες των παπώνων.

—Τότε, άναστενάει ο Ζαχαρίας, να παρακαλέσουμε τους περάδες να την βάλουν ενό-σινά και γρήγορα-γρήγορα να τελειώνουνε.

ΕΧΟΥΝ ΟΡΜΟΝΕΣ και τα φυτά!...

Νέες επιστημονικές καλλιέργειες

Όλοι οι περιθαλπόμενοι έχουν τη συνήθεια να κορφολογούν τις ντοματιές, να κόβουν δηλαδή τις κορφές των φυτών, για να πετυχαίνουν έτσι περισσότερες και μεγαλύτερες ντοματιές.

Εκπαιδευμένοι δέ αυτή την παλιά μέθοδο σαν να ήσαν μια από τις σπουδαιότερες ανακαλύψεις της βιολογίας. Κι η περιθαλπία αυτή ανακάλυψε είναι οι ορμόνες.

Με άλλα λόγια, οι επιστήμονες μας βεβαιώνουν ότι και τα φυτά έχουν ορμόνες, που λέγονται «αυξίνες» και που παίζουν ένα εκπληκτικό ρόλο στην ανάπτυξή τους.

Όσο τώρα για τις ορμόνες, θα ξέρετε σφαλμάτι ότι είναι διάφορες ουσίες, τις οποίες εκκρίνουν σε άπειρες λαχίστες δόσεις μερικοί αδένες του σώματός μας, όπως ο θυρεοειδής ή ο σκευαλκοειδής και η επιφύση, η υπόφυση και άλλοι.

Η επιφύση των εκκρίσεων των ορμονών τους, που μόλις φθάσει το ένα εκατομμύριοστος του γραμμαρίου, είναι κυριολεκτικά θαυματουργή για τον οργανισμό μας. Οι ορμόνες ρυθμίζουν όλες τις ζωτικές λειτουργίες του. Οι εκκρίσεις, παραδείγματος χάριν, ενός αδένος, που λέγεται «θυρεοειδής» από τους βιολόγους και «αυξίνες» από τους καλλιεργητές, κανονίζουν την ανάπτυξη του σώματος κατά τη νεαρή ηλικία.

Τι σχέση όμως έχουν οι ορμόνες με το κορφολόγημα που γίνεται στις ντοματιές; Έχουν και τα φυτά αδένες που εκκρίνουν ορμόνες. Και σε μία τέτοια περίπτωση, που βρίσκεται ο «θυρεοειδής», που ρυθμίζει την ανάπτυξη τους.

Η αλήθεια είναι πως ούτε η ντοματιά, ούτε κανένα άλλο φυτό έχει αδένες. Και όμως ο Δανός βιολόγος Μπένε Γκένσεν απέδειξε με τα πειράματά του ότι τα φυτά μεγαλώνουν σαν να είχαν άκρη-άκρη στα βλαστάρια τους, σύμφωνα με την ανάπτυξη τους!

Ο Δανός επιστήμονας έκοψε μια ημέρα κατά ένα χιλιοστό την άκρη του φυτού ενός σπαχιδίου βράχης. Το μικρό φυτό τότε έπαψε να μεγαλώνει. Είχε σταματήσει απλώς, όπως η ανάπτυξη του!

Τα ίδια πειράματα, με μ' ένα άλλο τρόπο, έκανε και ο Ολλανδός βιολόγος Πλάκ, αποδεικνύοντας κι αυτός ότι οι «αυξίνες» ορμόνες δεν ήταν μια επιστημονική υπόθεση, μια θεωρία, αλλά μία αναμφισβήτητη πραγματικότητα.

Ο Δόκτωρ Πλάκ έκοψε την άκρη του ίδιου φυτού με μία λεπτή μεταλλική λεπίδα και την άφησε εκεί, άπνοη στην τομή. Το φυτό έπαψε πάλι να μεγαλώνει. Έπειτα, ο Ολλανδός βιολόγος αντικατέστησε τη μεταλλική λεπίδα με ένα φύλλο ζελατίνης. Το φυτό εξακολούθησε την ανάπτυξη σαν να μην το έπαιζε τίποτα. Κι αυτό γιατί η «ορμόνη» του φυτού περνούσε τώρα από τη ζελατίνα και το βλαστάρι έτσι μεγάλωσε.

Είνας άλλος επιστήμονας, ο Όλλανδός Βέντ έκανε ένα πιο τολμηρό πείραμα. Έβγαλε την κομμένη κορφή του φυτού σ' ένα μικροσκοπικό φύλλο ζελατίνης και τη μετέφερε στο έργοσπυρίδι του. Κατέβηκε, όταν πέρασε μία δόλη από πάνω, έβαλε πάνω στο

κοιμένο βλαστάρι του φυτού όχι την άκρη του, αλλά μόλις το μικροσκοπικό φύλλο της ζελατίνης. Και τί συνέβη τότε; Το φυτό ξανάρχισε πάλι να μεγαλώνει χωρίς στην κομμένη που είχε μαζευτεί πάνω στη ζελατίνα κατά την παραμονή της κομμένης κορφής του φυτού στο έργοσπυρίδι του επιστήμονα!

Η φυτική ορμόνη λοιπόν, είναι μία ουσία, που μαζεύεται με τις ορμόνες του οργανισμού μας και που οι επιστήμονες την ονομάζουν «αυξίνη».

Όλες οι κορφές των φυτών που βρίσκονται στην ανάπτυξη τους παράγουν τις ίδιες «αυξίνες». Σήμερα μάλλον ξέρουμε και το χημικό τύπο τους. Και γι' αυτό την ανακάλυψε, ο Βοτανολόγος κι' ο Επιστήμονας καλλιέργειας κήπων τώρα διάφορα εκπληκτικά πειράματα.

Ένας από αυτούς ο Ζοζέφ Λεφίερ, διευθυντής του Γαλλικού Αγρονομικού Ινστιτούτου έλαβε σ' ένα σημείο το βλαστάρι μιας ντοματιάς μ' ένα μίγμα λαχανικών και τεχνητής «αυξίνης». Το αποτέλεσμα αυτού του πειράματος ήταν πολύ περίεργο. Το βλαστάρι της ντοματιάς σ' εκείνο το σημείο άρχισε να βγάζει «αυξίνες» που έφεραν προς το έδαφος.

Το σπουδαιότερο απ' όλα όμως είναι ότι με την τεχνητή «αυξίνη» οι καλλιέργειες μπορούν να πετύχουν ένα καινούριο είδος παραγωγής: να έχουν δηλαδή ντοματιές, κολοκύθια και αγγούρια χωρίς σπόρους!

Μεγάλες ντοματιές χωρίς σπόρους είναι αλήθεια, κάτι το εξαιρετικό για το τραπέζι. Όσοι δοκίμασαν αυτό το καινούριο είδος έμειναν κατενοουασμένοι! Οι «Αυξίνο» περιθαλπόμενοι άρχισαν κιόλας να χρησιμοποιούν την τεχνητή «αυξίνη» κι' οι ντοματιές τους βγάζουν υπέρκοχες ντοματιές χωρίς σπόρους και με τραγανή και νόστιμη ωρότητα.

Αλλά σε λίγο θα έχουμε κι' άλλες πρακτικές εφαρμογές αυτής της επιστήμης.

Θέλετε να είστε εύτυχισμένη;

Τι συμβουλεύει η Ζακελίν Όμπέρ

Θέλετε να είσαστε εύτυχισμένη; Ακολουθήστε τις παρακάτω συμβουλές, λέγει η Γαλλίδα συγγραφέας Ζακελίν Όμπέρ, και θα τα κατορθώσετε μέσα σε έξι μήνες, με τον ίδιο τρόπο που θα αποκοτώσετε τις περιφρονημένες τις Μιστεγκέτ, κάνοντας την απαιτητική κάμψης των γονατών επί ένα χρόνο.

Οι συμβουλές της που αποτελούν ένα είδος δεκαλόγου είναι οι ακόλουθες:

1. Σεβόμαστε από το λεξιλόγιο των αυστηρών με το σύζυγό σας τις φράσεις: «Τι σκέπτεσαι!», «Από πού έρχεσαι!», «Πού πας!», «Σε ποιόν γράφεις!...». Τα 50% αυτών των ερωτήσεων είναι άσκοπα και τα άλλα 50% διασποράν εκείνον στον οποίον απευθύνονται, χωρίς να φέρνουν καμιά ωφέλεια σε σας.

2. Προσπαθήστε να χαμογελάτε όσο μπορείτε περισσότερο και συχνότερα. Χαμογελάτε στους φίλους σας λέγοντας τους καλημέρα, χα-

νικής μεθόδου. Με τεχνικές «αυξίνες», σε μεγάλες δόσεις, τα φυτά δεν βγάζουν «αυξίνες», ζεραίνονται, αρρωσταίνουν και σε λίγο ξεραίνονται. Με τον τρόπο λοιπόν αυτό μπορούν να καθοριστούν διάφορα χωράφια από τα ζιζάνια.

Επίσης, με «αυξίνες» σε υπερβολικές δόσεις οι καλλιέργειες μπορούν να φυλάγουν τις πατάτες στα υπόγειά τους, δίχως να φοβούνται ότι θα βλαστήσουν. Κι' έτσι, θα πετυχαίνουν πάντα για τις πατάτες τους την καλύτερη τιμή.

Απ' όλα αυτά τώρα βγαίνει το συμπέρασμα ότι οι μεγαλύτερες ανακαλύψεις των βιολόγων της εποχής μας έχουν τις πιο περίεργες και τις πιο άπαιστες πρακτικές εφαρμογές.

ΖΑΝ ΚΑΜΠΡΕΡΕΤΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Μπλόκ ταξιδεύει με το τραίνο. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού ένας ενοχλητικός φύλλος δεν τον αφήνει σ' ησυχία. «Υστερα από πολλή προσπάθεια, ο Μπλόκ κατορθώνει να τον συλλάβει, αντί όμως να τον σκοτώσει, τον πετά έξω απ' το παράθυρο λέγοντας:

— Πήγαινε τώρα με τα πόδια, πάλοζωφιο για να μάθεις να φέρεσαι!

Διάλογος μεταξύ φιλενάδων:

— Θα παραθερίσουμε φέτος το καλοκαίρι στο Λουτράκι.

— Είσαι τυχερή, καυμένη. Ο δικός μου ο άνδρας δεν πάσχει δυστυχώς από τίποτα!...

Ο σύζυγος: Τι, 60 χιλιάδες δραχμές θα στοιχίσει το καπέλο πάλι; Μ' αυτό είναι άμαρτια!

Ο σύζυγος: Τέτοιες άμαρτίες, άντρα μου, μακάρι να πέφτουν πάντα απάνω στο κεφάλι μου!...

ΚΡΕΜΕΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
ΚΟΛΩΝΙΕΣ ΧΥΜΑ
ΑΡΜΑΤΑ - ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
ΧΡΥΣΙΚΟ ΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του σημερινού τεύχους

Συλλαβική άλυσίδα

1) ΔΑΝΙΑ. 2) ΑΝΕΜΗ. 3) ΜΗΝΥΜΑ. 4) ΜΑΝΙΑ. 5) ΑΝΑΣΑ. 6) ΣΑΝΙΔΑ. 7) ΔΑΝΕΙ. 8) ΚΑΝΑΛΙ. 9) ΑΙΝΑΡΙ. 10) ΡΙΝΙΣΜΑ.

Δύσκολες συγγενείες

Ο Μήτσος είναι ο παππούς του Γιώργου.

Η κούρα

Νικητής είναι ο Λεβέντης. Ακολουθούν κατά σειράν ο Άραπας, ο Γρήγορος κι' ο Άνεμος (μαζί). Ο θαρραλέος κι' ο Κεραυνός.

Τά ξεχρησμένα

Παίρνετε τα ποτήρια 2 και 3 και τα βάζετε πρώτα, πριν απ' το 1. Παίρνετε έπειτα τα 5 και 6 και τα βάζετε στις άδειες θέσεις μεταξύ του 1 και του 4. Τέλος, παίρνετε τα 6 και 4 και τα βάζετε πρώτα, πριν δηλαδή απ' το 2.

Πόσα άτομα;

Οκτώ άτομα, γιατί η σύζυγος που είχε μαζί του ο κάθε σύζυγος, ήταν η ίδια για όλους, δηλαδή η πόρτα.

Τα χρόνια τους

Γιώργος 20, Γιάννης 30, Κώστας 50.

Μία ιδιαιτέρη θέσις

Στα γόνατά του.

Το τζάμι και ο καθρέφτης

Γιατί το τζάμι έχει δυό όψεις κι' ο καθρέφτης μία μόνον, συνεπώς το πλυσίμο του τζαμιού απαιτεί τη διπλάσια εργασία.

Τι άλλο;

Να πάρη την πλειοψηφία στις εκλογές.

Το τσέπ

Να το πετάξετε προς τα πάνω.

Με τέσσερες μελούσιες
Η παραπλήρως εικόνα δείχνει πως με τέσσερες μελούσιες σχεδιάζεται το σκάφη με τα 9 τετραγώνια.

Το ερώτημα

Οι σελίδες 1 και 2 βρίσκονται στις δυό πλευρές του ίδιου φύλλου, συνεπώς δεν υπάρχουν να υπάρχουν ανάμεσα τους ένα χαρτονόμιο.

Ποιοί είναι;

1) Η Σαρόλττα Κορνάι, 2) η Ζαν ντ' Άρκ, 3) ο Βιργίλιος, 4) ο Φοβερόπτερος, 5) η κυρία Γαλλίνα, 6) ο βασιλέας Αλβέρτος Α', 7) ο Βελγίος, 8) ο Ναπολέων, 9) ο Αικατερίνη της Ρωσίας, 10) ο Δονελάν.

Επιγραφή

Μακάριοι οι κρατούντες.

θυμωμένη και να μην ανοίξετε το στόμα σας.

7. Είναι καλύτερο να θυμώνετε για καλά κάθε τόσο — αυτό δεν είναι ανάγκη να γίνεται και πολύ συχνά — παρά να έχετε διαρκώς κατεσπασμένα τα μούτρα.

8. Πρέπει να συνήθισετε ώστε τα κομπλιμέντα σας να είναι δικαιολογημένα και ειλικρινή. Έτσι μια παρατήρηση εκ μέρους σας θα κάνει μεγαλύτερη εντύπωση.

9. Τα διαρκή παράπονα δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα. Και επί πλέον εκνευρίζουν.

10. Συνήθιστε να λέτε καθαρά εκείνο που σκεπτεσθε ή που θέλετε. Οι ελλείψεις και οι περιστροφές δεν παριέρουν στην οικγενική ατμόσφαιρα.

ΦΑΚΙΔΕΣ ΕΦΗΛΙΔΕΣ

Ο ειδικός Δερματολόγος Παρισιών

Κ. Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΙΟ

Θεραπεύει ριζικά τις φακίδες εντός ολίγων ημερών.
Δέχεται 9 - 1 και 3 - 6
Όδος Πιπίνου 38
Στάσιος Άγγελολοφού.
Τηλέφ. 85.089

ΕΡΩΣ και κατασκοπεία

Η δράσις των γυναικών κατασκοπών.

Στο «ιστορικό πόλεμο» της κατασκοπείας, οι γυναίκες έπαιξαν και παίζουν πάντα ένα άπ' τους κυριότερους ρόλους. Και το «μυστικό όπλο» των γυναικών κατασκοπών είναι συνήθως — ποιά άλλο; — ο έρωας. Καθώς οι περισσότερες απ' αυτές είναι νέες και γοηπευτικές, χρησιμοποιούν τα θέλγητρα τους για να συγκεντρώνουν τις πληροφορίες που τους χρειάζονται, είτε για να συντρίβουν τους αντιπάλους των, είτε για να γλυτώσουν αν τύχη να πασοθούν. Κάποτε ωστόσο πέφτουν κι' οι ίδιες θύμα του. Οι τρεις αληθινές ιστορίες που ακολουθούν πιά κάτω, αποτελούν τρεις απ' τις χαρακτηριστικότερες σελίδες της γυναικείας κατασκοπείας κατά τα τελευταία χρόνια. Είναι γεμάτες δραματικότητα, πάθος και συνταρακτικό ενδιαφέρον.

Η πρώτη συνέβη την εποχή του Ισπανικού εμφύλιου πολέμου. Οι «φασιστικές» του Φράνκο είχαν συλλάβει μία μέρα, στο Μπουργκος, κάποια Κάμεν Μεντόζα, μία νέα γυναίκα που έκανε κατασκοπεία για λογαριασμό των δημοκρατικών. Δύο σύντροφοί της, που είχαν συλληφθεί συγχρόνως μ' αυτήν δεν έκαναν καμιά απόπειρα αποκάλυψης.

Ο έθνηκριτης στρατηγός Κουέισο ντε Λάνο πρότεινε τότε στην Κάμεν να της χαρίσει τη ζωή και την ελευθερία, αν δεχόταν να πάει με το μέρος τους. — Θα σας αφήσουμε να γυρίσετε στους φίλους σας, της είπε, και θα μάς στείλετε απ' εκεί πληροφορίες.

Θα μπορούσε βέβαια η Κάμεν να δεχθεί τη συμφωνία, κι' έπειτα να μη την τηρήσει, εφ' όσον θα της είχε επιβληθεί εκέαστικα. Αλλά ανήκεσε ξεκάθαρα. Σε μερικές ημέρες, έμαθε την έκτακτη των δύο συνεργατών της. Περιέμενε πιά να ρθή την άλλη μέρα η σειρά της... Το ίδιο απόγευμα όμως, ο διευθυντής των φυλακών μπήκε στο κελί της και της άφηγγελε ότι ο στρατηγός Φράνκο της είχε χαρίσει τη ζωή και την ελευθερία. Τέτοια γενναία ψυχικά δάκρυα βέβαια να της φανή παραξένια και να της προκαλέσει δυσπιστία... Λίγον καιρό αργότερα γνώρισε ένα δημοσιογράφο, ένα ψήλο και μελαγχρόνιο νέο, ώραίο σαν θεό. Τον έρωτά του έρωτα έρωτα και γνώρισε κοντά του την πιο απόλυτη ερωτική ευτυχία... Η ζωή της κυλούσε τώρα σαν χρυσό όνειρο.

Μία νύχτα, ο Χουάν της μίλησε για τα παιδικά του χρόνια, για τους γονείς του, τους φίλους του, και της έμυστησε ότι ανήκε σε μία μυστική δημοκρατική οργάνωση.

Κι' έγω το ίδιο! φώναξε η Κάμεν, κατασκοπούμενη.

Και του διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια όλη την κρυφή δράση της. Το έπαυσε βραδυά, ο Χουάν έφαγε στο ραντίτσο τους... συνομιλούμενος από δυό αστυνομικούς! Τότε μόνον κατάλαβε η Κάμεν ότι την είχαν απελευθερώσει, για να της στήσουν αυτή την παγίδα και να μάθουν τα μυστικά της με το μέσον του έρωτος... Δύο μέρες αργότερα, τουφεκίσθηκε. Είχε πληρώσει πολύ ακριβά τον έρωτά της και την ευτυχία της.

Ας αφήσουμε τώρα τη θερμή Ισπανία κι' ας περάσουμε στον ψυχρό βορρά. Την άνοιξη του 1942, ένα σοβιετικό αεροπλάνο πέταξε πάνω απ' τη Φινλανδία, και πήρασε απ' αυτό με αλεξιπτώτο μία γυναίκα, η Κέρτου Σαντέρ. Έπεισε σ' ένα δάσος, 50 χιλιόμετρα μακριά απ' το Έλσινκι και το ίδιο βράδυ χτύπησε την πόρτα κάποιου κυρίου Βουλιζέκι, που κατοικούσε εκεί κοντά. Η κυρία αυτή ήταν γνωστήτατη δραματική συγγραφέας, διευθύνε το φινλανδικό ραδιοφωνικό σταθμό και σ' ένα ταξίδι της στη Στοκχόλμη, είχε ήδη χρησιμοποιήσει ως μυστικό σύνδεσμο των Ρώσων με τη φινλανδική Αντίσταση. Είχε γυρίσει από τα καλά των ποταμών της Κέρτου Σαντέρ, ο οποίος είχε καταφέρει στη Σοβιετική Ρωσία, γιατι κατασκοπεύε ως ανταρσία της. Η νέα κατασκοπεύτρια κατατόπισε την πολύτιμη αυτή συμφωνία της για την απόσπαση που της είχε αφεσθή: «Από πού με έστειλες προσηγορεύεται;» «Εντάξει, φως τους

Συμμαχούς κι' ιδιαίτερος προς τα Σοβιέτ, να τους μεταβιβάσει οδηγίες και να πάρη σπουδαίες πληροφορίες στρατιωτικής φύσεως.

Την άλλη μέρα, η Κέρτου έφυγε για το Έλσινκι κι' η κ. Βουλιζέκι για τη Στοκχόλμη, για να συναντηθεί με απεσταλμένους των Σοβιέτ. Δεν ήξερε ωστόσο η δεύτερη, ότι την παρακολουθούσε η φινλανδική αστυνομία... Στο γυρισμό της, την συνέλαβαν, αλλά την απέλευσαν σε 2 μέρες, γιατί δεν υπήρχαν αποδείξεις εναντίον της. Δεν ήξεραν ακόμη τίποτα για την Κέρτου Σαντέρ.

Η νέα κατασκοπεύτρια είχε κατορθώσει εν τώ μεταξύ να προσληφθί σ' ένα Ινστιτούτο καλλωγίας του Έλσινκι. Όλη την ημέρα ανακατεύονταν με κρέμες και αλοιφές, το βράδυ όμως έκανε ένα έπαγγέλμα, που το είχε μάθει στην τέλεια στο Πανεπιστήμιο κατασκοπείας του Κουμπίτσεφ — της προσωρινής πρωτεύουσας της Σοβ. Ρωσίας.

Μία συγχρόνη της άφηρημάδα της έφερε την αλληψή της. Το Μάιο του 1943, έζησε σε κάποιο πανηγύρι μια βαλτιζόλα, που περιείχε τα εσώθημα ενός φορητού ραδιοφωνικού πομπού! Μετά 6 μήνες έγινε η δική της. Δικασθηκαν μαζί της η κ. Βουλιζέκι κι' ένας απ' τους γνωστότερους βιομηχανούς της Φινλανδίας. Σ' όλη τη διαδικασία, η Κέρτου έμεινε τελείως ήρεμη. Η ωμορφιά της φαινόταν μεγαλύτερη παρά ποτέ... Όταν την καταδίκασαν σε θάνατο, ανήγγελε να υπογράψη αίτηση χάριτος...

Θέλετε κανείς ότι εδώ είχε τελειώσει το στάδιο της. Οι μέρες όμως περνούσαν, χωρίς να γίνεται λόγος για την έκτεlesi της. Οι διάφοροι Φινλανδοί ανώτεροι αξιωματικοί μάλλον ποιά θα την πρωτοσκηκρίνη στο κελί της. Λέγεται μάλιστα ότι τρεις απ' αυτούς την είχαν έρωτα τόσο τρελά, ώστε εθεάθησαν μαζί της στα μεγαλύτερα ρεστοράν της πόλεως...

Πάντως, το γεγονός είναι ότι η Κέρτου Σαντέρ δεν εκτελέσθηκε ποτέ. Την έσωσε ο έρωας που είχε καταστρέψει την Κάμεν Μεντόζα!

Η τρίτη ιστορία συμβαίνει στην Κίνα, με πρωταγωνίστρια μία αληθινή μοιραία γυναίκα, την «Ματερφάου-Βού», η άλλως «Ανθος του Τσαγιού». Η κατασκοπεύτρια αυτή είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια μέσα στη φτώχεια. Ήταν η έκρη κόρη ενός Κινέζου «ακού-λι» και δεν άργησε να καταλάβει ότι μόνο οι άτομικές της προσπάθειες θα μπορούσαν να καλυτερεύουν τη ζωή της. Η ωμορφιά της αποτελούσε ένα σπουδαίο όπλο.

Σε ηλικία 18 ετών, ο αδελφός της Τάγκι την πούλησε σ' έναν έμπορο για 20 άσημες ράβδους. Την ημέρα όμως που ο άγοραςτής θα την παντρευόταν, η νέα εξαφανίσθηκε. Είχε φύγει για το Πεκίνο, για να κυνηγή την τύχη της.

Εκεί, χρησιμοποίησε πρώτα ως μοντέλο σ' ένα φωτογράφο που έδωσε άσημες φωτογραφίες. Συγχρόνως όμως καλλιέργησε το πνεύμα της, έζωντας ότι η ωμορφιά προσελκύει τους άντρες, αλλά ότι χρειάζονται άλλα βοηθήματα προσηγορεύεται... συνομιλούμενος από δυό αστυνομικούς! Τότε μόνον κατάλαβε η Κάμεν ότι την είχαν απελευθερώσει, για να της στήσουν αυτή την παγίδα και να μάθουν τα μυστικά της με το μέσον του έρωτος... Δύο μέρες αργότερα, τουφεκίσθηκε. Είχε πληρώσει πολύ ακριβά τον έρωτά της και την ευτυχία της.

Ας αφήσουμε τώρα τη θερμή Ισπανία κι' ας περάσουμε στον ψυχρό βορρά. Την άνοιξη του 1942, ένα σοβιετικό αεροπλάνο πέταξε πάνω απ' τη Φινλανδία, και πήρασε απ' αυτό με αλεξιπτώτο μία γυναίκα, η Κέρτου Σαντέρ. Έπεισε σ' ένα δάσος, 50 χιλιόμετρα μακριά απ' το Έλσινκι και το ίδιο βράδυ χτύπησε την πόρτα κάποιου κυρίου Βουλιζέκι, που κατοικούσε εκεί κοντά. Η κυρία αυτή ήταν γνωστήτατη δραματική συγγραφέας, διευθύνε το φινλανδικό ραδιοφωνικό σταθμό και σ' ένα ταξίδι της στη Στοκχόλμη, είχε ήδη χρησιμοποιήσει ως μυστικό σύνδεσμο των Ρώσων με τη φινλανδική Αντίσταση. Είχε γυρίσει από τα καλά των ποταμών της Κέρτου Σαντέρ, ο οποίος είχε καταφέρει στη Σοβιετική Ρωσία, γιατι κατασκοπεύε ως ανταρσία της. Η νέα κατασκοπεύτρια κατατόπισε την πολύτιμη αυτή συμφωνία της για την απόσπαση που της είχε αφεσθή: «Από πού με έστειλες προσηγορεύεται;» «Εντάξει, φως τους

Το 1938, ξαναγύρισε στην Κίνα κι' αποβιβάσθηκε στη Σαγκάι με τις εχθρικές δυνάμεις, αδιαφορώντας αν το πλῆθος της γιουγαίσε και την έρωσε... Έπαψε τον τελευταίο ρόλο της την εποχή του Πράκ Χάρμπορ. Ο γάμος της Τάγκι την έκάλεσε ο ίδιος στο Πεκίνο και της έδωσε οδηγίες να πάη στα Χονγκ-Κονγκ και να πληρώσει διαφόρους Άγγλους επιστήμονες. Μόλις όμως έφτασε εκεί, διαφοροποιήθηκε — αγνώστου από ποιών. Το πτώμα της βρέθηκε σ' ένα δάσος του Λιανού. Κανείς δεν ληψθήκε για το θάνατό της, γιατί προηγουμένως η πατρίδα της...

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ 67015

Μιά μητέρα

Ανάμεσα στις θλιβερές σκέψεις, που στροβιλίζονται στο μυαλό του, ένοιωσε πως κάποιο επίμονο βλέμμα τον παρακολουθούσε. Σηκώσε τότε το σκυμένο του κεφάλι και είδε, σε μία κορέλλα, λίγο πιο μακριά από τη δική του να κάθεται μία νέα γυναίκα ως τριάντα χρονών.

Ήταν λεπτή, καλοκαμωμένη κι' είχε ένα μελαγχολικό προσώπακι, πλαισιωμένο με πυρόξανθα μαλλιά και φωτισμένο από δυό μάτια που είχαν το χρώμα του σμαραγδιού.

— Γιατί με κυττάτε έτσι; Σας θυμίζω μήπως κανένα γνωστό σας πρόσωπο; της είπε, πλαισιάζοντας στο τραπέζι της.

Εκείνη τον κυττάζε με τα παράξενα μάτια της και μ' ένα αόριστο χαμόγελο του είπε σιγανά:

— Συγγνώμη, κύριε, μου φάνηκε τόσο τραγικός, τόσο δυστυχισμένος, όσο είμαι κι' εγώ...

— Πραγματικά ψιθύρισε ήρεμα την έκφραση, είμαι πολύ, παραπολύ δυστυχισμένος...

Μία μικρή σιωπή τους έδωσε τον καιρό να προσέξουν ο ένας τον άλλον περισσότερο, και χαμογέλασαν.

— Μένετε και σεις σ' αυτό το ξενοδοχείο;... Μόνη...

Εκείνη χαμήλωσε τα μάτια της και ψιθύρισε:

— Ναι... από σήμερα... μόνη...

— Θα σας δυσχερετώσει, σαν δυό πονεμένοι που είμαστε, να κάνουμε έναν περίπατο μαζί; Έτσι θα γνωριστούμε και θα εμπιστευθούμε ο ένας στον άλλο τον πόνο μας.

Εκείνη δεν ανησίκησε.

Αφισαν το χαλμά του ξενοδοχείου («Ακροπόλι») και πλανήθηκαν ως αργά το βράδυ στο πάρκο του Άρεως.

Επείτα σε μία ταβερνίτσα, σ' ένα απόμερο τραπέζακι, ενώ σιγοτρώγανε, η Εύα — έτσι την έλεγαν — του αποκάλυψε πως είχε μόνη της δημιουργήσει τη μεγάλη της δυστυχία. Αυτή την ίδια μέρα είχε εγκαταλείψει τα δυό παιδιά της και το σπίτι της στην Έλσεβια, γιατί ο άνδρας της που την υποπτεύονταν, της κοκομίλασε και στο τέλος σήκωσε το χέρι και τη χτύπησε. Αυτό το τελευταίο δεν μπόρεσε να το ανεχθεί η Εύα κι' έφυγε από το σπίτι της, εγκαταλείποντας τα πάντα.

— Και τώρα έχω μετανοήσει, ψιθύρισε. Τα παιδάκια μου θα με αναζητάνε. Τι έκανα!... Τι έκανα!...

— Ναι, είναι πολύ κακό αυτό που κάνατε. Είναι πολύ σκληρό, το ξέρω, γιατί έχω κι' εγώ ένα παιδάκι τριών χρονών που γυρεύει διαρκώς τη μητέρα του που το παράτησε, για ν' ακολουθήση έναν νεαρό. Αλλά δε μ' μιλάει για τη δική μου δυστυχία...

Σάπασε για μία στιγμή, έπειτα πιάνοντας το χέρι της φίλικα, της τσούφισε και της ψιθύρισε:

— Προσπαθήστε να πείσετε τον εαυτό σας πως σφαλτάει και γυρίστε πίσω, κοντά στα παιδά σας. Δεν μπορείτε, δεν θα μπόρεσατε ποτέ, να φτιάξετε μία καινούργια ζωή δίχως τα παιδά σας. Η νύχτα για τους δε θα σας αφήνη να νιώσετε καμιά χαρά της ζωής. Γυρίστε στο σπίτι σας, όσο είναι κοίρος ακόμα. Επειδή οι άντρες, μπορούμε να σκοτώσουμε τη γυναίκα που μας άμασε, που άμασε το σπίτι της. Μά όταν πρόκειται για τα παιδά μας, σφιγγουμε την καρδιά μας και παραμερίζουμε τον εγωισμό μας μπροστά στα αθώα αυτά πλάσματα, που έχουν ανάγκη από τη στοργή της μητέρας, έστω και αν αυτή η μητέρα είναι κακή και ανόητη.

— Με βρίζετε χωρίς όκτο! ψιθύρισε η Εύα και τα μάτια της βούρκωσαν από τα δάκρυα.

— Με συγχωρείτε, δεν το λέω για σας, αλλά για όλες τις μητέρες που χωρίς λογική, σε μία στιγμή εγωισμού, γκρεμίζουν την ευτυχία γύρω τους σ' ερείπια.

Μιλώντας της κυττάζε τα καμένα της μάτια.

— Σκουπίστε τα δάκρυά σας και πάμε. Θα σας κάνω συντροφιά ως το τέλος του ταξιδιού, της είπε.

Εκείνη, σαν ένα άδουλτο, μικρό κοριτσάκι έκανε ότι της είπε.

Και νωπνί, πως η Εύα, γονατισμένη μπρος στο κρεβάτακι των κοιμωμένων παιδιών της κλαίει κι' αναφυλλανά, καιδύοντας τ' αθώα κεφαλάκια τους.

Πλάι της στέκεται άγριος, απειλητικός ο άνδρας της. Απ' το στόμα του βγαίνουν λόγια όργης.

— Πού παρουν; Είσαι μια διεσθαρμένη!...

Μα η Εύα δεν του άπαντα. Ξέρει ότι η τρικυμία θα περάση και θαρρή η γαλήνη, θα αναπαύσθουν. Και το θάμα αυτό θα γίνει πολύ γρήγορα χάρη στα μικρά τους αγγελάκια. Γι' αυτό τα κοιτάζει τόσο στοργικά, γι' αυτό τους ψιθυρίζει τόσο τρυφερά:

— Παιδιά μου... αγαπημένα μου μικρά, κοιμηθείτε ησυχά. Ποτέ δεν θα ληψή από κοντά σας η μητέρα σας, ποτέ πιά...

Και τα λόγια της αυτά πέφτουν σαν ευεργετική βροχή και πάνω στην καρδιά του άνδρα της και την μαλακώνουν, τη γαληνεύουν, τη γεμίζουν ειρήνη.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΡΩΤΕΣ ΣΤΗΝ ΚΕΥΛΑΝΗ

Κανείς δεν θα καταρθώνει ή ανακαλύπτει το δολοφόνο του γέροντος τοκογλύφου Μπράντιν, αν κάποιος άγνωστος καταδοθείς δεν βοηθήσει την αστυνομία.

Η έντονη που προκάλεσε στην περιφέρεια η είδηση ότι ως δράστης του εγκλήματος είχε συλληφθεί ο Μπλίκ Μόνορ, ήταν μεγάλη. Ο Μπλίκ ήταν ένας νέος συμπαιθητικός, τον οποίο όλοι θεωρούσαν άνικανο για μια τέτοια φορική δολοφονία. Τα γεγονότα όμως ήταν συντριπτικά. Η αστυνομία ανακάλυψε στο σπίτι του Μόνορ μερικά πολύτιμα πράγματα, που ανήκαν στο θύμα. Πώς βρισκόταν στην κατοχή του Μπλίκ; Η απάντησή την όποιαν έδωσε ο νέος έκανε όλους να γελάσουν.

Κάποιος θα τα έγραψε στο σπίτι μου, χωρίς να το αντιληφθεί, κατά την διάρκεια της απουσίας μου, δικαιολογήθηκε. Και γιατί έκανε ένα τέτοιο πράγμα αυτός ο κάποιος; Ξαναρώτησε ο ανακριτής.

— Για να μην με καταστρέψει.

Αυτά γίνονται μόνο στα μυστηριώδη. Είσατε σε θέση, Μπλίκ Μόνορ, να μας αποδείξετε ότι την ώρα που έδολοφονείτε στο δωμάτιο του γέροντος Μπράντιν, έχετε βρισκόμαστε μακριά κι εκεί;

Ο νέος γέλασε, έμεινε για λίγο σιωπηλός κι ύστερα είπε:

— Ναι, θα μπορούσα, αλλά δεν θέλω... Δεν πρέπει... Ο ανακριτής δεν καταρθώνει να του αποσπάσει άλλη λέξη. Περιμεριζόταν μόνο στο να βεβαιώσει πως ήταν αθώος.

Οι σοβαρές όμως αποδείξεις που τον βράβαιναν, έκαναν το δικαστήριο να παραβεί την άποψή του και να τον καταδικάσει σε θάνατο.

Την ημέρα της εκτέλεσής, ο κυβερνήτης της Κεϋλάνης, στην πρωτεύουσα της οποίας συνέβαιναν όλα αυτά, δέχθηκε στην καλοκαιρινή του έπαυση, όπου παραβριζούσε, την επίσκεψη μιας γυναίκας, το πρόσωπο της οποίας έκρυβε ένα πυκνό βέλο. Μόλις η επισκεπτική βρήκε μόνιμη μπροστά του. Εξοκρίστηκε το πρόσωπό της αποκαλύπτοντας τα αλλοιωμένα από μια δυνατή συγκίνηση χαρακτηριστικά της.

Ο κυβερνήτης ανασκίρτησε αναγνωρίζοντας την σύζυγο κάποιου αξιωματούχου της νήσου.

— Σε τί όφελω, κυρία μου, την τιμή της επίσκεψής σας; ρώτησε εκπληκτός.

Η νέα και όμορφη γυναίκα έστρεψε σε κλάμματα, λέγοντας ανάμεσα στους λυγμούς της:

— Αυτό που θα σας αποκαλύψω, κύριε κυβερνήτη, έχει εξαιρετική σοβαρότητα. Επικαλούμαι την καλοσύνη σας και την τιμή σας συγχωρώντας. Ότι κάνετε πρέπει να μείνει τελείως μυστικό, διαφορετικά είμαι χαμένη.

— Σας ακούω, κυρία.

— Ερχομαι να σας ζητήσω χάρη για έναν αδών, ο οποίος πρόκειται σε λίγες ώρες να πληρώσει με τη ζωή του την εγγύεια της ψυχής του...

— Μήπως έννοιες τόν...

— Μάλιστα τον Μπλίκ Μόνορ.

Ο νέος αυτός δεν σκόταζε... Τη νύχτα της δολοφονίας του τοκογλύφου Μπράντιν, Μπλίκ Μόνορ... μαζή μου! Αν σάπασε και δεν φανέρωσε το άλλοθι, αυτό που θα τον έσωζε ασφαλώς, το έκανε για να μη με καταστρέψει. Έσφαλα, το παραδέχομαι. Άλλα είμαι νέα κι ο σύζυγός μου είναι ένας γέρος, τον οποίον ποτέ δεν αγάπησα. Είμαι θύμα ομογενειακών έγωσμών και συμπεριφορών.

«Ως την τελευταία στιγμή έπιασα πως θ' αποδεικνυόταν η αθωότητά μου. Τώρα πια δεν υπάρχει καίριος για χάρισμο... Πρέπει να σωθώ ένας άθώος! Και μόνο έσεις μπορείτε να τον σώσετε δίνοντάς του χάρη.

Ο κυβερνήτης σηκώθηκε, χωρίς να πορεύσει λέξη, πήρε ένα φύλλο χαρτί από το γραφείο του, έγραψε πάνω σ' αυτό μερικά γραμμές, το υπέγραψε, το σφράγισε και το έδωσε στη νέα γυναίκα λέγοντας:

— Πάρτε το έγγραφο της χάρης. Κάνετε όμως γρήγορα αν θέλετε να προλάβετε την εκτέλεση! Κάθε στιγμή που περνά μπορεί να αποβεί μοιραία.

Η νέα γυναίκα πήρε το πολύτιμο χαρτί, το έκρυψε στο στήθος της κι έφυγε τρέχοντας, αφού σκέπασε και πάλι το πρόσωπό της.

Επρέξε άμεσα στο τηλεγραφείο για να ειδοποιηθεί τις άρχες να αναβάλουν την εκτέλεση ως ότου λάβουν το έγγραφο της χάρης. Ο τηλεγραφητής όμως έλειπε κι σφύρησε να φτάσει.

Μοι συνέβη κάτι παρόμοιο, της έξηλθε. Με κάλεσαν επείγοντως απ' το σπίτι μου γιατί δήθεν η γυναίκα μου είχε πάθει κάποια καρδιακή κρίση και ήταν έτοιμη να πεθάνει. Φαντασθήτε τώρα την κατάσταση μου, όταν φθάνοντας εκεί την βρήκα βαρυσμένη στην ύπαιθρο της... Τι άσχημα αστεία!... Θέλετε να στείλω το τηλεγράφημα;... Εύχαριστος... Ω! Διάβολε! Ο τηλεγράφος δεν λειτουργεί. Θα έπαθε κάποια βλάβη η γραμμή...

Πνιγνόντας μια κραυγή αγωνίας, η κυρία τραύλισε:

— Μόλις μπορείτε στείλτε το τηλεγράφημα αυτό. Σας ικετεύω.

Βγήκε κατόπιν τρέχοντας απ' το τηλεγραφείο. Θέλοντας οποιαδήποτε να φτάσει εγκαίρως και με κάθε βεβαιότητα στον τόπο της εκτέλεσής, νίκισσε ένα αλόγο και πήρε με καλπασμό τον έρημο δρόμο που οδηγούσε στην πρωτεύουσα.

Υστερα από λίγο, άκουσε πίσω της το ποδοβολήτο ενός άλλου αλόγου. Μια ύποπτη πέσσε απ' το υαλό της. Κάποιος την παρακολουθούσε, κάποιος που ασφαλώς ένδιαφρόταν να την έμποδισε να φθάσει εγκαίρως στον τόπο της εκτέλεσής κοιμίζοντας το έγγραφο της χάρης.

Γύρισε το κεφάλι της και είδε πράγματι να την πλησιάζει ένας έφιππος με μια πρόσκαπο σκεπασμένη με μια μάσκα.

Εξέσπασε αντήχησε ένας ποροβολισμός. Το αλόγο της κυρίας, χτυπημένο στο πόδι σταμάτησε και σωριασμένη καταγής παρασύροντας και την αμαζόνα.

Ο άνθρωπος με τη μάσκα

πλησίασε τότε, πήδησε απ' το αλόγο του και σκύβοντας πάνω απ' την νέα γυναίκα που εξακολουθούσε να βρίσκεται πεσμένη κατόπις, άπλωσε το χέρι του για να αναζητήσει και να της πάρει, προφανώς, το έγγραφο της χάρης.

Εκείνη όμως ανασκώθηκε με μια κινήσι άστροπιασίου τόν σπασίσε μ' ένα μικρό περιστροφικό που κρατούσε κρυμμένο στη ζώνη της και πυροδότησε. Ο άνθρωπος σωριάστηκε βαρύνοντας.

— Με χεπήσατε θανάσιμα, το αισθάνομαι... τραύλισε, προσπαθώντας να κρατηθεί στη ζωή και να σταματήσει το αίμα που ανάβλυζε απ' την πληγή του... Έχασα το παιδί μου!... Είμαι ο Στέφ Μπλάν. Ξέρω πως ο Μπλίκ είναι φίλος σας... τον είδα τη νύχτα εκείνη να μπαίνει κρυφά στο σπίτι σας κι' αποφάσισα να τον καταστρέψω γιατί... γιατί σας αγαπούσα κι' εγώ και η ζήλια μου μ' έκανε τρελό... Όλα είναι έργο δικό μου... η δολοφονία, η καταγγελία, η σκηνοθεσία, η κομμημάτωση του τοκογλύφου που βρέθηκαν κρυμμένα στο σπίτι του φίλου σας.

«Σας κατασκόπευσα και σας είδα να πλησιάζετε στη βίλα του κυβερνήτη. Κατάλαβα πως θα ζητούσατε χάρη για τον άσχημο σας και αποφάσισα να απ' τη θέσι του υπάλληλου του τηλεγραφείου... Έγώ έκοψα κατόπιν το σύρμα, για να μη μπορέσετε να ειδοποιήσετε την εκτέλεση... Έχασα όμως και τώρα πληρώ μου...

«Ενα κύμα αίματος βγήκε απ' το στόμα μου μαζί με την τελευταία του πνοή.

Η νέα γυναίκα του έριξε ένα βλέμμα οίκτου κι' ύστερα πήδησε στο δικό του αλόγο και συνέχισε το τρελό της τρέξιμο. Έφτασε έτσι εγκαίρως κι' έσωσε απ' την άγχνη τον αδών Μπλίκ Μόνορ, τον εκλεκτό της καρδιάς της.

Το ίδιο βράδυ ο Μπλίκ έπερτε συγχνημένους κλαίγοντας από ευτυχία στην άγκαλιά της.

— Άγαπημένη μου της ψιθύρισε, τώρα πια δεν σου ανήκει μόνον η καρδιά μου, αλλά και η ζωή μου. Μ' έσωσε απ' την ατιμία που είχε χειρότερη κι' απ' το θάνατο. Σ' αγαπώ... σε λατρεύω...

Δεν μπόρεσε να συνεχίσει. Η φλογερή άρχοντισσα του κλείσε το στόμα μ' ένα φίλο φλογερό, ατελείωτο, αιώνιο...

ΤΟΜ ΕΒΑΝΣ

Ο Τρούμιν σφραγίζεται:

Ο Τρούμιν καταλάβε ότι αν βέλη να ξαναελευθέρω το 1948, πρέπει να πάψω να είναι ένας εξενοικιστής κι' εθιμικός τύπος. Σταμάτησε λοιπόν τις πράξεις του πύκου, πρό πάντων δέ δεν σκοπεύει να επαναλάβει ποτέ τις πράξεις που έκανε στο πανηγύρι του Καρούτεροβι, όπου καβαλλήκε στα έβλια ελογακία κι' έπαιξε τρουμπέτα εμπρός σε 30 κατάπληκτους δημοσιωγράφους... Αποφάσισε να σθεναρευθεί, και δεν βγαίνει πια απ' το σπίτι του, δίχως να κρατάει στην τσέπη του μια «Αγία Γραφή, που του χάρισαν μερικά μέλη του δημοκρατικού κόμματος. Συγχρόνως παίρνει μαθήματα προφοράς κι' επαναλαμβάνει μ' επιμέλεια τους λόγους του, πριν τους απαγγέλλει. Θέλει να καλύτερη στη φωνή του, γιατί του είχαν ότι είναι πολύ μονότονη. Ωστόσο διατηρεί τη μαγική νύχτα πολλά κοστούμια: τελευταίως, παράγγειλε 25 καινούργια, α' ένα μεγάλο ράφτη της Ν. Υόρκης.

Ο ΚΕΥΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Η μάνα του Ναστροβίν Χότζα είχε παραγγράσει, είχε φτάσει τα 80 χρόνια και τα είχε περάσει, είχε κατανηθείσει πια σαν ρουμιά κι' όμως δεν έλεγε να πεθάνει. Της άρεσε η ζωή, της γρηάς. Μέσα στο σκεδωμένο της κορμί πετούσε ακόμα η καρδούλα της.

Ο Ναστροβίν Χότζας τα είχε κομένα μαζί της.

— Βάι... βάι, έλεγε στη γυναίκα του, πολύ γερό κόκκαλο είναι η μάνα μου! Να δες πως θα τα περάσει τα εκατό η καρακζόπη...

Μια μέρα η γεροντίσσα φώναζε το Ναστροβίν και του είπε:

— Γυιόκα μου, έτσι νάχης την ευχή μου κι' ο Άλλας να σου χαρίσει του Άβραμ πως θα το Ισάκ τ' αγαθά, κάμε μου μια χάρη που θα σου ζητήσω.

— Μετα χαράς, μπτέρα. Πες μου τι θέλεις.

— Θέλω να με πās στο τζαμί του Σουλτάν Μεχμέτ να προσκυνήσω, πριν μου κλείσει ο άρκαγγελος του θανάτου τα μάτια.

Σάστσε ο Χότζας.

— Τι λές, μπτέρα; Και πως θα πάς στο τζαμί που δεν μπορείς να κουνήθεις απ' τη θέσι σου;

— Άν είσαι καλός κι' υπάκουος γυιός θα με σκεπάζεις στους ώμους σου και θα με πās και θα με φέρεις.

Ο Ναστροβίν διατάζει.

— Άν δεν μου κάμης τη χάρη αυτή, του είπε η μάνα του, δεν θα σου δώσω την ευχή μου όταν κλείσει τα μάτια μου.

Τι να κάνει ο κεύμος ο Χότζας, το πήρε απόφαση να υποταχθεί στη θέλησή της.

— Θα γίνω το θέλημά σου, μπτέρα, της είπε.

Και την άλλη μέρα τη φορτώθηκε στον ώμο του και τραβήξε για το τζαμί του Σουλτάν Μεχμέτ.

Η γρηά ήταν καταευχαριστημένη. Γελούνε ολόκληρη.

Όταν ο Ναστροβίν έφτασε κοντά στο τζαμί συναντήθηκε μ' ένα γνωστό του απ' την Προύσα, το Χασάν, έναν τύπο ανοιχτοκορδού ανθρώπου και χωροταξίτη.

Ο Χασάν βλέποντας το Χότζα να κουβαλάει στον ώμο του μια γρηά που δεν έφερε από μαϊμού τον ρώτησε:

— Παιδιά κι' αυτή η γρηά που φορτώθηκες πρώι... πρώι στους ώμους σου, Ναστροβίν;

Ο Χότζας αναστέναζε κι' αποκρίθηκε:

— Η μπτέρα μου, είναι, τζάνουμ. Την πάω στο τζαμί του Σουλτάν Μεχμέτ να προσκυνήσω.

— Μπρε τι μου λές! Μάνα σου είναι; Και δεν την παντρεύεις; Του φώναζε ο χωροταξίτης ο Χασάν.

Ο Χότζας δεν μίλησε.

Ο Χασάν τραβήξε το δρόμο του, αφού του φώναξε μια ακόμα φορά:

— Πάντρεψέ την, μπρε τζάνουμ, να δα προκοπή η καμμένη.

Δεν είχαν προχωρήσει λίγα βήματα κι' η γρηά αναστέναζε βαρεία, βαρεία.

— Τι έχεις, μπτέρα; τη ρώτησε ο Χότζας.

— Τι νάχω, παιδάκι μου, του αποκρίθηκε. Κεύμο μεγάλον έχω πούσα χοντροκέφαλος!

— Εγώ, μπτέρα.

— Εσύ, μπρε μπουντάλο! Γιατί αν δεν πουν χοντροκέφαλος θ' άκουγες την καλή συμβουλή που σου δώσε ο φίλος σου ο Χασάν και θάβλεπα κι' εγώ η κακομοίρα προκοπή.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΛΟΡΔΩΝ

Το ρολόγι της Σκώτλαντ Γιάρντ χτύπησε οκτώ φορές.

— Πάμε να φύγουμε, Σόντες.

— Μοι φαίνεται ότι είναι καιρός. Εύτυχώς η απονική μας βραδυά πέρασε λευκή, Τρέβορ.

Ο Σόντες και ο Τρέβορ ήταν δύο υπαξιωματικοί της αστυνομίας, πολύ φίλοι που δεν χωρίζαν ούτε στις χειρότερες τους βραδιές.

Σηκώθηκαν, όταν ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο Τρέβορ έπιασε το ακουστικό και ο Σόντες τόν άκουσε να λέγει:

— Ποιά είπατε;... Η Λαϊδή Μάριον; Τι έπαθε;... Ερχόμαστε.

«Σόντες, φώναζε στο συνοδευτικό του, δολοφονήσαν τη Λαϊδή Μάριον! Έμφορ!... Έλα μαζί μου.

Όταν έφτασαν στο σπίτι της Λαϊδής Μάριον, βρήκαν τη δυστυχισμένη αυτή γρηά νεκρή, με τρεις μαχαίριες στο στήθος κι' ένα επισκεπτήριο καρφίτωμένο στο φουστάνι της με τις ίδιες λέξεις: «Η Συμμορία των τριών Λόρδων». Και δώ σκοπός της δολοφονίας ήταν η κλοπή.

Τι έσημανε αυτό;

«Όλα τα κομμημάτα της γρηάς Λαϊδής είχαν εξαφανισθεί.

Πέρασε μια βδομάδα, όταν μια Τρίτη πρωί η Σκώτλαντ Γιάρντ ειδοποιήθηκε πάλι ότι η γρηά Λαϊδή Μάριον, γκτον είχε δολοφονηθεί.

Όταν ο Σόντες κι' ο Τρέβορ πήγαν στο σπίτι της Λαϊδής, βρήκαν το πτώμα της με τρεις μαχαίριες στο στήθος κι' ένα επισκεπτήριο καρφίτωμένο στο φουστάνι της με τις ίδιες λέξεις: «Η Συμμορία των τριών Λόρδων». Και δώ σκοπός της δολοφονίας ήταν η κλοπή.

Το πράγμα άρχισε να κενερίζε τους δύο αστυνομικούς. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τίποτε, δεν είχαν κανένα ίχνος στα χέρια τους.

Και το κακό συνεχίστηκε.

Τα έφημερά της άλλης μέρας έβγα τηλεφώνημα τους ανάγγελλε πάλι ότι η γρηά Λαϊδή Ουόρτον, έδολοφονήθη στο κρεβάτι της και ότι της έκλεισαν τα κομμημάτα!... Κι' η Λαϊδή Ουόρτον έφερε τρεις μαχαίριες και το επισκεπτήριο στο στήθος.

Οι δύο αστυνομικοί απογοητευμένοι από την απουσία τους να βρούν έστω κι' ένα ελάχιστο ίχνος, είχαν αποφασίσει να παρουσιάσουν την έπομένη στο διευθυντή τους και να υποβάλουν την παραίτησή τους.

Ας που να έφημερώσε όμως απέφασαν να περάσουν τη νύχτα τους στην γειτονιά των δολοφονιών.

Τη νύχτα εκείνη, ενώ ο Σόντες έπαιζε πιάνο στο σπίτι του, άκουσε να χτυπάει πάλι η πόρτα. Άρχισε τότε να τρέχει και έπιασε από πολύ βρόμο κατωρόβια να συλλάβει έναν κύριο κολωνιέμο. Όταν τον έβλεπε βρήκε επάνω του πολλά κομμημάτα.

— Εσύ είσαι ο ένας από τους τρεις; τόν ρώτησαν, όταν τον πήγαν στην Σκώτλαντ Γιάρντ.

— Ποιους τρεις; ρώτησε εκείνος τρομαγμένος.

— Κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις; Είσαι διαρρήκτης. Από πού τάκλεψες αυτά τα κομμημάτα;

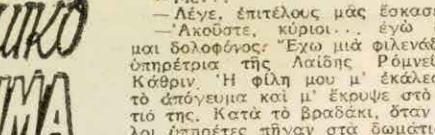
Από το σπίτι της Λαϊδής Ρόμνευ.

Ο Σόντες τηλεφώνησε άμεσα στο σπίτι της γρηάς Λαϊδής Ρόμνευ κι' ο γέρος υπηρέτης της απάντησε ότι ενώ πήγαινε να ζυμνήση την κυρία του, τη βρήκε σκοτωμένη στο κρεβάτι της με τρεις μαχαίριες στο στήθος κι' ένα επισκεπτήριο.

Δεν υπάρχει κομμάτι αμφιβολία, φώναζε ο Σόντες. Αυτός είναι ο ένας από τους τρεις! Έπι τέλους μπήκαμε στα ίχνη τους.

Εν τούτοις ο άνθρωπος αυτός παρ' όλη την πίση που τότε έκαναν οι αστυνομικοί διευρύνοντο, ότι αυτός δεν είχε κάνει κανένα φόνο και ότι έκλεψε μόνον. Επέμενε μάλιστα ότι ήταν η πρώτη φορά που έμπαινε σε σπίτι, για να κλέψει.

— Έτσι... δίχως συνέχεια; τόν έρώτησε ο Τρέβορ.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΛΟΡΔΩΝ

Το ρολόγι της Σκώτλαντ Γιάρντ χτύπησε οκτώ φορές.

— Πάμε να φύγουμε, Σόντες.

— Μοι φαίνεται ότι είναι καιρός. Εύτυχώς η απονική μας βραδυά πέρασε λευκή, Τρέβορ.

Ο Σόντες και ο Τρέβορ ήταν δύο υπαξιωματικοί της αστυνομίας, πολύ φίλοι που δεν χωρίζαν ούτε στις χειρότερες τους βραδιές.

Σηκώθηκαν, όταν ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο Τρέβορ έπιασε το ακουστικό και ο Σόντες τόν άκουσε να λέγει:

— Ποιά είπατε;... Η Λαϊδή Μάριον; Τι έπαθε;... Ερχόμαστε.

«Σόντες, φώναζε στο συνοδευτικό του, δολοφονήσαν τη Λαϊδή Μάριον! Έμφορ!... Έλα μαζί μου.

Όταν έφτασαν στο σπίτι της Λαϊδής Μάριον, βρήκαν τη δυστυχισμένη αυτή γρηά νεκρή, με τρεις μαχαίριες στο στήθος κι' ένα επισκεπτήριο καρφίτωμένο στο φουστάνι της με τις ίδιες λέξεις: «Η Συμμορία των τριών Λόρδων». Και δώ σκοπός της δολοφονίας ήταν η κλοπή.

Τι έσημανε αυτό;

«Όλα τα κομμημάτα της γρηάς Λαϊδής είχαν εξαφανισθεί.

Πέρασε μια βδομάδα, όταν μια Τρίτη πρωί η Σκώτλαντ Γιάρντ ειδοποιήθηκε πάλι ότι η γρηά Λαϊδή Μάριον, γκτον είχε δολοφονηθεί.

Όταν ο Σόντες κι' ο Τρέβορ πήγαν στο σπίτι της Λαϊδής, βρήκαν το πτώμα της με τρεις μαχαίριες στο στήθος κι' ένα επισκεπτήριο καρφίτωμένο στο φουστάνι της με τις ίδιες λέξεις: «Η Συμμορία των τριών Λόρδων». Και δώ σκοπός της δολοφονίας ήταν η κλοπή.

Το πράγμα άρχισε να κενερίζε τους δύο αστυνομικούς. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τίποτε, δεν είχαν κανένα ίχνος στα χέρια τους.

Και το κακό συνεχίστηκε.

Τα έφημερά της άλλης μέρας έβγα τηλεφώνημα τους ανάγγελλε πάλι ότι η γρηά Λαϊδή Ουόρτον, έδολοφονήθη στο κρεβάτι της και ότι της έκλεισαν τα κομμημάτα!... Κι' η Λαϊδή Ουόρτον έφερε τρεις μαχαίριες και το επισκεπτήριο στο στήθος.

Οι δύο αστυνομικοί απογοητευμένοι από την απουσία τους να βρούν έστω κι' ένα ελάχιστο ίχνος, είχαν αποφασίσει να παρουσιάσουν την έπομένη στο διευθυντή τους και να υποβάλουν την παραίτησή τους.

Ας που να έφημερώσε όμως απέφασαν να περάσουν τη νύχτα τους στην γειτονιά των δολοφονιών.

Τη νύχτα εκείνη, ενώ ο Σόντες έπαιζε πιάνο στο σπίτι του, άκουσε να χτυπάει πάλι η πόρτα. Άρχισε τότε να τρέχει και έπιασε από πολύ βρόμο κατωρόβια να συλλάβει έναν κύριο κολωνιέμο. Όταν τον έβλεπε βρήκε επάνω του πολλά κομμημάτα.

— Εσύ είσαι ο ένας από τους τρεις; τόν ρώτησαν, όταν τον πήγαν στην Σκώτλαντ Γιάρντ.

— Ποιους τρεις; ρώτησε εκείνος τρομαγμένος.

— Κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις; Είσαι διαρρήκτης. Από πού τάκλεψες αυτά τα κομμημάτα;

Από το σπίτι της Λαϊδής Ρόμνευ.

Ο Σόντες τηλεφώνησε άμεσα στο σπίτι της γρηάς Λαϊδής Ρόμνευ κι' ο γέρος υπηρέτης της απάντησε ότι ενώ πήγαινε να ζυμνήση την κυρία του, τη βρήκε σκοτωμένη στο κρεβάτι της με τρεις μαχαίριες στο στήθος κι' ένα επισκεπτήριο.

Δεν υπάρχει κομμάτι αμφιβολία, φώναζε ο Σόντες. Αυτός είναι ο ένας από τους τρεις! Έπι τέλους μπήκαμε στα ίχνη τους.

Εν τούτοις ο άνθρωπος αυτός παρ' όλη την πίση που τότε έκαναν οι αστυνομικοί διευρύνοντο, ότι αυτός δεν είχε κάνει κανένα φόνο και ότι έκλεψε μόνον. Επέμενε μάλιστα ότι ήταν η πρώτη φορά που έμπαινε σε σπίτι, για να κλέψει.

— Έτσι... δίχως συνέχεια; τόν έρώτησε ο Τρέβορ.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΛΟΡΔΩΝ

Το ρολόγι της Σκώτλαντ Γιάρντ χτύπησε οκτώ φορές.

— Πάμε να φύγουμε, Σόντες.

— Μοι φαίνεται ότι είναι καιρός. Εύτυχώς η απονική μας βραδυά πέρασε λευκή, Τρέβορ.

Ο Σόντες και ο Τρέβορ ήταν δύο υπαξιωματικοί της αστυνομίας, πολύ φίλοι που δεν χωρίζαν ούτε στις χειρότερες τους βραδιές.

Σηκώθηκαν, όταν ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο Τρέβορ έπιασε το ακουστικό και ο Σόντες τόν άκουσε να λέγει:

— Ποιά είπατε;... Η Λαϊδή Μάριον; Τι έπαθε;... Ερχόμαστε.

«Σόντες, φώναζε στο συνοδευτικό του, δολοφονήσαν τη Λαϊδή Μάριον! Έμφορ!... Έλα μαζί μου.

Όταν έφτασαν στο σπίτι της Λαϊδής Μάριον, βρήκαν τη δυστυχισμένη αυτή γρηά νεκρή, με τρεις μαχαίριες στο στήθος κι' ένα επισκεπτήριο καρφίτωμένο στο φουστάνι της με τις ίδιες λέξεις: «Η Συμμορία των τριών Λόρδων». Και δώ σκοπός της δολοφονίας ήταν η κλοπή.

Τι έσημανε αυτό;

«Όλα τα κομμημάτα της γρηάς Λαϊδής είχαν εξαφανισθεί.

Πέρασε μια βδομάδα, όταν μια Τρίτη πρωί η Σκώτλαντ Γιάρντ ειδοποιήθηκε πάλι ότι η γρηά Λαϊδή Μάριον, γκτον είχε δολοφονηθεί.

Όταν ο Σόντες κι' ο Τρέβορ πήγαν στο σπίτι της Λαϊδής, βρήκαν το πτώμα της με τρεις μαχαίριες στο στήθος κι' ένα επισκεπτήριο καρφίτωμένο στο φουστάνι της με τις ίδιες λέξεις: «Η Συμμορία των τριών Λόρδων». Και δώ σκοπός της δολοφονίας ήταν η κλοπή.

Το πράγμα άρχισε να κενερίζε τους δύο αστυνομικούς. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τίποτε, δεν είχαν κανένα ίχνος στα χέρια τους.

Και το κακό συνεχίστηκε.

Τα έφημερά της άλλης μέρας έβγα τηλεφώνημα τους ανάγγελλε πάλι ότι η γρηά Λαϊδή Ουόρτον, έδολοφονήθη στο κρεβάτι της και ότι της έκλεισαν τα κομμημάτα!... Κι' η Λαϊδή Ουόρτον έφερε τρεις μαχαίριες και το επισκεπτήριο στο στήθος.

Οι δύο αστυνομικοί απογοητευμένοι από την απουσία τους να βρούν έστω κι' ένα ελάχιστο ίχνος, είχαν αποφασίσει να παρουσιάσουν την έπομένη στο διευθυντή τους και να υποβάλουν την παραίτησή τους.

Ας που να έφημερώσε όμως απέφασαν να περάσουν τη νύχτα τους στην γειτονιά των δολοφονιών.

Τη νύχτα εκείνη, ενώ ο Σόντες έπαιζε πιάνο στο σπίτι του, άκουσε να χτυπάει πάλι η πόρτα. Άρχισε τότε να τρέχει και έπιασε από πολύ βρόμο κατωρόβια να συλλάβει έναν κύριο κολωνιέμο. Όταν τον έβλεπε βρήκε επάνω του πολλά κομμημάτα.

— Εσύ είσαι ο ένας από τους τρεις; τόν ρώτησαν, όταν τον πήγαν στην Σκώτλαντ Γιάρντ.

— Ποιους τρεις; ρώτησε εκείνος τρομαγμένος.

— Κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις; Είσαι διαρρήκτης. Από πού τάκλεψες αυτά τα κομμημάτα;

Από το σπίτι της Λαϊδής Ρόμνευ.

Ο Σόντες τηλεφώνησε άμεσα στο σπίτι της γρηάς Λαϊδής Ρόμνευ κι' ο γέρος υπηρέτης της απάντησε ότι ενώ πήγαινε να ζυμνήση την κυρία του, τη βρήκε σκοτωμένη στο κρεβάτι της με τρεις μαχαίριες στο στήθος κι' ένα επισκεπτήριο.

Δεν υπάρχει κομμάτι αμφιβολία, φώναζε ο Σόντες. Αυτός είναι ο ένας από τους τρεις! Έπι τέλους μπήκαμε στα ίχνη τους.

Εν τούτοις ο άνθρωπος αυτός παρ' όλη την πίση που τότε έκαναν οι αστυνομικοί διευρύνοντο, ότι αυτός δεν είχε κάνει κανένα φόνο και ότι έκλεψε μόνον. Επέμενε μάλιστα ότι ήταν η πρώτη φορά που έμπαινε σε σπίτι, για να κλέψει.

— Έτσι... δίχως συνέχεια; τόν έρώτησε ο Τρέβορ.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΛΟΡΔΩΝ

Το ρολόγι της Σκώτλαντ Γιάρντ χτύπησε οκτώ φορές.

— Πάμε να φύγουμε, Σόντες.

— Μοι φαίνεται ότι είναι καιρός. Εύτυχώς η απονική μας βραδυά πέρασε λευκή, Τρέβορ.

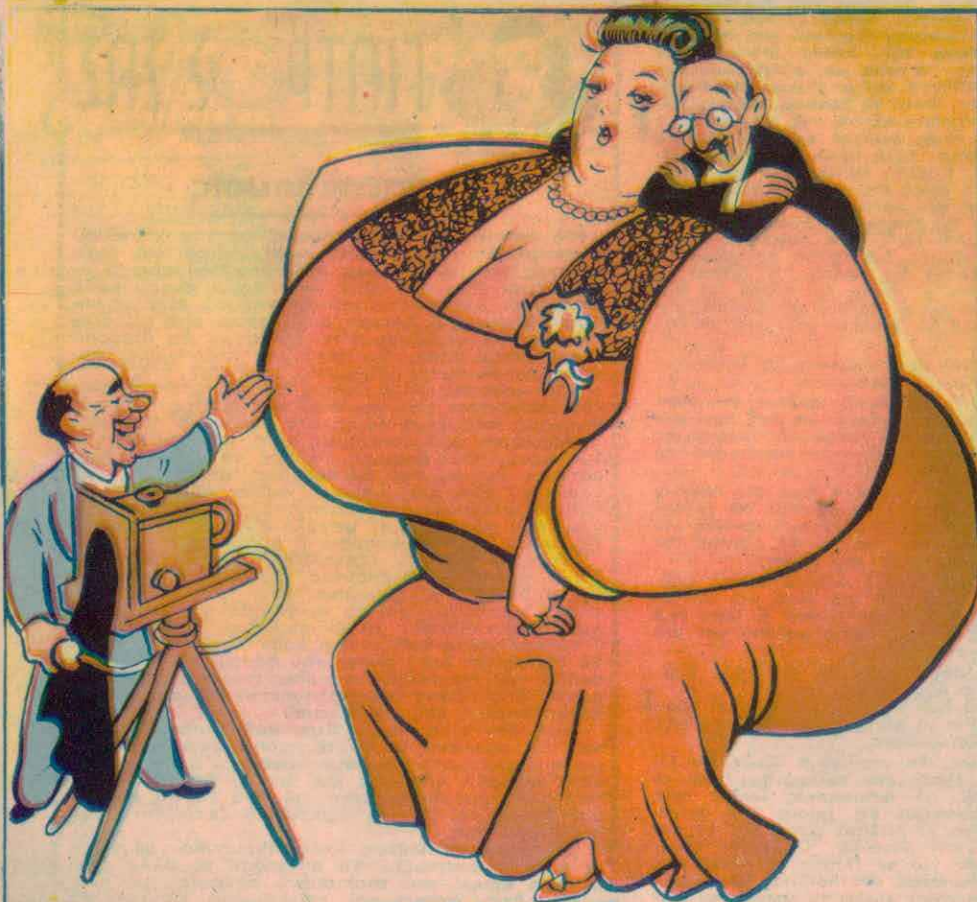
Ο Σόντες και ο Τρέβορ ήταν δύο υπαξιωματικοί της αστυνομίας, πολύ φίλοι που δεν χωρίζαν ούτε στις χειρότερες τους βραδιές.

Σηκώθηκαν, όταν ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο Τρέβορ έπιασε το ακουστικό και ο Σόντες τόν άκουσε να λέγει:

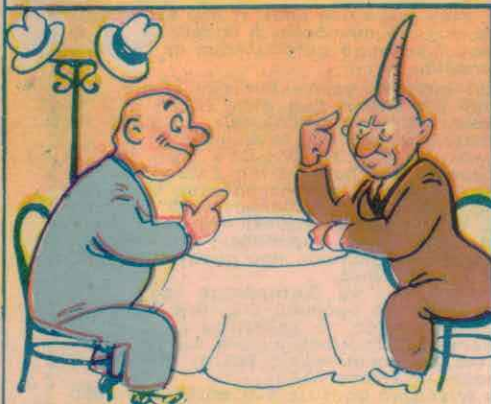
— Ποιά είπατε;... Η Λαϊδή Μάριον; Τι έπαθε;... Ερχόμαστε.

«Σόντες, φώναζε στο συνοδευτικό του, δολοφονήσαν τη Λαϊδή Μάριον! Έμφορ!... Έλα μαζί μου.

Όταν έφτασαν στο σπίτι της Λαϊδής Μάριον, βρήκαν τη δυστυχισμένη αυτή γρηά νεκρή, με τρεις μαχαίριες στο στήθος κι' ένα επισκεπτήριο καρφίτωμένο στο φουστάνι της με τις ίδιες λέξεις: «Η Συμμορία των τριών Λόρδων». Και δώ σκοπός της δολοφονίας ήταν η κλοπή.

Ἡ Χονδρή φωτογραφίζεται!

— "Εγώ είμαι ἐργένης. Ἐκὼ ἄνυχο
τὸ κεφάλι μου... Ἑοεῖς;
— Μὰ δὲν τὸ βλέπετε; Εἶμαι παν-
τρεμένος!...

— Ἀπαίσιο φίλμ! Μόλις μπορεῖ κανεὶς
νὰ τὸ δῇ πέντε, ἑξή φορές!...

— Γυναικούλα μου, μιὰ καὶ σοῦ εἶπε
ὁ γιατρός νὰ κάνης ἐξοχή... σοῦ ἐ-
φτιαξα αὐτὴ τὴν ἀκροθαλασσιὰ μὲ τὸν
ἥλιο!...

ΣΠΟΥΔΑΙΟΙ ΨΑΡΔΕΣ
— Νὰ μοῦ θυμίσης, ὅταν περάσουμε
ἀπὸ τὴν ἀγορά, νὰ πάρουμε μιὰ ὀκὰ
ψάρια...

Ἱστορία χωρὶς λόγιο.